

К П Д

ИЛИ

ТАЙНАТА КНИГА
на новите
богосмили

АНГЕЛ

*Ако искате да получите издания на „Кибеа“,
поръчайте ги чрез книгоразпространителя,
който Ви снабдява, но ако не успеете по този начин,
можете да си ги закупите във фирмената ни книжарница.
Поръчки от провинцията се приемат само по телефона (988 0193).
След като уточните по телефона цените и пощенските разноски
и изпратите сумата с пощенски запис, ще получите
търсените от Вас книги като препоръчана пощенска пратка.*

*Център за книги и здраве и ресторант „кибеа“:
София, ул. „Д-р Г. Вълкович“ №2А
Фирмена книжарница: София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“), тел.: 988 0193
Магазин за здравни продукти: тел.: 988 01 69
Здравословен ресторант: София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“), тел.: 980 30 67*

В тази книга са използвани на редица места пасажу от книгата „Мисли с
главата си приятел“ от Петър Марков (изд. от Марков колеж, 2003) и „Проза
срещу склероза. Кратък фразеологичен Те Ме Течник“ от Иван Мурджев (изд. на
Марков колеж, 1999) с любезното разрешение на авторите и Марков колеж.

КПА

© Ангел Ангелов, автор, 2004
© Красимира Деспотова, оформление, 2004
© Издателска къща „Кибеа“, 2004

ISBN 954-474- -

**СВЕТЪТ НЕ Е
НИТО ПОЗНАВАЕМ,
НИТО НЕПОЗНАВАЕМ.
ТОЙ Е ИНТЕРПРЕТИРУЕМ.**

П. М.

Тази книга представя моята интерпретация на
философията и поезията на Петър Марков, наричан още КПА,
основател на Марков колеж. Аз съм Ангел. Срещали
сме се в някои паралелни светове.

„КПА“

влиза в

„Индекс на

забранените книги“ с

Постановление на Църковния

съвет в Трент, парафиран от папа Пий IV на 26.01.1564 година.

По това време са били създадени само основите на
книгата и някои поддържащи колони.

„Индексът“ е частично отменен

едва през 1966 г.,

но не и спрямо

„КПА“.

**Когато видиш руините на сградата, твоята основна цел на
живота
ще бъде да се изучиш за зидар и да възстановиш Знанието и
Силата.**

– Господи, защo си позволил да израсна тук между скалите, високо в планината? Аз съм Слънчоглед и моето място е долу в нивата, при моите събратя! Чувствам се самотно! Едва устоявам на силния вятър! Огън пада от небето около мен! Гръмотевиците ме стряскат денем и нощем!

– Ти си саморасляк!

– Каква е ползата от саморасляк в планината?

– Кажу каква е ползата от слънцето, което самотно броди по небето?

– Изпълва с топлина и любов корените ми, стеблото и цветовете ми!

– Каква е ползата от едва църцорещо поточе сред безводната пустош?

– Утолява жаждата на ожагнелите!

– Ти, Слънчогледе, си повече от слънцето и водата за Човека! Ти си смисъла на неговия живот. Когато Той те зърне между пукнатините на скалите, вижда в теб своя живот и живота на цялата Вселена. Ти си и Детото в него, и Мъжът, и Жената.

– Но аз съм сам, един самотен Слънчоглед, който често рони сълзи! Искам другарче!

– Знаеш какво искаш, силно го желаеш! Сам отгледай и възпитаи своето другарче. Станете една гуша!

– Нали всеки саморасляк е различен – те са две силни единици! Как така – една гуша – едно и едно прави две!

– Събери ги! Техният сбор прави число.

– Божествено число?

– И да, и не. Събери двете единици!

– 11 – просветна ми! Това е Нашето число!

Внезапен гръм
разтърсил планината,
ослепителна светкавица разкъсала облациите,
топъл вятър навел зеления ствол. Целунал земята
и една негова сълза повлякла след себе си узряло семенце.
То се отронило близо до корените на Слънчогледа.
На сутринта той видял пробива
на нов
кълн.

1. Връх Безбог (2645 м)

*„Бог е
отношение
на действителността
към самата себе си.“
П.М.*

„Азът е Пътят, и Истината, и Животът.“

Ранно утро, изпълнено с трепетни очаквания. Последно притягане на ремъците на тежките раници, приготвяни до късно след полунощ. Маршрутка. „Експрес-Диана“ до гара Септември и екзотично пътуване с теснолинейка.

Все още витае напрежение около нас. То се стопява някъде след гара Варвара, отнесено като от вълшебен вихър. Влакчето-игралка пролазва в недрата на Родопа. Навлиза в свят с друго измерение. Поглъща го надвиснала пазва на издълбан от буйната река пролом. Влакчето прониква в поредния тунел без да бърза – планината обича да бъде обладвана бавно и спокойно.

Родопа не е нашата планина! Нашата Планина се казва Пирин, или Перин, или Перун, ако повече ви харесва. Нетърпеливо очакваме нейната поява на хоризонта на юг, като възнаграждение за целогодишно бленуване, сънуване, визуализиране... Може би за двадесето поредно лято я обикаляме нашир и надлъж с незатихваща тръпка.

– Какво ли сме забравили да сложим в раниците? – казва повече на себе си Диана.

– Нали работим по списък, като професионалисти!

– И всеки път се оказва, че нещо сме забравили! Ще го раз-

берем едва горе на Безбог, или по-късно.

„Уф, че негативизъм!“.

Раниците ни са тежки и обемисти, едва влизат през тесните врати към общото купе-вагон. Отстрани висят спален чувал, манерка, чифт здрави туристически обувки и какво ли още не. Специална пластмасова постелка за изолиране на влагата е привързана към дъното. Вътре в раницата най-горе подреждаме храната, а долу – грехите и палатката.

Доскоро предпочитахме да нощуваме в палатка на брега на някое езеро. Но почувствахме ценността на контакта със сродни души по хижите. Сега правим своя избор според настроението си или според метеорологичното време.

„С колко газови бутилки разполагаме?“, питам с очи, насочени към нейната обемиста раница.

„Само две, но ще стигнат!“

– Фенерите взе ли?

– Един. Мисля, че няма да имаме нужда от втори.

– Сложи ли хартия между батериите за изолация?

Тя не ме чува или не иска да ме чуе. Влакчето пълзи в дълъг тунел. Мислите ни, моите и на Диана, изплуват от тъмнината и се сливат, понесени към едно недалечно минало...

– Аз съм Ангел и съм уникален! Не ми беше лесно да стигна до тази зала. От Колежа очаквам да ме направи по-добър човек, за да съм по-полезен на хората. Моля, мислете ме като такъв!

– Аз съм Диана и съм търсец човек! Не ми беше лесно да се преборя с моята нерешителност. От курса по „Самопознание и Себеизграждане“ очаквам да ми помогне да се освободя от моите страхове и колебания и да ме направи човек на действието.

Първо представяне пред Групата... След известно време се нарекох Анг и помолих всеки да ме мисли като мантра за медитация. Диана поиска да я наричат Дуче – водач! Тя

се самоопредели като Саморасляк, а аз – като Смирнен ученик на Велика Школа.

Междувременно се случваха множество приятни и красиви неща. Най-важното от тях: осемнадесет търсещи личности постепенно обединяваха своята заедност в Духовна Група...

Теснолинейката се движи бавно и внимателно, сякаш иска да проучи и осъзнае своя път. Това наистина забавя хода на времето – в кое ли десетилетие на миналия век се лутахме?! Тук и Сега сме тръгнали към Върховете, за да осъзнаем нашия път, моя и на Диана – Пътя ни към ДиАнгел.

– Как са раните ти?

– Доста по-добре.

– Това е наказанието ти за късането на билки! – проявява се гаскалът в нея.

– Наказание за желанието ми да ти доставя радост!

„Това е част от моята душа. Обичам да доставям радост на всички и най-вече на теб!“ Леко почесвам ръцете си – и двете изранени от китките надолу. Преди десетина дни ходихме за гъби из Средна гора. Пръснахме се по поляните около село Дюлево. Откъснах няколко стръка от храст с красиви бледорозови, ароматни петолестни цветчета. Оказа се, че това е билката росен, която предизвиква тежки кожни изгаряния. Те не пропуснаха да се появят на следващия ден.

Запявам фалшиво, но от сърце:

*Мома Роса, росен брала
ден го брала, два китила...*

„Засрами се! Не си сам във влака. Какво ще си помислят другите!“.

„Цял ден бере росен тая мома и още два дни на китки го кичи! Аз само за десетина минути получих тежки обриви, рани дори!“

„Не слизай в движение!“ , усещам нейния предупредителен поглед. На това място обикновено скачам от влака, откъсвам едно цвете и отново се качвам.

„Нямам такива намерения! Вече съм на 54!“

Отново сме в хармония. Поглеждаме се и потъваме в медитация. Напрежението около среднощното подреждане на багажа в раницата се проявява в умора – изглежда съм заспал. Сънувам, че съм пеперуда...

Гара Велинград. Шумотевницата около слизането и качването на пътници ме връща в *реалния свят*. Кой е *реалният свят*, би запитал Буда: когато сънуваш, че си пеперуда, каква е твоята гаранция, че не си пеперуда, която сънува, че е човек?! От гарата обикновено купуваме кифли, черешу или грозде – според сезона. Сега друго поглъща вниманието ни:

– Виж, хората са вдигнали очи към небето! Какво ли гледат?

– Свраки! Много, много свраки! Насочват се на юг, към Пирин.

– Това може да е някаква полчиба!

– Може, но каква?

Решавам да направя бърза справка. В един от най-горните джобове на раницата, заедно с гъждобран, още една книга, бурканче мед, луна, мобилен телефон и други джунджурии, намирам тънкото книжле-речник на Марковколев, с което сме неразделни. Отварям на буквата С:

СВРАКИ – В българската митология – птици, които единствени знаят най-отдалеченото място на Земята, на средното пространство в хоризонтална посока. С. са вещи в прогонването на болести. В последния ден на Русаската седмица (или на Илинден – 20 юли) те вършеят *росена* – любимото цвете на *самодивите*.

Прелиствам на *росен*, силно озадачен:

РОСЕН – Многогодишно растение, достигащо височина до един метър. Вероятно е пренесено от планина-

та Дикт на остров Крит. Според български легенди – има небесен произход. Небесните същества оставили на хората Р. като лекарство. Всяка година срещу Спасовден неизлечимо болните пренощуват под неговия храст. Р. е дрога, която предизвиква халюцинации. Под въздействие на силния му упойващ аромат болните изпадат в мнума смърт. Тогава встъпват в мистична връзка със *свръхестествени* същества и получават познание чрез гадание за болест или здраве. В същата нощ Р. се бере от *самодивите*.

Отказвам се да прелистя на *самодиви*, самовили, юди-самодиви, веди-самоюди, русалки. След два-три дни, на върха на пълнолунието, е Спасовден, празнуван като Самодивски Великден. Това неслучайно съвпада с нашето пренощаване на палатка на Самодивските езера под връх Дженгала. То е част от нашия Замисъл...

След Великден във влака остават само истинските туристи, чиято крайна цел на пътуването съвпада с нашата – Пурин. Оглеждам ги, за да преценя кои са „най-истинските“. Искам да обменя информация за времето в Пурин, за транспорта след последната гара, за новите цени на седалковия лифт, за натовареността на планината и хижите с хора, за...

Но се отказвам. Вместо това, сега спокойно, в очакване на едно предизвестено събитие... Диана също Го очаква. Знаем – Той обикновено е светла личност, с добро излъчване, хармонично с нашите вълни. Като правило, влита ни в свръхинтересен разговор едва в последните 20-30 минути от неговото пътуване. И преди раздялата всеки от нас тримата си помисля: „Тази среща не е случайна!“ Някой го казва на глас.

Влакчето следва серпантините по такъв начин, че от прозореца на първия вагон виждаме нашата половина да се движи в една посока, а задната половина – в обратната. „Не е магия!“ Най-високата гара на Балканския полуостров

– Аврамови колиби, е място за напълване на манерките с прясна вода и за купуване на боровинки или малини от протегачи ръце дечица.

И точно тогава се появява!

– Може ли малко вода? – пита, по-скоро като повод за разговор.

Краставите магарета през двете баура се подуват. Ние най-после се намириваме. Този път Той се представя като Васил Беленски от Сливен. От 15 години живеел на остров Крит.

„За втори път днес остров Крит! Дали е случайност? Ставам параноик!...“

Започнал като обикновен черноработник, сега забогатял. Притежавал голям хотел-ресторант, плаж, лодки и пр. Постоянно повтаря: „Мили Боже!“ И ни се радва от сърце. Наблюдавал ни през цялото време и много ни харесал. С какво се занимаваме? Музиканти – чудесно! Можем ли да свирим евъргрини? Не бихме ли се съгласили да работим в неговия хотел-ресторант?

Диана бързо захваща въдицата. Двамата коментират различни варианти. Той възторжено говори за природните красоти на остров Крит, за изключителното разнообразие от билки и цветя – въдицата става като за акули!

Оживено участвам в разговора, трескаво мислейки: „Ужасно ни удря под пояса, моя Васил, макар и невинно. Какво са моите четиристотин лева професорска и двеста лева даскалска заплата на Диана, срещу предлаганите от Васил 2000 долара на месец?! Можем ли да изоставим Колежа в София заради парите?“

На раздяла разменяме телефони и адреси. Подарявам му моята книга „*Гладувайте правилно*“. „Мили Боже, ще направя всичко възможно да я издам в Гърция“, обещава Той и иска автограф. Слиза в Разлог, оставяйки раздвоение в душите ни...

„Пропуснахме да се порадваме навреме на Пурин“, мисля аз.

– Пропуснахме да се порадваме навреме на Пирин – каза Диана.

Планината се е появила на хоризонта преди десетина минути. Традицията ни да я съзерцаваме отрано е нарушена. „Това е първата ни загуба“, хващам се в негативизъм и бързо изтривам мисълта от съзнанието си. Опитвам се да вдигна нивото на енергийното си поле. Припомням си редове от една книжка, „Небесно синьо утро, пладне и път след пладне“ – емоционално написана книга от композитора Иван Спасов, която знам наизуст:

„Любовта към Пирин е любов за цял живот. До ден днешен, когато пътувам „надолу“, с огромно напрежение и въннение очаквам да видя силуета на нашата планина. Ето, първо се показва Кутела, а отляво е Тодорка; следя билото... и из недрата изригва каменният купол на Вихрен. Времето спира да тече. Със заплени очи поглъщам своето детство, тайнството на своя живот, цялата красота и топлина на света. И се чувствам като блуден син, обзет от копнеж да положи глава и дълго да сънува лечебни сънища. Колко ли са самотни хората, които нямат своя планина?!“

Диана също е разсеяна и малко нервна. Хапваме набързо и припряно между Банско и Добринище. Ще бързаме да изкачим връх Безбог още днес, преди смрачаване. За целта не бива да се губи време за хранене на хижата.

– Искаш ли да коментираме? – пита тя тактично.

– Защо не!

– Как тълкуваш случилото се?

– Позитивно и негативно.

– Давай позитивното!

– В Колежа си го чувала като *Птичката на щастието*, която каца десет пъти на ден на рамото ти. Остава само да протегнеш ръка.

– Този път птичката изглежда от орел нагоре.

Съмнявам се дали усеща вкуса на храната. Преглъща огромни залци хляб със сирене, домати и чушки. Зеленчуците

са наше собствено производство – екологично чисти. През лятото практически преминаваме на суровояждане.

– Как изглежда птичката зависи само от твоята душевна нагласа в момента. По-важното Тук и Сега, според мен, е да оставиш съзнанието си отворено за навременната информация. Знаеш, че Вселената е безкраен източник на енергия и по особен начин откликва на твоя непреодолим в последно време стремеж и желание за работа в чужбина. Приеми го като шанс и хвани *Птичката на щастието*!

– Предузвикателството е огромно!

– Орелът е голяма и силна птица. Не забравяй, че е и граблива. Помисли какво ще загубиш, когато я хванеш в прегръдките си!

– В какво се състои негативната ти оценка?

– Вече отговорих на този въпрос.

– Пристигнахме. Динко е на гарата!

Гара Добринище. Ръждивокафеникавата шкода на Динко ни очаква, както всяка година. И разговорът отново е същият – за времето, за безработицата, за разбития, уж асфалтиран път. Зареждаме запасите с ябълки и праскови, както обикновено.

Потегляме нагоре, нагоре – към хижа „Гоце Делчев“. Дупките по асфалта са повече от здравите места, но постоянното друсане не ни пречи да видим високите храсти на росена и накацалите *ята от свраки* на поляната около Рибарника...

Пристигаме, плащаме превоза на Динко и – бързо към седалковия лифт! Предчувствието за летене значително повишава енергийното ми поле. Поглеждам Диана – тя също свети! Най-после, отново сме едно цяло на високо енергийно ниво...

Качвам се пръв на двойните седалки – раницата придържа жам на седалката отгясно. Двадесетина метра след мен лети Диана. Усещането е страхотно – космически безтегловно. Под нас спокойно се приплъзват пътеки и просеки,

ворил – по свой образ и подобие. Сега е Твой ред да Го сътвориш – в Себе си...

В полумрака се открояват светлините на първите звезди. От висотата на върха кръгът на пълната Луна изглежда поне двойно по-голям. Първи се радват на лунните лъчи върховете.

– Този, който е нарекъл и върха, и езерото, и местността, Безбог, трябва да е бил отчаян, нещастен човек. Той първо си е измислил Бог като понятие, изхвърлил го е от себе си, поставяйки го на Небето и после се е чудел защо понякога му помага, понякога сякаш го забравя. Измислил и религия и поставил за посредници между себе си и Бога сякаш най-неработливите от Племето. И така все повече се отдалечавал от Него!

Под нас, на запад и север, циркусът на Демяница се облива в луминесцентна лунна светлина. Звездите наедравят, стават невъобразимо големи и ярки. Вижда се дори Млечният път с мъглявините. Всичко щеше да изглежда сюрреалистично, ако не бяха приземяващите светлинки на Банско, мъждукащи като по-малки звезди в далечината на север.

– Погледнете звездите, Луната, Вселената! Какво изобилие от светове се простира пред погледа ни – възможни действителности, мислими и все още немислими от човека. Съществува теория, според която познатата Вселена е само форма, видима за нас, тоест, тя само ни се **явява**; а това, което стои зад явлението, е съвсем несводимо до генетично заложения ни рационален начин на познаване.

– Пешо, би ли дефинирал що е това Вселена – обажда се научният сърбеж в мен: „Всяко нещо трябва да бъде точно дефинирано“ – нали съм „доктор на науките“, при това с две защитени дисертации!

– Разбира се, Ангеле, въпреки че всяка дефиниция представя рамка, ограничаваща явлението. В колежа ние разглеждаме Вселената като проявяваща се във физическото измерение свъкупност от същности, която непрекъснато ни дава шансове за реализация, хармонични с нашите желания. Всъщност, ти и Диана днес се срещнахте с Откликващата Вселена – тя ви даде шанса да избирате след срещата ви с

Васил Беленски.

– Пешо, помогни ни какво да изберем? Остров Крит ще ни направи финансово стабилни и независими!

– Това е вярно!

– Но ще загубим курса по **Философия на успеха** и **Нашата Група**!

– И това е вярно!

– Значи няма абсолютно добър избор, както няма абсолютна истина!

– И това е вярно. Ако можеш да разбираш езика на Вселената и странното ѝ чувство за хумор – каквото и да решиш, Тя веднага ще ти даде безброй доказателства, че то е вярно. Можете, обаче, да потърсите **Средния път**, което е един от основните принципи на нашата Школа. По този въпрос вече сме говорили в началото.

– Пешо, как да разбираме единството си с Вселената? – прекъсва го Руми.

– Вселената – това сме Ти и Аз, и Всички – тя е **всичкостта**! Ние сме Вселената – всеки е свързан с всеки в един безкраен и балансиран процес на даване и получаване. Неизчерпаем енергиен източник. И приемник същевременно. Всичко се съдържа във всеки един от нас и всеки един от нас съдържа всичко. Ние сме **едно**!

– Учителю, как аз и тази тревичка сме едно и също нещо? Кое ни обединява? – пита тази част от мен, която се идентифицира като Диана. Другата половина я поглежда с любов.

– Диана, вземи от раницата на Ангел луната и погледни през нея тревичката. Кажу какво виждаш?

– Големи власинки като пътни артерии, жителна влага...

– Представи си, че можеш да увеличаваш значително възможностите на луната! Какво ще видиш?

– Клетки, молекули, ядра...

– Увеличавай...

– Виждам цяла Вселена, галактики, планети, звезди...

– Ако продължиш да увеличаваш, вече знаеш какво ще видиш: Земята сред планетите, тази Планина, връх Безбог и един човек на него, който държи луна и се взира в една тревичка... „Случайно“ се казва Диана... Според философията на

Изтока, светът, който се явява пред очите ти, по своята същност е неразделно цяло. Една и съща жизнена и духовна сила е дала живот и на теб, и на тревичката.

Всичко вече е окъпано в обилна светлина. Тя сякаш идва не само от небето, но и извира от тялото и душата на всеки един от нас.

– Предлагам да продължим темата. Мистериозните, на пръв поглед, аспекти на Вселената, които квантовата физика разкрива, показват, че еволюцията се разгръща по-целенасочено, отколкото е предполагал Дарвин. Единствено като разумен може да се определи начинът на взаимодействие между различните енергийни системи. Ние сме свързани помежду си и с цялата Вселена по принцип или канон, който държи егото ни под контрол. Революционната идея на Айнщайн доказва, че масата на един физически обект и енергията, която съдържа той, са **взаимозаменими** според формулата $E = mc^2$. От това следва, че материята не е нищо друго, освен форма на светлина. Всичко е светлина, включително ние самите. Светлина с различна честота на трептене.

Суперструнната теория и теорията за хиперпространството в най-новата физика представят Вселената като многоизмерна, макар и невероятно малка. В нея и материята, и енергията се редуцират до чисти струнни трептения. Говоря ви за основния **Замисъл** на Вселената: всяко енергийно вселенско действие има за цел да тласне съзнанието на всеки един от нас към разгръщане и стремеж към действие и усъвършенстване. Това са **предопределените неща**, които ние не можем да променяме или пренасочваме. Но можем и сме длъжни да контролираме и насочваме енергийния обмен в себе си и помежду си. За това ни служи медитацията. Време е. Влезте в ниво Алфа...

И той ни подготвя за медитация. Чуваме гласа му все подалече и подалече, но и все по-ясно и резониращо, като ехо:

– Потъвам в саморазбиращата се моя същност. Сливам се с **Бога в мен**, който се самоосъществява, самоопознавайки се и самоизграждайки се като все по-мощно и уникално съчетание на неумолима активност, прецизна избиращемост и значимо целепологане. Това е моето необхватно АЗ, което

непрекъснато провокира своите граници, за да ги надскочи: това е огромното ми самочувствие и самоувереност; това е вселената на моя ресурс, в която вярвам, която обичам и на която се надявам във всяка ситуация. Това е моята Истина, моят Живот и моят Път. И Той е самата ВЯРА, и той вярва в мен, защото всеки нов момент и всяка моя стъпка стават все по-добри и по-полезни за човечеството. И това е така. И това е правилно. И е необходимо. И нищо не може да му попречи. Защото това е **Замисълът, Съдбата и Предопределението**.

– **КАК СТЕ?**

– **ВСЕ ПО-ДОБРЕ!!** – отговаряме хорowo...

С усилия отварям очи, за да се върна в „реалността“, в която човек за човека е... вълк, ако това е неговият избор... или духовен брат, ако това е другият избор. После асистентите Гери, Лора и Еми запалват своите факли от Големия факел на Учителя и се насочват към всеки от нас. Искри отлитат към звездите и се сливат с тях.

Диана и аз тръгваме с две малки пламтящи факли към хижата.

– Искаш ли да се спуснем от другата страна, на север? „Защо ли я питам, като знам отговора ÷“.

– Опасно е, разполагаме само с едно фенерче. Там е гористо и може да се загубим!

– Тръгваме! Аз поемам риска! Нали знаеш, че добрият турист никога не се връща по един и същи път.

Последното си е жива манипулация, но аз съм сигурен в себе си, а и във възможностите на Диана. Позвънява мобилният телефон – дадох номера на хижаря и го предупредих къде отиваме. Обяснявам му къде сме и какво възнамеряваме да правим. „Добре, ще държим връзка“, съгласява се той и дава указания.

Големият факел, Луната, осветява пътя ни нагоду. След по-малко от час сме в хижата.

АКО ТОВА ЗА ТЕБ Е ЦЕННОСТ

Тази рубрика може да се чете или да не се чете: ако за теб не е ценност – можеш да я заобиколиш като премазана котка на пешеходна пътека. Ако това за теб обаче е ценност – започваш да вярваш, че котката може да лови мишки, или да те прави по-добър към всички живи твари.

Би следвало да ти дам предварителна информация за източниците и източниците, от които се случе или които те източват.

Най-много би трябвало да се вярва на основния източник – автора, който се изживява като баща на тази книга. Първо – заради неговото пристрастие към нея – значи е субективен. Второ – по съвместителство е и музикант, и философ. Тъй като не трябва да се вярва на злите езици, добрите твърдят, че

A = АНГ = АНГ-ЕА = АНГЕЛ АНГЕЛОВ = А II

но тази формула не е проверена от времето... Затова по-сигурно е да мислиш криещият се зад кода А II като един неидентифициран прост хроникьор с ангелски произход от началото на Епохата на Водолея.

Повече може да се вярва на *Евангелието на Йоан* (т.е. Речника на Иван Мурджев)*, защото зад и пред този текст се крие легендарна личност, дълго общувала със самия Учител.

Верни на разбирането, че с един куршум трябва да се убиват минимум три заека в следващото изложение на въпросната рубрика често ще се представят две-три различни гледни точки на поставения въпрос. Според *закона за добавеното трето*, логично обръкванията ситуацията *Трети* трябва да се появява от изхода на собствената си пещера не в твоето, а в собственото си време. Обръкването и суматохата във времето и пространството са необходими само за теб, за да може трите заека да избягат, като преди това счупят поне на три парчета твоята пушка.

АКО ТОВА ЗА ТЕБ Е ЦЕННОСТ (според *Речника на И.М.*) – Методологична уговорка, произлизаща от всеобщата теория на относител-

ността – всичко, дори и самата относителност, е относително, следователно всеки казва истината според индивидуалните си ценности. В този смисъл ние сами избираме инструментите и технологиите, с които да боравим, според лични критерии и потребности. **МАРКОВ** (според *Речника на И.М.*) – Наричан още Учителя Марков, Пешо Пирамидата, ПИТ (Пирамида, **Инициатива**, ТМТ) и пр. Създателят на *теометактиката* (ТМТ) и чрез нея – на едно **по-добро, адекватно и успешно** поколение, нахъсано да се реализира. Първият ТМТ-ец и единствен, който не е изкарал курса. За сметка на това – *модел за поведение* на всички, които сме го изкарали. Досега никой не го е достигнал в т. нар. успешност и затова го наричат още КПД.

МАРКОВ (според *А II*) – Можеш да си го представиш като зала, пълна със сто триметрови огледала. Образът му се отразява по сто различни начина – и стоте са верни. Не се опитвай да разгадаеш къде се намира и кой е оригиналът – според едно от огледалните отражения, неговият праобраз се намира в десетметровия легендарен народен герой Крали Марко. Добрите езици твърдят, че в чест на дойката си Гюра Самогива е наречъл втората си дъщеря Гери. Друга пикантерия можеш да чуеш от двадесет и седмото огледало, което разказва интересни истории за пристрастия към роладинки, за влюбване от пръв поглед във филипинка и за влюбени ученички от Математическата гимназия през 1972. Историята митологизира своите герои и факти, но очевиден факт е, че през същата година и на същото място М. пуска в обращение своята *атрибутивна система*: „Веднъж влюбените и отдавна покорени от мощта и енергията на учителя Марков ученици изглеждат силно притеснени – предстои им класно по литература, предмет, който гениалните математици-вундеркиндчета не могат да понесат. Темата е: „Хуманизмът в творчеството на българския писател Иван Вазов“. Как от тази тема М. прави атрибутивна система и обръкква българичката само с шестици? М. е автор на книгата „Мисли с главата си, приятел“, създава досега над 1700 възпитаници на носещия неговото име Марков колеж. Така му се пада, след като е завършил седем факултета!

МИСЛЕНЕ (по *И.М.*) – Цялата „философия на успеха“ тръгва от М. и по-точно от мислещото самото себе си М., разглеждащо няколко основни, градиращи един в друг типове: домисловна сетивност, М. с образи, М. с имена, М. с *понятия*, *категориално* М., *атрибутивно* М., конструктивно мета М. (да осмисляш и боравиш със всички изброени конструкции). Само **осъзнаващият** различните си мисловни модели човек може да гради оттам нататък собствената си реализация.

* Мурджев, Иван. Проза срещу склероза. Кратък фразеологичен Те Ме Течник. ИК „Да“ към клуб ТМТ, със съдействието на Марков колеж. – Бел. ред.

МИСЛЕНЕ II (според *шопи*) – „Мразим да мислим“ – затова си остава за цял живот на нивото на *овците*. Затова и често казва: „Е па, такова животни няма“. Затова и атрибутивната му система включва само три неща: „Ядене, пиене – и третото какво беше...“ (Пешо все не се сеца, поради което ние оставаме недоучени...)

САМОПОЗНАНИЕ И СЕБЕИЗГРАЖДАНЕ – Обръщане на мисълта навътре към **себето**, осмисляне на структурите на личността и насочване към оптималното им реконструиране в някаква социална активност. Изцяло се съдържа в девиза „**Мисли, реши, действай**“.

ТЕОМЕТАКТИКА, ТМТ (вариации по *И.М.*) – Основа, действащ принцип и цел на образователната програма в Марков колеж. Включва фактически теорията, метода и практиката в заедността на осмислената дейност и актуализираната мисъл. *ТМТ* поддържа базисната теза, че всичко, което ни е необходимо за постигане на щастие, успех и полезност, се намира вътре в нас – затова тя е теория, самоправеща се чрез методологизиране на действителността си. „**В теб е всичко**“, казва Пешо, „**номерът е да го хванеш и да се научиш да го управляваш**“ – с тази програмна теза се започва изграждането на един *метасинтез* на цялото достъпно и недостъпно *Знание* на *цивилизацията* на базата на прагматичния критерий „това върши ли работа и каква“ (самопознание) до момента, в който човек разбира, че **всичко върши работа** и започва активно да прави действителността около себе си (*себеизграждане*). *ТМТ* е **диалектическо ставане** (развитие чрез самоотнасяне) на човека и превръщането му от **обект** на въздействие в **субект** на историята.

2. ВРЪХ САМОДИВСКИ (2730 м)

*Сините сливи
са червени,
когато са
зелени!*

Здравей, Свят – аз съм тук и ти си вече друг!

Шест и тридесет сутринта. Хижа „Безбог“. Няколко часа сън в планината възстановяват Силата. Свежи сме като росен в началото на Русалската седмица.

Днес е началото на Русалската седмица. Утре е Спасовден или Самодивски Великден. Нарича се още Духовден. Душите на мъртвите са разпуснати още от Велики Четвъртък и ще се приберат в своя свят в края на седмицата. В навечерието на Спасовден живите посещават гробовете им и оставят върху тях червени яйца. В последната събота, преди началото на Русалската седмица, на Русалската задушница преди Петдесетница, трябва да се *нахранят* мъртвите, защото те през Русалската седмица ще вършеят *росена* – самодивското цвете. При пълно мълчание, жените трябва да изляят вода на гробовете, „*за да не палят краката на умрелите, когато вършеят росена*“. Това се прави преди изгрев слънце. Русалската седмица и Русалската задушница са посветени на самодивите и на всички починали от преждевременна – *нередна* – смърт.

Седем и петнадесет. Една от тайните на високопланинския туризъм е да станеш сутрин между шест и седем, а ранниците да са подготвени за тръгване от предшната ве-

чер. Според друго наше вътрешно правило, закуската се прави поне след час-два преход на открито – никога в хижата.

Потегляме на юг по същата пътека, както вчера – вляво е езерото, а вдясно – връх Безбог. Минаваме в подножието на върха, до каменопада, където преди близо 40 години се намираще постройката на старата хижа. През лятото на далечната 1964, като ученик в музикалната гимназия, пренощувах в нея заедно с бъдещата си съпруга и с хиляда тона мечти и надежди...

Една лавина отнесе хижата в езерото следващата зима. Друга, по-голяма лавина отнесе мечтите и надеждите ми двадесетина години по-късно, поне що се отнася до семейния живот. През лятото на далечната 1964, десетина дни преди моето първо пътешествие из Пирина, се е родила Диана – човекът на втория ми живот в последните двадесетина години...

Само аз виждам призрака на старата хижа и скърцането на дървените стълби. Диана върви с богра стъпка пред мен като истинско Дуче. Днес съм решил да я оставя да води през целия ден. Вчера, на същата пътека, при същото изкачване на лунния кратер забелязах, че нейният начин на ходене е по-практичен и по-ефективен от моя. Тя се движи равномерно като кораб в морето, почти без да прави почивки. Решавам днес да се уча от нея и непрекъснато я наблюдавам. Сега нямаме мисловен контакт. Сутрин сме две затворени системи. Не се и опитвам да прониквам в нея – усещам, че ми е забранено.

Изкачваме кратера задъхани и потънали в пот. Почивка. Докато сърцето бие учестено, един натраплив скален надпис изплува в съзнанието ми:

Танг... – „Какво ли означава... Прилича на мантра за медитация – също като моето име – АНГ.“ Интуицията ми обаче не допуска това и други подобни разумни обяснения...

Снощи тръгнахме оттук нагоре към върха, на запад. Сега продължаваме на юг, със спускане. Само след минутка пред

нас се разкрива алпийска панорама с най-красивия изглед в България: направо и на юг се вижда Поповото езеро с острова по средата; вляво – върховете Сиврия и Джано, под тях – Кременските езера (вижда се само последното); вдясно – върховете Дженгала (Самодивски връх) и Кралев двор. Между тези два върха са Самодивските езера (оттук не се виждат). Край тях ще нощуваме довечера на палатка, но пътят до там минава по един от трите маршрута, обмисляни през гългата зима...

Правим снимки на традиционното място – при голямата каменна пирамида (всеки минаващ оставя по едно камъче – туристически обичай!). Вдигаме раниците. През следващия един час все същата божествена панорама ще се разпростира пред погледите ни.

– Искаш ли да си общуваме? – нарушава тишината Диана. Гласът ѝ звучи смирено и нежно.

– Давай!

– Как си обясняваш срещата с Васил Беленски. И другите подобни „странни“ случки и съвпадения.

– Няма нищо мистично и нищо случайно. Още преди сто години тези явления са обяснени от Карл Юнг. Той ги нарича *синхронност*.

– В последните месеци доста зачестиха...

– Да, защото синхронността е действие на Вселената, което има за цел да тласне съзнанието ни към разгръщане и растеж...

– Пътят ни към разширеното съзнание...

– В последните месеци се отворихме към всичко в този свят. Ако правилно следваш потока на собствената си енергия, интуитивно ще знаеш пред кого можеш да си позволиш да бъдеш пряма и открити и от кого да се пазиш. Пешо често ни напомня да бъдем подготвени за всякакви *странни* случки.

– Кои са значимите случайности, според теб, при тази синхронност?

– Тези, които са те тласнали към професията на музикант, също – към мен, към приятелите и съмишлениците от Колежа... И към още много други важни, значими неща.

Танг... „Какво ли означава, все пак“... Танг... Веднъж Пешо коментира, че има такава мантра, АНГ или може би – ХАНГ, значи защо не и ТАНГ да е същото – „мантра за отваряне на нулевата чакра“...

– Ами сънищата?

– И те спадат към синхронните опитности, особено повтарящите се. Сънищата трябва да се тълкуват... да се търси аналог в реалния живот...

– Разбирам, че синхронна е и *случайната* среща с приятел, когото не си виждал примерно от десет години. Мислиш за него в момента и след няколко секунди го срещаш зад ъгъла.

– Така е. Също – информацията, която получаваш в най-необходимия момент на точното място...

– Как разбираш, че си преживял нещо позитивно, *свърхестествено* и значимо за теб?

– Усещаш лекота, иска ти се да полетиш. Имаш усещането, че не стъпваш по земята. Не чувстваш тялото си. Усещаш предметите по-близо, а цветовете – по-ярки. Виждаш, например, тази панорама с Поповото езеро като част от твоето космическо Аз, което гледа на света през твоите очи. Същевременно, особено важно е чувството за сигурност, вечност и любов, което те обзема...

– Кое е най-важното от толкова много изредени неща?

– Любовта! Любовта към всичко, включително към себе си и към другия...

– Аз не само усещам, но и знам кога сме в синхрон!

– И при мен е същото... ние сме две сродни души. Всъщност – една!

Танг... Танг... Танг... Забиват чукове пирони в темето... „Не може да е мантра.“

– Как разбираш прилагането на будисткия *Среден път* в случая с Васил Беленски?

– Ами, примерно така: През лятото отиваш за месец-два на остров Крит, опитваш се да довършиш интензивния курс на колежа през септември, или пък не забравяш да го завършиш след година-две, когато се върнеш от Гърция. Така и агнето ще е цяло, и вълкът ще е сит.

Неусетно сме стигнали до най-ниската точка на спускането. Вдясно и нагоре на запад, между Дженгала и Полежан, се отбива пътека за Дженгалската (Самодивска) порта и хижа „Демяница“. Ние продължаваме на юг, с леко изкачване към Поповото езеро. Скоро след това се отклоняваме на изток и слизаме към Водопадите.

– Искам да те попитам и нещо друго. Не мислиш ли, че тези *триади* и *диади*, които правим в последно време в Колежа, съдържат голяма доза мистика?

– *Триадите* и *диадите* са психоаналитични упражнения, изпълнявани в групи по трима или двама. С тях се развиват саморефлексивните способности и уменията да помагаш на другия, изслушвайки и приемайки го такъв, какъвто е. Дори и мистика да има, какво от това, ако върши работа! Знаеш, че обикновено Пешо изключва мистичния подход. И ако го приложи, той започва с думите: „Искате ли да ви кажа нещо мистично по този въпрос...това е еди-какво си... така мислят някои... всъщност – това не е доказано...“

– Имам предвид постоянния допир между тримата или двамата, прегръдките накрая... тези клетви за пазене на тайни...

– Това е изповед на всеки с всеки. Целта е да се изградят силни симпатии, а по-далечната и главна цел е влизане в режим на *синергия* – колективната енергия. Ти отдавна се ползваш от синергията по време на групова медитация, а тя трябва да се подсилва с всякакви средства...

В паузата между две реплики се спираме задъхани и се наслаждаваме на алпийската панорама.

– Изглежда, моят проблем е да приемам хората такива, каквито са...

– Може би, но след като съзнаваш проблема, значи вече си на път да го решиш. От триагите и диагите разбираш, че всеки има сходни на твоите психологически дискомфортни, което не е пречка за теб, нито за която и да е страна на триъгълника-двуъгълника да развивате силна платонична симпатия и любов помежду си!

– Пешо би добавил, че чрез синергията по-лесно се преодоляват всякакви задръжки и „помийната яма, наречена душа“, се превръща постепенно в „къща на мечтите“, изградена с вкус и любов.

– Браво, знаеш си урока...

Спираме на една поляна, в непосредствена близост до каскадата от водопади. Тук ще закусим и ще вземем решение в коя посока да тръгнем. Преди това трябва да се охладим по пътя по телата. Очевидно не бързаме със закуската. Диана разстила нейния спален чувал, слага слушалките на уокмена (последната ѝ придобивка за тази година) и затваря очи, слушайки класическа музика. Аз се събличам по бански и тръгвам надолу към водопадите. Вибрирам не от студ, а от напрежение. Имам определена цел, която засега измества видението със странния скален надпис...

Внимателно оглеждам Водопадите и избирам този, който няколко пъти съм сънувал през зимата. Непокойствието ми расте. Искам да преодоля водната преграда и да мина зад нея, в Ничията Зона... Опитвам... Получавам леденостуден воден удар в тила. Отказвам се, леко зашеметен...

Отивам при Диана, вадя суха кърпа и бързо се разтъривам. Преобличам се с дебели дрехи и лягам в моя спален чувал. Анализирам неуспеха си... Не бях достатъчно концентриран, нямах достатъчно вяра в собствените си възможности, плашеше ме неизвестното... С такова енергийно ниво не може да се навлезе през Прочепа към Ничията Зона... „Медитирай, медитирай, медитирай! Отпусни се – ти можеш!“ Използвам разнообразни словесни формули за самовнушение. Усещам се изпълнен със Сила и Енергия. Тялото ми

вибрира, сякаш иска да полети.

Ставам и тръгвам към Водопадите, решен да премина така – с дрехите. Знаех, че ще успея... Успявам! Завърта ме мощна центрофуга в светлинен тунел по посока на часовниковата стрелка. Обзема ме страх – не обичам този вид безтегловност. Но Нещо ме успокоява, Нещо внася блажено спокойствие и сигурност в мен. „Това съм го виждал по филмите...“

– „... и си го усещал в детството си“ – казва в мислите ми Светлината.

Въртенето спира. Удивен съм от свръхконтрола на съзнанието ми – чувствам се хладнокръвен и уверен в себе си, изпълнен с топлина и любов.

– Ангелей...

Никога не мога да сбъркам този тембър и това неповторимо обръщение. От Светлината постепенно се уплътнява тялото на големия композитор и мой приятел – брадат и добронамерено усмихнат, леко приведен. Иван Спасов!! Иван почина преди 5-6 години. Заедно написахме и издадохме „60 стъпки по пътя към Храма“ по повод неговата 60-годишнина... Надявахме се да напишем „70 стъпки“, „80 стъпки“... „Така и не може да се съвземеш след трагичната катастрофа на Иони – единствената ти дъщеря! Пропиването от мъка сигурно също спада към нередната смърт...“

Не съобразявам, че той може да слуша мислите ми...

– Не съжалявай за мен – гледай напред! И ти ще дойдеш тук, но още ти е рано. Имаш още много важни дела да извършиш... Защо бързаш...

„Бъди от щастие блажен над сто примамливи години и още толкова под свода премини – а после?“

– Преминах под свода днес, за да се срещнем. Да срещна и брат ми, и пианиста Асен, и други нелепо загинали, които смущават съня ми ... Аз също си спомням цитати на Омар Хаям:

„Дошли сме – откъде? И накъде вървим?“

„Пристигнах като прах, отлитам като вятър...“

Моите представи превръщат 64-годишния Иван в 5-6 годишното дете Иванчо, което си играе в двора на бащината къща в Неврокоп: следобед е, маранята пари, и изведнъж от съседния двор, над кирпичения дувар се протяга огромен хобот на някакво праисторическо чудовище, размахва все по-близо хобота, готов да засмуче, да смачка детето, което не помръдва, вцепенено от страх...

– Влизаеш често в този мой сън, Ангелей, както и в другия, често повтаряш се, в който безуспешно изкачвам остър връх или безкраен сипеи...

Моето съзнание връща образа на възрастния мъж.

– Сега не ми е необходимо да сънувам, за да летя... – казва той. Пък и ти, виждам, изкачваш успешно върховете – и планинските, и житейските... Връщай се обратно, преди да си се пристрастил към този свят...

– Искам да видя и Асен, и брат ми!

– Виж ги. И не забравяй да поправиш 14-ти такт на Сюитата – не е сол, а сол диез...

Има предвид моята транскрипция за две пиана на неговата Оркестрова сюита. Такъв си е Иван, професор Спасов – непосредствен, пряк и откровен. Когато се виждахме, продължаваше започнатия разговор от половината на същата дума, на която е бил прекъснат преди седмица или месеци...

– Тук съм! – чувам гласа на брат ми Краси. Той загина на 44 от избухнала домашна газова бутилка. Виждам го на тази и на по-ранна възраст. Тялото му остарява или се подмладява според моите желания.

– И аз съм тук! – обажда се гласът на пианиста Асен Кантарджиев. Той загина на 40 пред очите ми при автомобилна катастрофа в края на 1988 година на магистрала „Тракия“. Секунди преди това крояхме планове за ходене из Пирин през следващото лято. Същото лято обиколихме два

пъти планината на палатки по всички езера...

– Ти нямаш работа тук, а и не бива повече да оставаш. Връщай се! Аз виждам всичко, което става в земния ти живот, също на синовете ми Гошето и Тани, а също и Танчето... Зная, че не ви е лесно... А ти се връщай възможно най-бързо...

Преди да успея да реагирам Светлината ме grabва и завърта в своя вихър по обратния път.

Водопадът. Пътечката. Диана.

Необходимо ми е известно време, за да се свестя...

– Къде ходиш?! От двадесет минути те търся наоколо.

По моите представи бе изминало не повече от минута. „Ходих за гъби“ – е първата ми мисловна реакция, но решавам, че не е необходимо без сериозна причина да се пестя истината.

– Наоколо бях. Експериментирах.

– Ще ми кажеш ли подробности?

– Не сега! Хайде да закуваме!

Закуваме, обсъждайки с пълни уста вариантите на маршрута. Настигат ни първите туристи и ни поздравяват. Виждам двама алпинисти да изкачват отвесната северна стена на Дженгала. Не бързаме.

– Мисля, че минаването направо през Дженгала отпадна: раниците ни са тежки, пътеките са много стръмни, а и ние сме туристи – не алпинисти. Пък и това беше резервен вариант, подходящ най-вече за лошо време...

– Съгласна съм. Освен това няма да можем да видим Кременските езера, за което цяла зима мечтаем.

– По втория план: трябва да се спуснем нагоду по Водопадите, да заобиколим връх Сиврия и да преминем през целия циркус, по брега на всяко едно от петте Кременски езера от север на юг.

– Много ми се иска, но изглежда и тази година няма да стане. Раниците ни действително са все още много теж-

ки. Не сме адаптирани към планината, ще се преуморим. Не мислиш ли, че Кременските езера можем да видим от връх Джано, както сме го правили през други години. Ако времето позволява, ще слезем до бреговете на горните две езера...

– Третият вариант включва *Средния път* и изглежда най-разумен. Ще минем по дължината на цялото Попово езеро и ще изкачим Демир капия, където ще оставим раниците...

Синхронизацията в момента е възможно най-добра. Както всеки път, когато обсъждаме реалните си физически и психически възможности. Моята идея е следната: отиваме на юг към Портата и на изток към Джано и Кременските езера, след което се връщаме при раниците и по билата на няколкото безименни върхове се насочваме към Самогивските езера. Там правим палатка, след което изкачваме връх Дженгала. Пренощуваме в палатката с много сънища, които описваме на хартия. Всеки по своему. Творческото осмисляне на преживяното е главна цел на този ден и на следващата нощ. Така е, според мен...

Прибираме храната и потегляме на юг. По пътя край Водопадите откриваме манатарки и други гъби. След изкачването на езерната стена правим почивка на брега на езерото. Решаваме да останем около час, защото за никъде не бързаме.

Разстилам спалния чувал и потъвам в медитация. Когато отворя очи, не виждам Диана наоколо. Обезпокоен, тръгвам да я търся. Тя се появява по някое време отдолу, от пътеката до Водопадите.

– Къде ходиш? Притесних се!

– Наоколо бях. Експериментирах!

– Ще ми кажеш ли подробности?

– Не сега!

На свой ред нямам право на коментар – само на догадки...

Традиционната пътека с маркировка е по десния бряг на Поповото езеро. Ние обаче решаваме да минем по левия

бряг – брегът на спомените от далечното топло, сухо и прекрасно лято на 1988. Въздухът и водата са пропити с тези спомени: на това заливче останахме около два часа, за радост на децата, които се къпаха в езерото. После тръгнахме да прехвърляме билото на Сиврия, петима „възрастни“ и три деца между 8 и 14 години, натоварени с три огромни военни палатки и с много багаж. С какъв акъл сме тръгнали по дългия и ужасно стръмен склон...

Предпочитам да разговарям с Дучето, вместо да уплътнявам въздуха с образи от миналото. Отминаваме езерото и продължаваме нагоре към Демир капия:

– Изглежда ще имаме „неочаквана“ среща със стари познати...

– Какво имаш предвид. Не сме се уговарили с никого. Освен това, тази година сме в Планината по необичайно за нас време...

– Ще видиш!

Далече на хоризонта забелязвам три малки точки – хора без раница, спускащи се от Джано. След около 30-40 минути се засичаме точно на Демир капия с Пепи, Емо и техния 12-годишен син. Прегръдки и радостно оживление. Те са ни забелязали и идентифицирали по-отрано, през бинокъла, който виса на врата на малкия Богомил.

С Пепи и Емо се запознахме на Безбог преди четири години. Те са учители съответно по математика и история в Дупница. Тяжната Планина бе Рила. За първи път бяха на Пирин и ние ги разведохме навсякъде и най-специално на Синаница. Разменихме адреси, телефони и планове за връщане на визитата в Рила, но нищо подобно не се осъществи. След две години съвсем случайно се срещнахме на Синаница. Дори миналата година, когато се засякохме на Синанишката порта (откриха ни и ни разпознаха пак с бинокъла), те промениха плановете си и се върнаха обратно в хижата заради нас. Изглежда съществуваме едни за други само в Планината...

Пепи и Диана се отделят в „женски разговор“ – с перу-

ферния си слух долавям, че говорят за Колежа. Ние – тримата мъже, обсъждаме плановете за следващия ден. Те се прибират в заслони „Тевното езеро“, където вече са пренощували и ще ни изчакат до следващата сутрин, за да изкачим заедно исполина Каменица.

– Ще вземем ли и Богомил? – питам уж сериозно и момчето се връзва.

– Аз съм силен и издръжлив. Мога да катеря!

– Да, но освен мускули, за изкачването е необходим и акъл.

– Изпитай ме тогава.

– Добре. Ще докажеш, че заслужаваш да бъдеш с нас, ако решиш тази задача.

Взимам от Диана химикалка и лист хартия, на който подреждам девет звездички:

* * *
* * *
* * *

– Условието е, да свържеш деветте звездички с четири прави линии без да повтаряш линия и без да повдигаш химикалката.

– Харесва ми задачата. Давай! – Богомил се усамотява и трескаво търси решение.

Сливаме мъжкия и женския разговор в едно, но темата се запазва. Те са силно заинтригувани от нашето ново амплуа и искат да продължим с повече подробности.

– Утре, по пътя за върха, ще продължим разговора. А сега ни кажете как намерихте Марков колеж? – любопитства Пепи.

– По пътя и на върха ще ви говоря за бозу-милите – нали не случайно сте нарекли момчето Богомил. Що се отнася до Колежа, за него научих от Тюми – сина ми. Той го завърши и настоятелно ме предизвикваше към същото. Трябваше ми много време, за да взема решение. През есента посе-

тих седмичната рекламна лекция в сряда и останах възхищен. Но дяволчето все още работеше в мен – я тежката зима и големите студове ми попречиха, я нещо друго. После прецених, че трябва да бъдем заедно с Диана, защото не е редно само единият да израства, а другият да го гледа отдолу-нагоре.

С периферното си зрение виждам, че Диана силно се изнервя – темата не ѝ е приятна. Мога да усия напрежението, ако добавя, че „аз съм я родил и отгледал“ – тогава ще побеснее. Истината е, че първо аз я родих, после тя мене, а сега никои не налива в паницата на другия – нещата са в хармония... Динамична хармония, обаче... Приложих огромен натиск спрямо Диана, за да я накарам да ме придружава в Колежа. Беше нещо като насилие, побой. Имах ясното съзнание, че ще гойда време да си плащам за всичко... И въпреки това настоявах упорито...

– Аз още не съм ти простила. Ще има още дълго време да плащаш...

– Тя е зодия Близнаци. Негативизмът на нейния Черен близнак провали два дни от посещенията ми в Колежа, защото цялото ми внимание и енергия бяха насочени към нея, вместо към лекциите... – Това е силно болезнена тема за Диана, затова спирам дотук. – Само искам да ви кажа като за хепиенд, че след преживени две психически кризи, тя стана една от най-прилежните колежанки и вече има големи постижения за себе си...

Правим снимки с нашия и с техния апарат. Разделяме се и поемаме в две противоположни посоки, те – към заслони „Тевното езеро“, през Самодивските езера, ние – към Джано и Кременските езера.

Прикриваме раниците между два огромни камъка в клековия храсталак и продължаваме с малките раници. За следващите два-три часа ще ни трябва само вода, малко храна, грехи, дъждобран, фотоапарат, мобилен телефон.

– Виждаш ли как се променя светът. Достатъчно беше

да минем по някой от другите пътища и тази среща нямаше да се състои...

– Не само нашият живот нямаше да се промени, но и този на цялата планета. Нямаше да познаваме Богомил и той нямаше да ни познава. Началото на неговия път, изпълнен с истински знания и открития започва от решението на тази задача със звездичките...

– Смяташ, че ще я реши?...

– Уверен съм! И това е само началото. Трябва да си забележала искрата, от която ще лумне огън... Първите впечатления от Планината са ярки и неизбледяващи за цял живот, също както тези от първата любов... Съчетани с решението на задачата, ще имат силата на магия.

Катеренето на Джано става по странни, големи черни базалтови плочи. От другата страна на склона скалата и гребеният сипеи са с ярко изразен червен цвят. Не си спомням някъде другаде в Пирин да има такива плочи и такива скали.

Мобилният телефон напомня за присъствието си. Посягам към него напрегнат – единствената важна причина да го носим със себе си е връзката с моите болни и възрастни родители.

– Кой беше?

– Савка Байчева от „Хомо футурус“. Добри новини – преиздали са най-после „Гладувайте правилно“. Но мегановината е, че книгата е издадена и в Санкт Петербург, в Русия.

– Ще забогатеем ли?

– Не бързай да изчисляваш хонорара. Ще ми платят в натура – в книги. Двеста екземпляра от второто издание.

– Значи, не е изцяло добра новината.

– Правя връзки и асоциации с Пепи и Емо. Когато се срещнахме преди четири години, току-що беше отпечатана книгата ми и аз им подарих един пилотен екземпляр. Знаеш, че тиражът се изчерпа за пет-шест месеца и аз дълго време няхах на разположение книги за подаръци. Ето, че отново ще имам, отново след срещата с тях.

– Не търси връзки и символика във всичко, което ни се случва. Предлагам до края на деня да насочим вниманието си към Природата, а не към себе си. Иначе няма да ни останат сили за Дженгала и за творчеството после..

– Съгласен...

И вълна от радост изпълва общата ни гуша... Първо в нея, а после и на фотолентата запечатваме красотите, които се виждат от Джано. Кременските езера са може би най-красивите в Пирин – чисти, оставащи встрани от погледите на хората, рядко посещавани. Космически неземни и сякаш недостъпни. Само с едно завъртане на погледа ги сравняваме с Поповото езеро – широко и духовно възвишено, приветливо и гостоприемно, всекидневно посещавано. („Доживяхме и тази година да го зърнем“ – казваме обикновено.) Виждаме и голяма част от Самогивските езера – езически сурови, мистични, пресъздаващи пейзаж от динозавърско време. Погледът прескача върховете, прикриващи Тевното езеро – представите ни го изваждат на бял свят в естествените му златни окраски. Старо злато... Ново завъртане – за високо разположеното Митрьово езеро, в подножието на връх Каменица. Езера, езера, езера... на всяко едно от тях сме разпъвали палатка, а нощите са спомени и сънища, сънища и спомени...

Слизаме до горните две Кременски езера – вътре в най-високото езеро плава леден остров и си остава там до края на лятото. Печем се по камъните, плуваме във второто, по-ниското езеро, после изкатерваме Джано в обратна посока и поемаме надолу към Демир капия и раниците. Обхождаме целия циркус на Самогивските езера от юг към север. С поглед проверяваме разположението на върховете Кралев двор, Момин двор и Дженгала. Монтираме палатката между последните две езера, водата на които се оттича в Поповото езеро.

Едва сега се сещаме, че трябва и да се яде, понякога. („Яденето е предразсъдък...“, казваше един приятел). Хапваме на

бързо и стягаме малките раници. Време е да се насочим към Дженгала – връх Самодивски: остър и четиристенен като тетраедъра на Учителя, с издълбани двадесетметрови букви: АЗ-ЧОВЕК-СВЯТ-БОГ – по една дума на всяка страна.

Атакуваме върха нетрадиционно – отначало без пътека. Движим се на изток, към Поповото езеро. Правим завои ту наляво, ту надясно, за да достигнем до една черна точка-пепелище: изгорен от гръмотевица клек. Оттук панорамата на циркуса с поглед от север към юг е повече от прекрасна. Снимаме. След това се насочваме към Иглата („Тук ще бъда в полунощ“) и се влизаме в официалната пътека.

На върха сме само след още 30-40 минути. Загъхани и щастливи. С поглед на запад поглъщаме красотата на Валявишките езера. В далечината се откроява силуетът на връх Вихрен – до него ще достигнем след няколко дни и той е крайната ни цел. В същата посока е източила снага една дълга, пет-шестчасова планинска верига от серия върхове: Типиците, Малкото Конче и прочие, по които ще се движим в по-следващия ден. Загърба ни остава Поповото езеро и всичко, което вече сме отмерили с крачки и с минало време...

Не очаквах да сме сами на върха. И не бяхме...

Едва след като се хващаме за ръце с Диана и повдигаме чрез концентрация мисловната си енергия, усещаме очакваното присъствие. Гери, Лора, Еми – ето ги асистентите.

Но Групата... Групата я няма, или пък нашето състояние е на по-ниско ниво... Странно, но и Пешо не се вижда...

– Диана и Ангел, днес се преуморихте с много емоции и впечатления, затова няма да ви натоварвам допълнително. Темата е „Световите, в които живеем“ и освен теоретично, ще разгледаме въпроса с много и обикновени житейски ситуации и случки. Накрая ще направим обобщение на случките, най-вече на преживените от вас днес...

Това е гласът на Гери. Звучи завладяващо. Очаквам с не-

търпение края на беседата, защото двата случая, когато лях по време на медитация, бяха под сугестията на нейния глас...

– Замисляли ли сте се някога дали действителността около нас е една и съща винаги и навсякъде, където се намираме? И дали винаги и навсякъде ни се налага да се съобразяваме с едни и същи закони и правила на поведение? Случвало ли се е да забелязвате, че понякога не разбирате какво става около вас? Че мислите за правилно нещо, което покъсно се оказва погрешно? Предполагам, че се е случвало. И това е нормално. Защото повечето хора не осъзнават, че светът, в който живеем, всъщност не е един. И ние не сме едни и същи винаги и навсякъде. Нашето мислене и нашето отношение към нещата се променят непрекъснато и то не само с времето, а и в зависимост от мястото, където се намираме, според това, което се случва около нас и – най-важното – според това, което се случва в нас, т.е. в нашето мислене... Всеки човек живее едновременно в повече от два свята. Кои и какви са те?

Слушаме внимателно. Постепенно във въздуха се очертават още силуети – не зная дали и Диана ги забелязва.

– В първия свят, нека да го наречем естествената природа, човекът пребивава като биологичен вид. Няма нищо обидно в това да си признаем, че всъщност ние сме живи същества като всички други животни. И като тях си имаме чисто биологични потребности, които определят и нашата първосигнална активност. Тя осигурява обмяната на веществата, биологичното ни съхранение и продължението на вида чрез секса. За разлика от животното обаче, човекът притежава и втори свят в главата си – света на неговото мислене. И в този свят второсигналната му активност е насочена към очовечаване на първия свят, към неговото все по-осмислено завладяване. В този идеален свят човек се преживява като противоположност на своята биология, като духовност. Но човек не живее

сам, а с другите. И асимилирането на първия свят всъщност е един обществен процес на непрекъсната подмяна на първия свят с трети – създаден и непрекъснато създаван от хората материален свят. Както вече казахме: в края на XX век тази подмяна е толкова напреднала, че няма човек, който да може да оцелее, захвърлен след раждането си в естествената природа, например тук под нас, на Самодивските езера. И дори това да се случи, той ще бъде всичко друго, но не и човек. Ако във втория свят човек може да се преживява като център на вселената, то в третия свят – **света на продуктивното общуване**, той вече трябва да се съобразява с другите хора. Често обаче, ние не се замисляме върху това и действията ни не са съобразени с различните действителности. Оттук произтичат множество несъответствия в нашето мислене и поведение. Защото в различните светове трябва да се действа различно. А за тази цел трябва и да се мисли различно... Давам ви няколко примера...

– Може ли да се намесе и аз...

Знаех си, че Пешо „подслушва“ наоколо и се вметва в разговора, когато му хрумне нещо интересно. Сега той дава пример, който точно илюстрира казаното от Гери за световите.

– Случвало ли ви се е в компания да имате чувството, че ви пренебрегват? Следващия път, когато ви се случи, опитайте да засечете по часовник кой по колко минути е център на внимание. Много вероятно е да се окаже, че с редки изключения (за лидерите), вниманието на компанията се разпределя доста справедливо към всеки неин член. Защо тогава у всеки човек възниква често това чувство? Отговорът е прост: защото обикновено преживяваме и съотнасяме собственото си Аз към нашия вътрешен (втори) свят, където то е център на вселената. А компанията в това време живее и **общува** в рамките и по законите на третия свят – очовечената действителност. Такива га-

фове обикновено наричаш егоцентризъм, но това не е правилно. Просто не си се замислял върху тези проблеми.

Пешо изчезва така внезапно, както се беше появил... Лекцията продължава Лора – тя е главен асистент:

– Вече говорихме, че човекът живее в различни светове, които изискват и различен начин на мислене, за да може да се справя успешно в тях. А основната идея е, че **формите на мислене**, за които ще говорим по-нататък, **отговарят на световите, в които пребивава човекът**. С развитието на човечеството се е променяло и мисленето, и произтичащите от него действия, чиято системност обикновено наричаме поведение. Нещо повече, отделният човек в индивидуалното си развитие също минава през тези форми. Как става това? В първия свят – този на **естествената природа**, където човекът пребивава като биологичен вид, животът се определя от потребностите на обмяната на веществата, биологичното съхранение и продължението на вида. Това е сетивен свят и биологичната домисловна активност тук се осъществява по формулата **усещане-реакция**. Във втория – **идеалния свят**, където човек се преживява като духовност, неговата мисловна активност е свързана с осмислянето на достъпната му действителност, която той реконструира в главата си. Това е **светът на образното мислене**. Малкият човек започва да го гради от отделни образи и представи. Действията му се определят вече не от реалната среда, в която живее, а от нейното отражение в мисленето. Действията са осъзнати, бързи, но несвързани помежду си. Защото са пряко зависими от изградените отделни представи. В третия – **обществен материален свят** – човекът е част от действителност, чиято най-важна характеристика е **общуването**. Така се е получило в историята, че за да заживее като **човек**, той трябва непрекъснато да произвежда – да формира и развива своя трети (**човешки, материален**) свят, като за тази цел използва

своето мислене. Това, обаче, отделният човек не прави сам, а заедно с други хора, в рамките на **продуктивно общуване**. Но това общуване предполага на първо място **общ език**, а след това и общи интереси, цели и средства за тяхното постигане.

Нататък продължава Еми, а силуетът на Лора се появява...

– А сега най-интересното за първите три свята чуите от мен. Ще ви говоря за **подмяната**. В рамките на общуването и езика постепенно образите се подменят със символи, знаци, **имена**. Този процес набира особена сила чрез образованието, където с усложняването на образите става неимоверно по-лесно мисленето им с техните имена. Имената в мисленето на човека от третия свят **подменят** образите и техните аналози – нещата от действителността. Затова мислещият с имена винаги търси някаква **единичност**, която да стои зад всяка употребена дума. Това му е и недостатъкът: на подсъзнателно равнище, той предполага, че всяка дума, с която мисли, е **име** на реално съществуващо единично нещо. Както собствените имена, които означават точно определени хора. Възрастният мислещ с имена общо взето разбира езика като набор от съществителни нарицателни имена, означаващи видове **съществуващи** неща или **представите за тях**. Примерно: *къща, куче, нож, дърво...* Останалите думи – прилагателни и глаголи, той съотнася отново към тези обекти или представи като техни свойства, отношения или действия. Той интуитивно разбира разликата между **къща изобщо** и **тази къща**, но е затруднен с по-високата абстракция **дом**. Това става защото мисленето с имена е свързано с образното конструиране на света и мислещият с имена непрекъснато се стреми да си създава образ на нещо, което според него е означено с чутата току-що дума. Малка част от хората остават изцяло на равнище „мислене с имена“. Под влияние на образованието, хората

усвояват някои основни понятия и обикновено не търсят **съзнателно** техен материален аналог.

– Но, какво става на **подсъзнателно** ниво? – въпроса задава Гери и продължава: – Човекът уж осъзнава, че дадената дума означава нещо общо и абстрактно, а всъщност дълбоко в съзнанието – на границата с неосъзнатото, започват да се формират фантазни образи и представи, които на пръв поглед „илюстрират“ общото понятие, а фактически създават неконтролирана илюзия (**измама**) за съществуването на единичен предмет или явление с такова име. Един пример...

– Може ли отново аз, извинявай, Гери – вездесъщият Пешо е навсякъде и във всичко.

– Давай!

– С риск да поспоря с вашите досегашни представи, ще поставя под съмнение една от основните теми, с които научната или полунучна фантастика обича да се занимава. Темата е **времето**. Близко петдесет години плеяда големи учени, най-вече физици, поради езикова неграмотност търсят „под вола теле“. Т. е. те се опитват да намерят **физически аналог на една абстракция**, на една дума – понятие, категория – която е абстрахирана като съществено общото между други понятия и/или категории. Самото им споменаване е достатъчно красноречиво: **периодичност, продължителност, трайност, сравнимо по трайност**. Във всички тях присъства човешкият абстрактен продукт – **мярата или мярката** – това, с което се сравнява. Бих попитал тези физици: *како мислят да открият елементарната частица на сравнимостта по трайност?* На всичко отгоре някои вече са ѝ измислили име – **хронон**. А други мечтаят за **машина на времето**! А трети се опитват да представят за време не добре проучени астрономически явления или непознати видове енергия. Като за това отделят години активна научна работа. Вместо да се занимават в едномесечен курс по езиковедство...

– Останалите по-висши светове, в които живеем, ще разгледаме следващия път. Имате ли въпроси?– пита Гери.

– Гери, би ли казала какво е мястото на религията в различните светове? – това е Диана.

– Феноменът религия има най-малкото три страни, принадлежащи на три отделни свята: идеята за Бога – от втория свят; институцията Църква – от третия; религиозните убеждения – от четвъртия (светът на културата). Нищо чудно да „открием“, че някои „необясними“ явления от първия свят пораждаат непрекъснато идеята за Бога във втория свят.

– Може ли и аз да добавя нещо? – въпросът ми е риторичен, но оставям все пак малка пауза, преди да продължа. – Ако мога да импровизирам върху смисъла на религията в следващите, по-високи светове... Мисля, че проявата на нивото на философското категорично мислене се определя от тълкуването на религията от теологична или теософска гледна точка. На следващото ниво, религията вероятно е имала могъщо въздействие върху умовете на хората до XV–XVI век, докато е концентрирала в себе си почти целия световен научен потенциал, но после...

– Виждам, че четеш напред учебника, Ангеле, но да оставим тези неща за друг път. Губиш приятната изненада на непознатото и новото... Това е твое мнение и то е напълно реално за твоите представи и знания – всичко зависи от хоризонта, който си отворил за себе си, както и от капациите и козирките, с които се самоограничаваш... Има ли други въпроси, мнения, изказвания? Няма – сега се пригответе за триада...

Започваме дихателни и други подготвителни упражнения. В триадата участваме аз, Диана и Лора. Еми тактично се оттегля, а Гери води процеса. Темата е „СРАВНЕНИЯ – с кого или с какво се сравняваш?“. Нямам право да изваждам на бял свят техните терзания, но мога да покажа моите, когато застанах в позицията на даващия своята

изповед (юг). Функцията на наблюдаващия Буда (изток) се заема от Диана, а Лора е север, „кошчето за боклук“, което трябва да поеме като психотерапевт нечистотията на моята душа. Тя задава въпросите:

– С кого или с какво се сравняваш?

– С много и различни хора: с професор Иван Спасов, например, с големия приятел Божидар, който ме е родил и обучил в оркестровата музика... В последните дни обаче често се сравнявам с Ричард Бах, Паулу Коелю, Умберто Еко...

– Какви сравнения изграждаш?

– Положителни – служат ми за пример. И не толкова положителни: „Де да можех да пиша като еди кой си!“

– Какви стандарти или еталони използваш, когато се сравняваш?

– Старая се да не допускам мисли от рода на „трябва“ да приличам на него, „не знам как“ да го направя, „не мога“, „никога“, „винаги“...

– Какво е обвързването при тези сравнения. Оцени го по деветстепенната негативна таблица.

– Между минус 5 и минус 9. Доста силно понякога, защото съм споделил с неколцина близки за мен хора, че пиша тази книга. Това ме задължава и обвързва, което прилича на нещо като автомазохизъм...

– Какво получаваш в замяна?

– Радостта от творчеството, от постигнатото. Няма други толкова мощни криле за човека...

– Как можеш да се освободиш?

– Само като реализирам докрай идеята си!

– Пет минути минаха! – заявява категорично Гери. – Следва обратна връзка!

Лора коментира анкетата, задава доуточняващи въпроси и дава препоръки (да намеря себе си, защо трябва да приличам на Ричард Бах или на който и да е друг?...). Диана стои като статуя и казва, че няма какво да коментира. После се прегръщаме: „Затегни прегръдката“ – наставлява

Гери. – „Ти, който беше север, и ти, който беше изток, насочете цялата си положителна енергия към юг, за да помогнете на своето другарче. Дайте си обет за пълно запазване на споделените тайни. Отпуснете прегръдката и сменете позициите по посока на часовниковата стрелка“...

– Може ли да се намеся аз – още веднъж... Накрая...

Пешо отново се появява. Предусещам конско...

– Искам да ви питам какво правихте вие двамата, Диана и Ангел, днес при Водопадите? Знаете ли на каква опасност се бяхте подложили?! Знаете ли колко хора не успяват да се върнат от там? Мислите ли, че сте приключили със земните си дела?

– Аз съм Ангел, двоен Ангел и мен много Ангели ме пазят...

– трябваше да прозвучи като шега. Всъщност си беше пълна глупост...

– Не проявявайте повече любителски ентузиазъм, самодейност и самонадеяност... Или поне питайте, преди да правите странни неща...

Навеждам очи. Диана ми предава мислите си: „Ако не знаеш как се чувства в момента червено-синя слива, вземи моето дамско огледалце...“

„Първо се огледай ти в него...“

Гери ни подготвя за медитация. Чувствам се не напълно комфортно – липсва ми Групата, която да подсилва общата енергия. И... Осемнадесет силуета се съгъстват в полукръг.

– На тази медитация ще чуете познати неща, но и нещо ново: оригинална музика от планински рогове, от тибетското плато, вероятно автентични звуци от ТАНГ – РА ...

Танг... , появява се отново странният скален надпис... Но в момент на концентрация нямам право на въпроси.

– Ще чуете и „Моята молитва“, която сигурно сте чели в началото на „Мисли с главата си, приятел“. Тя ще послужи за разширение на вашето съзнание. Започваме...

Аз съм в ниво АЛФА. Усещам най-фините си вибрации. Пре-

живявам единението си с всичко Добро, Истинско и Прекрасно. Изследвам личността, интелекта и интуицията си. Откривам себе си и своите измерения. Откривам Света В себе си и Себе си в света, Себе си чрез света и Света чрез себе си. Харесвам това състояние и всеки път откривам нещо ново.

Уши мои,
стари подслушвачи,
Прозвънете!
Очи мои,
свикнали с капаци,
Прогледнете!
Заблудо моя,
досега прекрасна,
Остави ме!
Съвест моя,
винаги съгласна,
Удари ме!
Его мое,
жалко ненагледно,
Забрави се!
Страх мой,
лепкав непрогледен,
Позуби се!
Гръбнак мой,
гъвкаво приведен,
Изправи се!
Език мой,
неприятел беден,
Развържи се!
Волъ моя,
дремеща сред мързел,
Събуди се!
ДУШО МОЯ,
СТЕГНАТА НА ВЪЗЕД,
РАЗТВОРИ СЕ!
РАЗТВОРИ СЕ!

– А сега ще преброя от едно до пет и от пет до едно. Когато свърши, отворете очи и поздравете с усмивка света...

– КАК СТЕ?

– ВСЕ ПО-ДОБРЕ!

Забелязвам, че и Диана отваря трудно и с нежелание очите си, както и аз моите.

Мълчаливо поемаме нагоду – нямам спомени откъде сме минали. Съвземам се едва пред палатката. Бързо лягаме и сънувам, сънувам, сънувам, под светлината на огромната Луна.

Здравей, Свят – аз съм тук и ти си вече друг!

Шест часът сутринта. Грабвам листове и химикалка и трескаво пиша – отначало на светлината на Луната и звездите, после – на фенерчето, и накрая – на светлината на моята Зорница и моето Слънце.

По някое време Диана се събужда, също обзета от творческа треска. Драска нещо върху лист хартия. Аз привършвам, тя също. Подавам ѝ моите изписани листове и тя жадно ги поглъща...

САМОДИВСКИ ВЕЛИКДЕН

Този,
който забрави
миналото,

е осъден
да го преживее
повторно.

Д Ж О Р Д Ж С А Н Т А Я Н А

Намирам се в подножието на Самодивски връх, в деня и нощта преди Спасовден, наречен Самодивски Великден. В кой ли век съм попаднал? Концентрирам всичките си рационални ресурси, за да преценявам, анализирам, квалифицирам... Дженгала наричат Самодивски връх, Поповото езеро все още не е Попово, нито Папазгьол, следователно трябва да е преди XIV век. Сред прииждащите от всички страни потоци от хора някои носят кръстове, следователно е след IX век. Искане ми се да е времето на цар Симеон, когато Велика България е граничила с три морета...

Западното подножие на върха е запълнено с мъже, жени и деца от поречието на река Места, от Рила и Северна България; няколко пъти повече са тракийците, разположили се около Поповото езеро, чак до Южната порта, зад която – около Митррово езеро, са запалили своите огньовете пастири и дървари, пристигнали чак от Беломорието; от югозапад – около Тевното езеро и от подножието на връх Каменица се чуват свирките на дошлите от долината на река Струма. Доведени или донесени са множество болни, някои от тях – неизлечимо...

Българи са, а толкова много се различават!... Погреждам ги по носии – всичките празнични, но най-вече по свирките и тълпаните, които много добре познавам. Цялото мно-

жество е смълчано и сериозно. Не шумят и мулетата, овцете, козите, кучетата, петлите и кокошките...

Единствено циркусът на Самодивските езера остава почти празен. Долината ще бъде гигантската сцена на следващите събития. Всички пътеки и порти, представляващи подстъпи към езерата, завършват с огромен петметров венец от цветя. Цял ден е свиван от *росен, риган, мащерка, смил, мин* и други мирисливи треви и билки, възбуждащи самодивите – китенето е работа на *свраките*. Високата част на долината започва с каменопад, отвесните скали на връх Кралев двор и Лява Момина порта. В подножието ѝ е специално подготвеното магическо каменно *игрище* – около двадесет на двадесет метра. Там са се събрали деца с венчета цветя на главите. Следва аязмото с чешмата и езерата, разположени стъпаловидно.

При най-ниските две езера, от северния бряг на които започва Самодивски връх, е построена нещо като кошара от камъни. В нея са затворени и покрити с различни завивки възрастни жени *баячки, врачки* и лечителки, *вещици, баснарки, магесници*. Над тях, по големите камъни на южния склон на върха, е полегнала дружина от седем *русалии*, начело със своя главатар – *ватаф*. Възрастните жени и мъжете търпеливо очакват своето време за действие – то не е днес, а утре вечер.

Сакатите, парализираните, бездетните са останали да пренощуват в подножието на Пирин под храстите на росена. Наредили са върху бяла кърпа паничка с вода, обреден хляб, вино и мед, предназначени за самодивите, които посред нощ ще предизвестят своята поява с вихрушка и ще оставят в паничката знак за изцеление: буболечка, листо, трева; или за смърт: бучка пръст. Бездетните ще влязат в сексуален контакт със своя придружител – винаги от друг пол и... зачеването може да се случи... Малко преди изгрев слънце оздравелите оцастливени ще потеглят нагоре, за да преминат за здраве през големите петметрови

цветни венци, а за другите пътят е надолу, надолу...

Въздухът около Самодивските езера е наситен със самодиви – през Русалската седмица те върлуват и денем, и нощем, не само по глуха доба. Всяка тяхна поява се съпровожда от ветрове и вихрушки, които те произвеждат, подпомагани от *кръстат орел*.

От моята висока наблюдателна точка ги виждам добре – почти изцяло от плът и кръв. Но забелязвам, че самодивите са видими в момента само за болните хора и за животните. От нарастващото вълнение всеки започва да вижда това, което иска да види...

В настъпващия сумрак първите летящи женски демони са стари и само злосторни. Това са *юдите*. Пакостливи и похотливи, те предизвикват свади сред жените със забрадки и момите без забрадки, възбуждат препирните в игрите на децата и развихрят сърцата на млади и стари овчари и гървари. Случва се юда-самодива да грабне някой разсеян мъж и да го отнесе на крилете си... Изгората или съпругата му в отчаяние си скубе косите, защото знае, че ако въобще се завърне, мъжът ще бъде неизлечимо болен от самодивската болест *урама*. Такъв човек си остава *завлечен, занесен* за цял живот, страдащ от постоянни главоболия, неспокоен сън, нервни припадъци и накрая – епилепсия.

Хората запалват огньовете, за да се стоплят. Стоят в мълчаливо очакване, полугладни и с изострена сетивност. Сега не е време за ядене, нито за *курбани* – първо трябва да се преживеят чудесата на Великата нощ.

С приближаване на полунощ юдите намаляват, прокудени от красиви млади женски същества – очарователни девойки с руси разплетени коси. Носят се на криле от перушина или яздят елени и сърни. Прозрачните им ризи и *сукмани, латотъканите забрадки, зелените пояси и забунчетата* повече изтъкват, отколкото прикриват прелестите им. Слабостта на самодивите е в грехите им – тяхното отнемане води до пълното им подчинение на извършителя.

Мнозина овчари се възползват от къпещите се по езерата красиви неземни създания, за да скрият грехите им и...

Първите ята прелестни същества, прелитащи над Лявата Момина порта, сякаш слизат направо от огромната Луна. Всяка от тях е препасана с *черен лък и стрели черноперки*. Главатарката им излъчва достойнство и суровост, възседнала величествено *сур елен, обюздан* със змии. Препасани с *черни пояси*, това са особен род самогиви: омъжени по принуда за обикновени мъже, откраднали грехите им. Те не са успели да запазят девствеността си – раждали са деца. Същата велика Сила, която е довела хиляди хора около Самогивските езера, тази вечер е изтръгнала задомените самогиви от къщите им през комина. Прелетели са стотици километри, за да отмъщават – желанието за мъст се излъчва от полузолото им съблазнително тяло. Жени-чародейки, те почти веднага съумяват да увият около себе си по-младите и неопитните. Самогивите ще изпият и последните им сили и ще ги захвърлят в бездънните пропасти...

Не им е предопределено да вилнеят цяла нощ. Някъде откъм Поповото езеро се възкачва глутница от овчари, вече мамени веднъж в живота си от самогиви и погват с двуметровите си дряннови тояги чернопоясните същества обратно към Лявата Момина порта, обратно към месечината.

Следващите, завладели небесната и земната сцена, са препасани с *бели пояси*, в които са затъкнати *бели лъкове и стрели белоперки*. Тяхната поява предизвиква тръпки и мерици във всички мъже; заклинания и проклятия – у жените. Дали би могло обаче пелинът, селимът, вратигата, комунигата, тинтявата, лепката и ореховите листа, с които са закличени жените, да спрат неумолимата мъжка природна стихия, която напористо издува грубия плат на потуриите... Митовете и легендите предизвикват извечен страх, но и любопитство, прерастващо в непреодолимо желание...

Господарките на дивата природа с един поглед правят меки коленете на избраниците си – останалото е лесно и

просто. Любовта е взаимна. За някои от мъжете съприкосновението ще се запази като възшебен сън, рана-спомен за цял живот. Само специални магии може да помогнат, за да заживеят обичайно, според вековно непроменящите се традиции.

Малко преди полунощ, когато се очаква кулминацията на ритуала, огромната Луна изчезва и настава пълен мрак. Един *вампир-пльтеник*, превърнал се на куче, е успял да се измъкне от погледа на пазачите – *лами, хали и змейове* и да се изкатери до върха на Кралев двор. Той вече е превърнал Луната на крава и е започнал да я дои. Но нещата бързо се връщат в Световния ред, след като демонът е открит от *децата-вампириджии* – такава е ролята им на каменната площадка. Новата лунна светлина огрява още по-ослепително циркуса на Самогивските езера и всичко около тях.

Няколко минути преди полунощ над Кралев двор, двете Момини порти и връх Момин двор се вдига огромна вихрушка – предизвестие за появата на нещо грандиозно. По всички върхове и безименни възвишения около Самогивските езера се възкачват десетметрови самогиви. Те стърчат, забили глави в небето, безстрастно наблюдавайки гребните хорюца.

Редом с тях стоят още по-едри фигури на славните юнаци. Те получават безмерната си сила от мякото, което бозаят девет години от огромните гърди на титаничните си дойки. Разпознавам Стана Самогива – посестрима на Бранко Юнак, Дена Самогива – на Храбро Юнак, Петра Самогива – на Момчил Юнак. Над главата ми вдясно, в близост до Самогивски връх, виждам с периферното си зрение Гюра Самогива и самия Крали Марко, влезли в съзнанието на хората за следващи хилядолетия.

Силата, която и на мен не ми позволява да остана на върха, избутва надолу огромния Крали Марко и Гюра. Те събарят грамади камъни, които пагат в двете долни езера, без да образуват водни пръски и преминават през стените на

нашата палатка, без да я съборят. После големите самогивци се насочват с бавно летене към Луната, а славните юнаци се пръсват във всички земни посоки, за да се борят с главите на *ламите*.

Една минута преди полунощ мощен топъл вятър донеся аромата на хиляди треви и билки. Идват добрите самогивци и самовили-лечителки, които ще отбележат върховния момент от избуяването на растителността и цъфтежа ѝ. След по-малко от минута тези божества на вегетацията ще се понесат към предпланините и навсякъде, където болните, легнали под храстите на росена, ги очакват, за да се отърват от циреи, екземи, обриви, ревматизъм, ставни заболявания, безплодие...

Бялата матова светлина обгръща вече целия Самогивски връх, до подножието му, а в най-високата част въздухът трепти от напрежение. Тишината е **направена**, предизвикана от тълпата.

Тогава на върха се появява Тя – богинята на Самогивите – на бял кон, вдигнал предните си крака, като мраморна двадесетметрова статуя.

– *Диана, Диана, Диана!* – френетично крещи тълпата от Север и Северозапад.

– *Артемидо! Диктина! Хеката! Хера! Реа!* – всеки назовава Богинята с различно име, както си я знае.

Кое е все **Едно**, защото тя си е Тя, независимо от името. За мен Тя е Диана – разпознавам Диана от моя земен живот, този Тук и Сега.

Събитията до края на нощта и през следващия ден се развиват като на ускорена филмова лента. „Статуята“ остава на върха толкова време, колкото всеки иска и има сили да я вижда. Постепенно тълпата се успокоява и виковете замират. В тази фантастична нощ всеки ще получи това, за което е дошъл, и това, което заслужава. Едни ще бъдат излекувани от самогивите, а други ще получат *урама*.

Самите лудуващи самогиви, ще се оттеглят в ранни

зори, с пропяването на първите петли. После петлите, в същата „сутрин с откъснати връхчета“, ще бъдат заклани, заедно с повечето от донесените домашни животни като жертвоприношение в дар на Богинята и на множеството богове...

И така, през целия ден ще се чува радостният глъч на мъжете, жените и децата. Те ще се подреждат на дълги върволици и в бавен, тържествен ритуал ще преминават през огромните петметрови венци от цветя. Ще се прегръщат като братя и сестри и ще седнат на обща трапеза...

Така ще премине Самогивският Великден за здравите. За болните едва привечер ще дойде часът на лечителите, баячките, русалиите – защото Традицията им повелява забрана за действие по видело на Спасовден. Има много работа за тях – някои не са успели да намерят своята лечителка-самогива или са открили бучка пръст в паничката си, добрали са се със сетни сили до високите планини, все още не загубили надежда. Всеки таи надежда...

В една от последните сцени се появяват *русалиите* – дружина от сръчни, пъргави, здрави, честни и опитни мъже, научени да използват лековити билки, а също и да шепнат вълшебни думи в ухото на болния. Те изпълняват своята игра в бели премени и с калпаци, закичени с прогонващи самогивите билки. На краката им дрънчат *шпори* и всякакви метални дрънкулки, каквито има и по двуметровите им гряннови тояги. Тяхната игра е мълчалив обред и сложна магия. Танцуването им е твърде бързо и сложно с кръгове около изнесения на черга болен, когото прескачат от време на време. Главатарят шепне магически слова на ухото на болния, после всички го подхвърлят няколко пъти във въздуха, крещейки с все сила. После играят около гърне с билки, което чупят с тоягите си. Оздравелият става и хуква, но пак някои от русалиите припадат, изнемощели от бързия танц – за радост на дебнешите юди-самогиви...

Накрая идва време баячките да извадят реквизита си: ку-

чешки череп, совалка, брус, чешел, с които да докосват обрнатите части на телата. Виждам баба Петра Богданова да лекува *самодивски припадък* като връзва очите, ръцете и устата на легналия на земята болен и до него запалва сменена змийска кожа – саблача, шепнейки му тайнствени думи: „Како улази змията у земята, така да улезне и болестта у земята“.

После запалва обръча от кълчищена връв, поставен около болния и пак му шепти. Накрая човекът се обръща възник на земята, като до вързаната му уста се допира мъжки полов орган – и пак следват вълшебни думи, изказвани със същата тайнственост и мистериозност: „Такоф те е праил, такоф те е излекувал!“

Последното действие на сцената е запазено за цветето с небесен произход – росенът от петметровите венци, както и росенът-храст от поляните на предпланината.

Какво му остава на едно Космическо Дърво – ДЪРВО НА ЖИВОТА – освен да изгори. По плагне на следващия ден то се изпепелява, може би от горещината и от етеричните си масла, а може би от енергията, насъбрала се от множеството...

Диана остава безмълвна и вцепенена около минута след прочитането на последните редове. После става и ме стопява с целувка...

– Това е най-хубавото нещо, което си писал за мен! – изглежда все още омаяна, а гласът ѝ вибрира с позната нотка.

– Не е за теб, за друга Диана е – опитвам се да я занасям. – Сега дай да прочета какво ти си сътворила!

Тя подава мълчаливо лист хартия. Чета трескаво написаното:

САМОДИВА
Погледна ме.
Светнах.
Замечтах.

Докосна ме.
Третнах.
Закопнах.
Прегърна ме.
Омекнах.
Оглунах.
Съблече ме.
Изтръгнах.
Подивях.
Отиде си.
Въздъгнах.
И... умрях.

По-скоро аз умрях... Но преди това успях да я разсъблека...
– Голямо си говедо... – голявям шепота на Вечността-го-волство. – Ако ни видят хората...

Нямаше хора, нито говеда, нито самодиви наоколо, освен самодивата на моя живот...

АКО ТОВА ЗА ТЕБ Е ЦЕННОСТ

Отвореният Самодивски край, всъщност отворената му безкрайност, развихря твоята фантазия според секслибидото, което Ницше ти е етикетирал. Щом не си заобиколил тези редове, значи си разбрал, че всяка котка е добра, ако върши работа и обратното. Значи тази рубрика те сваля на земята. Хайде да слезем, за малко...

АЛФА НИВО – Ниво на вибриране на мозъка в диапазон от 14 до 7 герца, или зона на сънуването.

ДЕЙСТВИЕ – 1. (според всеки *теометактик*) = **ТЕОМЕТАКИКА** = Дейност, успоредна на Божията. 2. Д. (по *И.М.*). Дума с много силен акцент във „философията на успеха“ – по делата им ще ги познаете; човек е съвкупност от своите действия и т.н. Продуктивното мислене също е вид Д., и то май най-добрият, защото е *осмислено*. Оценностяването на действието започва от древното философско разграничение между съзерцателност и практичност, в което Кант внася йерархия. Приоритет за него има **практическият** разум, създаващ нови причинно-следствени връзки в света, а не теоретичният, който им се подчинява. С други думи, ако действаш осмислено, променяш света, а ако опитваш само да го познаваш, анализиращ, съзерцаваш, светът те променя. По-добре „аз да го...“ отколкото „мене да ме...“, нали?

ЕНЕРГИЯ (по *И.М.*) – Ключово понятие. На квантово ниво няма рязка граница между тялото и средата – човек, както всичко във *Вселената*, е *енергиен* вихър, простиращ се далеч отвъд материалната си обвивка (тук много ясно личи **илюзорността** на понятието „материя“). Разбирането, че всичко е Е., много помага на социално активната личност в общуването ѝ с *Вселената*. В хуманитарен аспект се различават два взаимно предхождащи се вида Е. – груба и фина (физическа и психическа). Е. задвижва (**актуализира**) всички намерения и желания на индивида и съществува на различни нива – колкото е по-високо енергийното ти ниво, толкова **по-позитивен, активен, успешен** си ти. Издигането на нивото става посредством **изпълване с любов, приемане и разбиране**, или се предава от друг, изпълнен с любов, приемане и разбиране към теб. Тук с най-голяма сила важи *вселенският принцип* – **колкото повече даваш, толкова повече получаваш**. И ако само искаш да получаваш, какво очакваш и защо се чудиш, че нищо не става?

САМООСЪЗНАВАНЕ – Рефлектиране върху Аз-а и неговите проекции върху **време-пространството**. Съпътстван е от бурни

„турбуленции“ (Чопра), които постепенно затихват в чистото съзерцание на „формата на формите“ (Аз-а). В динамичен аспект, като постоянно съпътстващ *мисленето* и *действието* акт, С. дава разбиране за връзката между тях в разгръщането на субекта. Казано на прост език, това е **мислещото самото себе си мислене**, практикувано с оглед пълноценната себerealизация. С. лежи в основата на концепцията за развитие чрез все по-мощно и по-успешно *мислене*.

СВЯТ – СВЕТОВЕТЕ, В КОИТО ЖИВЕЕМ – Разработка на концепцията на Попър за човека като пребиваващ едновременно в няколко различни свята. Първият свят (теза) е **естествената природа**, която май не е останала много; вторият свят (антитеза) е **личният душевен свят** на всеки индивид; третият свят (синтеза и нова теза) е зоната на **човешката материална активност**, която постепенно е заменила първия; четвъртият свят (антитеза) – това е **културата**, или **информационният свят**; петият свят (нова синтеза) е **логическият**, обобщаващ всяка човешка дейност в определени правила; шестият свят (и т.н. с диалектичките триади) е **метанаучният канонически свят**, където се коват законите (вкл. и природните); седмият е **светът на свободната реализация** за всеки, който разполага и управлява мегаинформацията; осмият е **интегрираната цивилизация** и в него пребивават само силните; деветият свят е **Вселената на интегрирания интелект**, светът на *Безсмъртния разум*. *Просветеният* си дава сметка за принадлежността на всеки факт към определен свят и за собствената си **релативна трансорбиталност** (мислю съществуване през световете), която му позволява да преживява и действа във всички тях.

СИНЕРГИЯ – Колективна, *екитна енергия*, създадена в заедността на група – взаимна симпатия, която генерира общо емоционално (**силово**) поле. Такова поле притежава самостоятелна **витаалност** и **креативност**, много по-силни от индивидуалната. Затова *лидерите (овчари и господари)*, които фактически управляват точно такива полета, а не механичен сбор от човешки същества, имат на разположение толкова *Сила*. С. означава „еден за всички, всички за един“ – това е висша **отговорност**, т.е. истинската **Свобода**.

СРЕДЕН ПЪТ – Будистка концепция, утвърждаваща излишността на всичко крайно. В европеизиран и диалектизиран вариант тя позволява обхващане на цялостта – и двете крайности се съдържат в **средата** – т.е., следвайки например средния път между наука и езотерика, Марков успява да съвмести и двете концепции в

метанаучна форма. С. е може би най-мощното откритие след огъня, колелото и езика. Дошло като **просветление**, то първа започва (след двадесет и пет века) да осветява пътя на мисленето на западния човек, като по този начин прокарва мост между две толкова различни светогледни концепции, каквито са европейската и азиатската.

ТРИАДА/ДИАДА – Психоаналитично упражнение, изпълнявано в групи. Премахва **задръстеняциите** от „помийната яма, наречена душа“. Чрез внимателно подбрани за целта въпроси човек излиза от себе си доста негативно (страх, неприязън, осъждане, обвързване и т.н.), които са му пречели; нещо повече – той се учи как да ги управлява, осъзнавайки, че почти винаги се спъва **сам**. Непосредственият психологически ефект е задълбочаване на саморазбирането и преодоляване на **барьерите** в общуването не само с другите, но и със себе си. Т/Д стимулира появата на *екстен* дух.

3. ВРЪХ КАМЕНИЦА (2822 м)

УРОК ПО ИСТОРИЯ
Свободен час.
Историята още
не е написана...

Грешка. След ранното ставане и другите случки, лягаме обротно в спалните чували. Измъкваме се от тях към осем часа, подпухнали, успали се ...

Третият ден в планината обикновено е кризисен – физически, психически, или – и двете. Знаем си го от опит. Мълчаливо събираме палатката. Нито приемаме, нито предаваме. Би трябвало да направим сутрешна медитация. Би трябвало... Но може да се опитаме да влезем в релси и по други начини, с други средства...

Взимам уокмена на Диана и се колебая между два компакт-диска, единият с класическа музика, а другият с Бийтълс: *Лунна светлина* на Дебюси или *Болеро* на Равел? Най-добре ще ме тонизира активната *четвърта част от Симфония Юпитер* на Моцарт. Разумният избор обаче е изместен от *Because* на Бийтълс, записан в другия компакт диск. Зареждам го да се върти многократно като безкраен канон:

*Because the world is round, it turns me on.
Because the wind is high, it blows my mind.*

Явно първите часове на деня ще изживея в минало време...
Имаме избора да тръгнем на юг или на запад. В първия случай ще трябва да минем през всички Самогивски езера

до връх Кралев двор (2680 м) и ще трябва да изкатерим Лявата Кралевдворска порта – част от вчерашния маршрут, но в обратна посока. Във втория случай – пътят на запад започва с много стръмно изкачване към Иглата и включва преминаване през една от подвеждащите, фалшиви порти между Кралев двор и Дженгала – не сме ходили в това направление само до Портата, само първите 30 минути ще бъдат девствени за нас. После започва официалната пътека на маршрута от заслона до връх Дженгала и обратно, която познаваме.

Виждам, че Диана оглежда втория път и ми задава мълчалив въпрос: „Откъде да минем?“. Вместо отговор, тръгвам нагоре, към Иглата, и тя ме следва...

*Love is old, love is new,
Love is all, love is you.*

През лятото на 1996 синът ми Тюми повел по същата „пътека“ 26 млади момчета и момичета от Евангелската петдесятна църква на път към заслона „Тевното езеро“. Погрешно. Но един лидер-пастор не може официално да греша или поне няма как да си признае грешката. Този ден с 14-часов преход (вместо 6-часов) се видял най-сълзният в живота на пребиваващите за първи път в Планината 16-20-годишни младежи. Стръмнината на чукарите изглеждаше отбесна и недостъпна с един тон храна, разпределена по раниците (70-80 килограма от тях домати, подарени от мен)...

*Because the sky is blue, it makes me cry.
Because the sky is blue.*

Същата есен навърших 50 и „проф. Ангел Ангелов“ най-после написа книгата си „Гладувайте правилно!“ с подзаглавие: „Практически наръчник по лечебно гладуване и религиозен пост“. Всъщност бях все още само „извънреден професор“

по полифония в Шумен и доцент по Симфонична оркестрация в Пловдив, но пазарните интереси на издателството набързо ме направиха професор. Не ми харесваше и заповедната форма на основното заглавие, а и не застъпвах тезата, че гладуването е лечебно и не смятах, че има отношение към религиозния пост – винаги съм се изживявал като вярващ, но не и като религиозен...

*Because the world is round, it turns me on.
Because the wind is high, it blows my mind.*

Ако вземете книжката в ръка и хубаво я отупате, от нейните 150 страници може да се обрुлят десетина-петнадесет по-важни идеи.

И така: „Практикувам чисто гладуване, само на вода, повече от 23 години (вече 27). Сега съм на 50 (54) – в разцветта на силите си. Баща съм на две деца. Доктор по изкуствознание (вече доктор на науките). Вегетарианец. Научих се да уважавам медицината, без да вземам лекарства. Станах любител на природата и на пешеходния туризъм – баща ми ме нарича „саморасляк“.

В средата на 60-те открих йогизма, който усърдно практикувах десетина години. От него ми останаха вегетарианството, дихателните упражнения и идеите на източната философия. Междувременно бях прочел два труда на американския учен Хърбърт Шелтън, преведени и нелегално размножавани по време на комунизма. Първият беше за гладуването, вторият – за разделното хранене.

Практически на гладуването се научих от една състудентка в началото на 70-те в София. Започнах от петдневно гладуване, последвано скоро след това от деветдневно и т.н. Провеждах гладуване по всяко време, увеличавах продължителността сам, системно и с железен самоконтрол (ужасно! – железен самоконтрол – не го вземай предвид).

„В последните 10 години стигнах до идеята, че трябва

да се гладува два пъти годишно по 40-50 дни. Сега това и правя!“ (В пролетните гладувания на следващите четири години достигнах до 60 и 62 дни!). Според моя дневник, в последните 23 години съм гладувал над 1500 дни. (Добавят се около 400 от следващите четири години.)

„Моята система е проста и обикновена. Включва природо-съобразен начин на живот преди и след гладуването, неизменни и постоянни очистителни процедури, самомасаж и масаж, продължителни разходки, физическа работа, физически и ди-хателни упражнения, психически упражнения и молитва.“

В основата стои разбирането, че гладуването е **богоу-годно дело**. Служи за духовно и физическо пречистване, за повдигане на жизнения тонус и на енергията. Подчертано е, че наличието на болест се лекува чрез гладуване само под лекарски контрол. Други повтарящи се фрази са:

„**Гладуването е най-естественият начин на живот между две хранения**“ и „**Гладуването е продължение на храненето с други средства**“.

Шест от 50-те глави са свързани с гладуването на вярва-щия християнин и какво казва Библията по въпроса. Книгата завършва със списък и коментар на 82 случая в Библия-та, в които се говори за гладуването.

Освен моята практика на гладуване, книгата описва и тази на Диана. Тя се появява на страница 57 под инициали-те Д.Д. Нейните и моите гладувания са протичали паралел-но и едновременно, под мое наблюдение и контрол в про-дължение на 14 години. В книгата се поддържа идеята, че няма „мъжко“ или „женско“ гладуване, но има сродено, кога-то гладувате заедно с вашата половинка. То има много бо-гато съдържание и смисъл.

Love is all, love is you.

Тя е надминала учителя си в някои отношения, например в качеството на така нареченото „захранване“. Колкото го

количеството – многократно надхвърля предела на „допус-тимото“ от медицината 40-дневно гладуване, като напри-мер есенното на 2001 година, с продължителност 48 дни.

... it makes me cry...

„Трябва да пренапиша тази книга сега“ – това е последната ми мисъл. Вече сме на Портата, с нов поглед към красиви-те Валявишки езера на запад. Свалия уокмена. От запад духа свеж, но силен и студен сутрешен вятър, който грабва шапката ми и я праща обратно към Самогивските езера. „Значи е за някоя самогива, или за духовете, които след днешния Духовден се прибират обратно...“

Диана също вече е живнала. Изкачването раздвижва кръ-вообращението, чистият въздух освежава гробовете и мислите. Слънцето, водата и въздухът са най-ценната и енергийно най-силната храна за нас и по време на гладуване, и в момента.

– За какво се беше замислил така дълбоко? – Прибира уок-мена в раницата си. Нямаме нужда повече от носталгия.

– За моя *opus magnum*, книгата на моя живот: „Гладувайте правилно“. Трябва да я напиша отново, с нови разбирания...

– Спорът с Пешо ли е причината за това твое решение? Той те предизвика тогава, ти не беше виновен...

– Хайде да закусваме...

– Не! Първо ще правим медитация – заедно! Преди това обаче искам да продължим темата, от която бягах...

Историята е следната. Още през миналата есен бях по-гарил „Гладувайте правилно“ на Колежа. Книгата беше на-правила впечатление на Лора и Еми. Прочел я беше и Пешо, но с него не коментирахме нищо съществено...

В края на нулевия модул от обучението започнах пролет-ното си гладуване. Имах намерение да не го разкривам пред Групата поне първите 20-30 дни. Съдбата обаче беше из-брала нещо друго...

В началото на един от учебните дни Пешо се отплесна да говори срещу гладуването:

– По време на обучението в курса не бива да се поддавате на разни диети, особено на така нареченото *чисто гладуване* – само на вода. Свети Иван Рилски и професор Ангелов са изключение – те са феномени в тази област. Но за вас това не се отнася – вие не можете да го правите... Това не е за всеки...

– Не е вярно! Поне половината от присъстващите в тази стая могат да го правят!

Реакцията ми беше остра, превъзбудена и неконтролирана. Пешо говореше много меко и внимателно, с каутичен тембър, като изразяваше уважение към мен и ... Свети Иван Рилски. Но въпреки това силно ме гразнеше, защото мнението му беше в разрез с моите разбирания. Защото засягаше в корените философията на живота ми, разклащаше ценностната ми система, в която гладуването бе поставено на едно от първите места...

– Особено вредно е гладуването след 14-ия ден, когато организмът се превръща в канибал – изяжда собствените си клетки...

– Това е вярно, но ефектът не е негативен, а обратното! – прекъснах го отново. – Най-хубавите дни от гладуването са между четирнадесетия и тридесетия. В това време съм написал всичките си трудове, двата доктората, две книги...

Усещаш, че прекалявам. Нищо не можеше да ме спре обаче да кажа и следващото:

– Единственият начин да ви покажа, че съм прав, е личния си пример. Нямах намерение на този етап да споделям, но след като съм предизвикан... Искам да ви кажа, че в момента съм на петия ден от чисто гладуване. Ще може да ме наблюдавате и на дванадесетия – следващата седмица, и на деветнадесетия, двадесет и шестия и така нататък, чак до шестдесет и първия – може би. Тогава,

според съвременната медицина, би трябвало отдавна да съм умрял...

Тук Пешо ме прекъсна, меко и внимателно. Меко и внимателно ми нанесе половинчасов побой! Какъвто не бях получавал отдавна.

През тези минути той растеше все повече и повече като боговъзвъхновен човек-исполн, човек на духа, а аз стоях на първия стол най-отпред само на около метър от него и се смаявах все повече и повече. Накратко – усетих, че бях употребен за някаква кауза, вероятно предварително разработена според очаквани и предизвикани реакции... И си получих заслуженото... Пешо разви идеите на позитивния релативизъм, който се базира на тезата „Всичко работи!“, употребяван с уговорката „не във всяка конкретна дейност“. От негова гледна точка, всяка наука е система от вярвания. Религия. Всяка научна общност – секта. Всяко доказателство е твърдение, прието за доказателство. Всяка научна формула или закон се оказва авторитетно защитена тавтология. Според Пешо, единствено субективността на човека е мярка на нещата.

– Спомням си една мисъл на Винер, цитирана от Пешо. Винер през смях казвал: „Аз откривам такава частица, каквато искам, там където я търся и по начин, какъвто мисля.“ Пешо преразказва разбиранията на Ницше за истината, че тя не може да бъде предмет на обективно изследване, нито продукт на логическо обосноваване, а само предмет на вярване – каза Диана.

– Дуче, благодаря ти за припомнянето. Продължавам. В същите 30 минути, които ми се сториха като пет часа, Пешо говореше как много изследователи си въобразяват, че изучават даден обект, а всъщност се занимават със собственото си отношение към него.

– Това той нарече „риск да попаднеш в призраците на рода или на пещерата на Бейкън... Постепенно наслаждащите се отношения към обекта, ако останат неосъзнати,

изкривяват или най-малкото – стесняват – диапазона на изследването“ – добави Диана.

– Каза още, че можем да си представяме света като система от субективни отношения, да интерпретираме всяко нещо или факт като „ансамбъл от отношения“, един вид оркестрация – моята специалност, но не в музикален, а във философски аспект.

– Разбрах, че тези постановки на Пешо обезсмислиха целия ти съзнателен живот, всичките ти трудове, книги, учебници, дисертации. Същевременно забелязах, че ти доста бързо се съвзе...

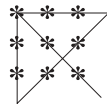
– Да, окупих се по страхотен, изобретателен начин... Разговорът ни тук и сега стана много сериозен... Хайде да го продължим друг път.

Хващаме се за ръцете и потъваме. Аз – Ричард Бах, и моята Лесли Патриш. По-скоро – Анг и Дучето, търсещи път към единната си гуша...

– Я виж ти! Пак се срещнахме! – изваждат ни от безтегловността гласовете на Пепи, Емо и Богомил.

Вчера им бях препоръчал, ако станат от сън преди седем часа, да направят преход до Дженгала и обратно, вместо да стоят в заслона и да нервничат в очакване на появата ни. Явно са ме послушали, защото идват откъм върха, попили част от Господ, намиращ се там...

– Чичо Ангеле, виж – реших задачата със звездичките! – сияе Богомил и ми подава лист хартия с 20-30 неправилни опити и накрая – решение:

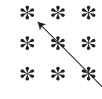
– Браво, Богомилчо! – потупвам го по рамото. – Как успя?

– Опитах много пъти – неуспешно! Легнах си да спя. Някъде към полунощ излязох до тоалетната, без фенерчето – Луната огряваше всичко. Изведнъж в съзнанието ми изплу-

ва решението! Прибрах се в заслона и на светлината на фенерчето го начертах на този лист...

– От коя линия започна и в каква посока?

– От диагоналната, в посока нагоре! – и той ми показва:

– Някой от възрастните помогна ли ти по някакъв начин?

– Не, никой не знаеше решението, а мнозина любопитстваха... По едно време някой спомена, че за решението на подобен вид логически задачи трябва да се излезе извън звездичките, но тогава не обърнах внимание, а и не разбрах какво иска да ми каже...

Усещам усилващата се енергия на Пепи и Емо – те слушат особено внимателно. Слуша и Диана, въпреки че част от вниманието ѝ е насочено към подготовка на топла храна на газовия котлон.

– Сигнал си до решението не толкова благодарение на твоята съзнателна и разумна част на мозъка, а благодарение на подсъзнанието. Въпреки че задачата е от логическите. Виждаш ли айсберг по филмите, нали?

– Знам какво е, учили сме го в училище. Подводната част на леда е значително по-голяма от видимата...

– Чудесно! Сега приеми твоя мозък като айсберг, видимата част на която е съзнанието, а „подводната“ част – подсъзнанието. В нея се намират **алфа-**, **тета-** и **делта-**нивата на вибриране. В зависимост от честотата на работа, мозъкът пребивава в различни състояния. Между 24 и 15 херца е разположена зоната на съзнателното бета ниво на контролираните мисловни процеси, сетивността, усещането за време и пространство и логиката. В областта от 14 до 7 херца се намира ниво **алфа** – зоната на подсъзнателните, неконтролирани мисли... Тебе не са те учили на медитация, нали?

– Не съм медитирал, но горе-году имам представа какво е.
– Зоната, която най-много касае *просветения* човек, е *гама* – областта на вътрешните връзки между нивата, преживявана емоционално. Благодарение на нея е възможна *медитацията* (даваща възможност за *съзнателно* проникване до всички зони). Служи също и за достигане до нивото на *интуицията*, което отговаря на 14 херца. Ти си решил задачата чрез подсъзнанието и по интуитивен път. Следователно, за да развиваш своята интуиция, е необходимо да се научиш да медитираш...

– Ще ме научиш ли?

– Може би! И аз не съм се изучил още достатъчно добре, за да мога да уча теб и който и да е друг. Но сега се сещам, че в Марков колеж има курс за деца между дванадесет и шестнадесет години. Там ще те учат по най-добрия начин! Имай предвид, че е необходимо много голямо постоянство и упоритост, за да успееш!

– Мамо, ще ме запишете ли в Колежа?

Пепи и Емо се колебаят какво да отговорят. Междувременно той е станал директор на гимназията, но от това особено не се забогатява...

Диана е сготвила топла супа и топло картофено пюре. Долу, в цивилизацията, не бих усетил вкуса на тази „манджа“, но тук – в подножието на Дженгала и във възвисението над Валявишките езера, тя идва като „мехлем за гушата“. Каним Пепи, Емо и Богомил да опитат храната, но те отказват – закусили са вече на върха, на Дженгала...

– Богомиле, слушай внимателно още малко! Представи си квадрата, който образуват деветте звездички, като рамка на твоя разум. Между другото – квадратът е символ на разума... някой ти е подсказал да излезеш извън твоя разум, но ти не си го разбрал. Сега ти е ясно, че за да се реши един проблем, само разум не е достатъчен. Това е и смисълът на идеята за „излизане извън звездите“...

– Много е интересно. Дай ми и други подобни задачи...

– А сега ще ти кажа нещо хубаво, от което ушите ти може да пораснат... Ти си подходил по оригинален начин, който срещам за първи път: от диагонала навътре към квадрата, навътре към проблема. Кое ще рече, че ти загледавах нещата от себе си към идеята – това е прекрасно! Очаквам да се развиеш като аналитично мислещ човек – да навлизаеш в същината на въпросите и да ги изследваш обстойно, в детайли, перфектно. Това ще стане с много труд – не бързай да вирваш нос... Разбира се, че ще успееш – ако искаш, ако търсиш, ако всичко това се превърне в основна цел на твоя живот.

Богомилчо не се намира на земята в този момент. Чета мислите му: „Ще успея! Ще успея! Ще успея!“

Приключваме с хапването и тръгваме.

Намираме се на около един час път до заслона и езерото. По-голямата част от пътя е по огромни морени. Решавам да сложа отново уокмена с Бийтълс на ушите си – този път с позитивна песен. Така се изолирам от останалите, но продължавам да наблюдавам реакциите им:

*Good Day Sunshine
Good Day Sunshine
Good Day Sunshine*

*I need to laugh
and when the sun is out
I've got something
I can blab about,
I feel good in a special way.*

Летенето е най-сигурният начин за съкращаване на двадесетина минути от прехода. Не го владеем сто процента в момента, но присъства като десетпроцентов елемент на движението ни с крачки. При Богомил процентът е над двадесет – той хвърчи една идея преди нас.

Така неусетно преминава и стръмното катерене... Все пак сме загъхани, но гледката отново си заслужава. На сто-тина метра под нас се вижда заслона с Тевното езеро. В далечината, също на юг, се извисява великанът Каменица. От тук изглежда като силно проявен човешки кътник. И в моя вид си го харесваме. Знаем, че южната му страна, която ще обядим, представлява идеален граничен конус, какъвто се среща само в сънищата...

Пристигаме и се регистрираме. Заслонът „Тевното езеро“ е предвиден за около тридесет нощуващи туристи. Опитай да си представиш как се побират сто и двадесет души. Страхотен коефициент на полезно действие („Това е истинско КПД, Пешо, нали?“) Няма напрежение и караници – настроението на всички туристи е приповдигнато, весело. обстоятелствата налагат особен режим, с вътрешна организация, различна от тази на останалите светове... Ето по това прилича на Марков колеж – не като съпоставка на физически измерения, а като КПД на ментален ресурс.

*Good Day Sunshine
Good Day Sunshine
Good Day Sunshine*

Няма причина да се бавим на заслона. Поставяме необходимото за следващите пет-шест часа в малките раници и потегляме към поредния връх на мечтите...

„Най-доброто зрително поле се разкрива от собствения връх.“

„Изкачилите се на върха, виждат Рая. Осъзнават величието на света, който не е даден, а се прави – прави се от Теб! Всеки, който бяга от правенето, бяга от творчеството, бяга от себе си, бяга от действителността, бяга от Бога в себе си!“

Голямата и тежка раница сякаш още не е напуснала раменете. Усещането е особено – като на птичка от кафез, токущо излетяла през отворената вратичка: прави два-три

кръга във въздуха и се връща обратно в кафеза, сякаш за да провери дали дарената свобода не е сън. Искате време, за да свикнеш с новите си криле и с новите хоризонти...

Поемаме на югоизток, към Дясната Момина порта. Между Дясната и Лявата се е възвисил връх Кралев двор – първият връх, който изкачихме заедно с моя девет-десетгодишен син преди точно двадесет години. На пет-шест метра под върха уплашено избяга нещо, което тогава ми се стори като дива коза, или като вълк, или като дяволче някакво, а днес си го представям и като трите едновременно...

Решавам да започна своята беседа за богомилите в България, след като заизкачвам Портата. Тогава трудностите ни обединяват в компактна група, което концентрира мислите на всеки. По мисловен път предавам на Диана, че моето изложение ще бъде подредено в атрибутивна система, която ще коментираме в някой от следващите дни.

Половин час до Дясната Момина порта са необходими за абсорбиране на всичко от Природата, за психологическа нагласа и отмора... Когато усещам всеки един от групата готов за възприемане, започвам...

– Преди всичко искам да ви кажа защо избрах темата за богомилите. От една страна, заради малкия Богомил. От друга страна, надявам се да кажа неща, които да бъдат интересни за всички, включително и за специалиста по история на България.

– Обеща също така да бъде актуално и полезно. Очаквам да ни заинтригуваш с нови неща – това е Диана, която знае как да подгрява нещата.

– Ако трябва да започна с шок, за да настъпва котката от раз... Да – положително ще се изненадате, че всичко, което правим в момента с вас, и всичко, което правим в Колежа, е един вид богомилство – ние с вас в момента сме част от **богомилите на XXI век!**

– Как така? – въпросите през цялото време задава Емо.

– Много просто. Нека преди всичко да поставим бого-

милите във времето и да изясним тяхната същност. Богомилите живеят по българските земи между IX и XIV век. Те представляват духовно, а не религиозно или политическо движение – братство, което е носител на двойна езотерична традиция с начала от Хермес в Египет и Исус в Палестина. Изграждат космогонията си върху Херметичната египетска мъдрост в синтез с християнските добродетели.

– Това не означава ли, че учението им е било дуалистично?

– Няма дуализъм, а развитие на херметичния Принцип на полярността. Според богомилите човекът е изграден от *дух, душа и тяло*. Сатанаил е този, който е съгъстил етерната субстанция, за да създаде формите.

„Дух, душа и тяло – също както нашите разбирания в Колежа“ – чувам мислите на Диана. Ето, че светна...

– Основната цел на богомилите била възстановяване на **първичното християнство** такова, каквото е съществувало в първите три века след Христа. По това време, до забраната от Църквата, в християнския свят се вярвало, че връщането на човека към Бога се извършва чрез последователни прераждания – инкарнация. Църквата отхвърля идеята за прераждането – сега разбирате, защо *ересите* се преследват.

– Дотук не виждам неща, които да приличат на нашите действия в момента...

– Добре, малко избързваш. Богомилите, подобно на нас в момента, често отивали в планината – не на екскурзии, а за освобождаване от земните грижи и за полет на духа. Въобще за тях високите планини били символ на възвишеност, на природосъобразен начин на живот. Не правим ли ние тук и сега същото – боготворим същата природа, която и те са възприемали като тяло на Бога?!...

– Аз съм чела, че богомилите посрещали Слънцето с песни и молитви, с благодарност за жизнената Енергия, с която Бог всеки ден ги дарява. – Диана ми помага. – И ние бихме

правили същото, ако не ни мързеше да ставаме преди изгрева на слънцето. Казваме, макар и по-късно, молитвата на Пешо: „Здравей Свят, Аз съм тук и ти си вече друг!“

– Богомилите проповядвали въздържание и безкръвна храна – т.е., вегетарианство, като система от етични норми и правила, а не само като хигиена на храненето. Така е било и при питагорейците, есеите, първите християни, зороастрийците, орфеистите, манихеите и много други духовни общества. Моралът и етиката в съвременните Духовни школи също тласкат развитието на съзнанието в тази посока. Да чуем какво знае за богомилите Емо.

– Аз съм чел, че живеели като братя и сестри в обществения-комуни, за да се чувстват равни. Заедно изпълнявали много ритуали, като например братска вечеря за разчупване на хляба и поднасяне на питието, събори през лятото, посрещане на началата: на деня, както каза Ангел, на годината, на доброто дело...

– Живеели в комуни и изолирано по планините, за да постигат синхрон в биологичните си ритми. Синхронизирали живота си според празниците на природата: зимно и лятно слънцестоене и пролетни и есенни равноденствия. Въобще – деца на природата и хора на духа...* Билкари, лечители, екстрасенси... И магьосници... Освен това, гоненията ги обединявали. Забелязали сте сигурно, че хората се сплотяват и стават единни при заплахи и бедни, застрашаващи живота им. А с живота им другите не се шегували...

След изкачването на Портата обявявам петминутна почивка. Елементарните физически нужди от „първия свят на Полър“ надделяват временно над духовните потребности... Групата се разделя на мъже и жени...

* Най-изявените последователи на богомилите в днешно време са привържениците на движението „Бяло братство“, приемащи идеите на Учителя Петър Дънов. Редом с тях възпитаниците на Марков колеж могат да се смятат за представители на една по-светска съвременна изява на богомилската традиция. – Бел. ред.

Дотук беше лесно и познато. Оглеждам широката панорама. Митрърво езеро остава под нас, вдясно. Червените скали и сипеи на Джано (2707 м) заедно с Аргирово езеро са полунаяво – на изток. Колко е хубаво, че можем да погледнем вчерашната картинка от друг ъгъл, от друго място. На това му се вика атрибутивност – поглед към едно и също нещо от различни позиции... Въобще – голяма работа сме...

С Диана сме изкачвали само веднъж Каменица, при това не по този път, а с обратен обход – от запад към изток. Не пропуснах обаче да разпитам хижаря и опитните туристи за пътя, докато бяхме в заслона.

Поемам нещата в свои ръце – отлагам временно сериозните разговори в интерес на нашата сигурност. Лидерството и водачеството сред Природата са втората (защо пък не първата) ми природа. Предстои рязко да сменим посоката на югозапад. Следващите 40-50 минути са прекалено опасни – ще се движим по остри чукари, свързващи връх Кралев двор (2680 м) с подножието на исполина Каменица. Равно е, няма изкачване, но от двете страни зият пропасти. Най-високият връх на този хребет се нарича Смирненски (2650 м) – твърде забав за пролетарски поет с нежна юношеска душа...

След преодоляването на острите хребети, вече се намирам в подножието на идеалния конус Каменица, а Митрърво езеро вече е точно под краката ни. Показвам на Богомил няколко леки йогийски упражнения: „Поздрав към Слънцето“, „Поклон пред Слънцето“, „Триъгълник“, а също и дишателни упражнения. Правим ги, обърнати на изток, с лице към езерото. После го запознавам с тайните на медитацията – но за кратко.... Връщаме се при останалите.

Танг... Този път не е моя мисъл, нито моя картина – Диана я излъчва, а аз я приемам. И тя ли... В какво ли е замесена... Изтривам скалния надпис от съзнанието си. Предстои дълго изкачване.

– Вярно ли е това за звездичките и хвалбите за „аналитично мислещия човек“, които ми каза сутринта?

– Вярно е!
– Истина ли е?
– Щом вярваш – значи е истина!
Богомил е леко смутен и мисли напрегнато...
– В училище ни учат, че има субективна и обективна истина...

– Има само истина, ако искаш, я наричай субективна. Ако не вярваш, че е така, кажи ми нещо, което смяташ за абсолютна неистина!

– Сега е тъмна нощ! – казва, след кратка пауза.

– Вярно е. В Австралия!...

Отново се замисля, много интензивно. Умея да чувам мислите само на Диана. Даскалътъкът ме е научил да усещам мислите на студентите, но не и да ги чувам...

– Какво става с обективната истина, тогава. Съществува ли...

– Вълците са я изяли... Шегувам се... няма такава. Виж, сега се катерим петима души по идеалния конус на Каменица. Изглежда обективна истина, нали. Ако обаче всеки един от нас опише в едно есе това, което вижда, ще се окаже, че описваме пет различни планини, възприети по пет различни начина. Коя е истинската планина, според теб?

– Моята! Защото това е моята субективна истина.

– Нито твоята, нито моята. Всяка една от петте планини е истина за всеки един от нас. Вярвам в тази планина, която виждам, следователно тя съществува. Тя е моята истина, такава каквато искам да я виждам и каквато се интерпретира от моето съзнание, подсъзнание и прочее...

– Значи и историите за богомилите са еднакво верни, след като сбор от тълкувания и виждания на различни хора... – намесва се Емо.

– Така е.

– Чичо Ангеле, ти каза, че богомилите били духовни братя и сестри, живеели в комуни, били планинари или билкари, по което много сме си приличали...

– Така казах! Ние сме богомилите на XXI век! А те са се занимавали още с молитви и медитация, с тълкуване на древните писания, включително на Библията. И с езотерика – сериозно изучавали и прилагали тайните науки, мистериите...

– Значи ли това, че и ние сме такива?

– Значи! Така е! Току-що ти показва качество на мислене на колежанин от Марков колеж – пребиваващ някъде в първи или втори модул. Това, което каза, в Колежа наричаме „принцип на добавеното трето. То звучи така: „Ако имаме два, свързани по някакъв начин факта, то отношението между тях може да бъде разглеждано като равностоен на тях факт“.

– Сложно ми е да го разбера.

– И на мен ми е сложно. Ще го илюстрирам с един прост пример: ако твоят приятел Иван е крадец, и твоят приятел Стоян – също, и Драган, и Петкан, логично е да мисля, че и ти си крадец...

– Това го разбрах.

– Как да вярваме все пак на фактите за богомилите, след като са оскъдни? Каквото се знае за тях, идва от техните критици и гонители – въпроса задава Емо.

– Отново на помощ ни идва същият принцип и теометактичното мислене от курса. Ще започна отговора с пример: можете ли да си представите астрономическия обект, наречен „черна дупка“? Не само вие не можете – никой не го е виждал. И въпреки това астрономите имат информация за този обект, като използват уравнение, базиращо се на информация на позната близка звезда. Включват и гравитационното поле, което дава някакви отклонения. В резултат „черната дупка“ става известен и познаваем факт.

– Черната дупка всъщност е отношение между масата и енергията на звездата и нейната **нелогична** траектория – намесва се Пепи.

– Конкретно за богомилите? – пита Емо.

– Конкретно! Знанието за тяхната вяра в прераждането получаваме от по-сигурни източници, които описват философията на богомилите под други имена – бугри, катарци, албигойци, патарени. Това са духовни школи на богомилите извън България, които се пръскат из Европа още през X–XI век заради гоненията на официалната църква.

– От тълкуването им на Библейските текстове пряко или косвено се правят изводи за тяхната философия: „Каквото посее човек, това ще пожъне“; „Всеки ще бъде съден според делата си“, изразяващи според тях закона на карма – добавя Диана.

– Какво се е изучавало още в тези Духовни школи?

– Богомилите основали свои университети, в които се преподавали египетска и зороастрийска мъдрост, човекознание, човеколюбие, Христово учение, книгата на Енох и други неща. Изповядвали идеята, че чрез Самоотречение, Любов и Служене човек влиза в живота на Свободните.

Ако се запитате какъв е смисълът на богомилството в космически аспект, отговорът е следният: **то е част от Божествен план за повдигане на духа на човечеството.**

Нашата малка Духовна група тук и сега – в средата на катеренето на връх Каменица, все повече се пропива от същите идеи. Хайде, млади и стари съвременни богомили – почивка от тридесет минути, сядайте! Сега е моментът да се заситите с материална храна...

Нашите приятели решават да хапнат сандвичи и вафли. Аз изваждам допинга – пластмасова тубичка мед с масло. Диана очевидно няма желание да си пълни стомаха – върти се около мен с някакъв напирателен въпрос.

– Тези богомили... в тези комуни... женели ли са се? Трудно днес бихме възприели за еталон морала между братя и сестри. Нали са се и възпроизвеждали... Само с молитви и медитация не става...

– Семейството не е било отречено при богомилите. Само Съвършените не са се женели, поради апостолство-

мо, поради пълното отдаване на идеята на Духа. А ти, Дуче, как живееш с мен толкова години без брак. Не бих се изненадал, ако се окаже, че в друг живот сме били брат и сестра – богомили...

– Все пак, не виждам съществено големи прилики между Групата в Колежа и богомилите.

– Богомилите са живели в средните векове, а ние – десетина века по-късно. Нормално е да ползваме техните знания и умения. Още по-нормално е да ползваме и достиженията на големите мислители на науката от следващите времена, особено от края на XX век.

Що се отнася до сравненията – два от най-интересните и пикантни факта от тяхната история съм запазил за накрая. Какво ще кажеш, Диана: единството на всичко видимо и невидимо при богомилите е било йерархично подредено в същите седем свята, както в модерната теория на Попър за седемте свята...

– Нали в Пирамидата на Пешо „световете“ са пораснали до десет...

– Да, това е неговият принос към теорията. И към практиката. Защото и в двете Школи, за които говорим, практичните резултати от философията са главна и основна цел. За богомилите това означавало развиване на художествени дарби и контакт с възвишени същества. Не знам с какви по-възвишени същества от теб, Диана, ще контактувам, но по въпроса за художествените дарби и творчеството – произвеждаме нещичко в последно време...

Обръщам гръб на Диана. Решавам да довърша разговора за богомилите само с нея. Сега – но само по мисловен път. Не че имам някакви тайни от семейните ни приятели – не искам да ги натоварвам повече.

Обгръщам с поглед всички околни върхове – вече сме над тях. Не се случва често да се намираш на 2800 метра надморска височина и да продължаваш нагоре. В далечината на юг виждам пясъчните скали на Рожен и Мелник. Въздухът е

прозрачен – ако имаме късмет, от върха може да видим дори Бяло море.

Опитвам се да се концентрирам върху края на моята (вече мисловна) беседа за богомилите. Вместо това, от мен напират някакъв друг творчески порив. Съпротивлявам се няколко секунди, но осъзнавам, че това е моментът, тук и сега, който не бива да се изпуска. Чувствата и образите от днешната ранна утрин на Самогивските езера пораждат следните стихове:

АЗ СЪМ В ТЕБ – *и м е н я м а*:
празно ехо се блъска в скалите ти...

АЗ СЪМ В ТЕБ – *ш е п о т в м и с л и т е*:
тиха радост нахлува в бездната...

АЗ СЪМ В ТЕБ – *у р а г а н с ъ м*:
побеждавам човека и камъка...

АЗ СЪМ В ТЕБ – *и м е и м а*:

И М А М Е! И М А!.....

От сияещото лице на Диана разбирам, че моето послание е стигнало до нея. Значи сме в прекрасен духовен контакт, с висок Коефициент на Полезно Действие. Използвам духовната връзка най-ефективно:

Време е да стигнем до корените на богомилите. През IX век по земите на България вдъхновител на богомилството е Боян Мага.

Кой е Боян Магесникът? В Индия го наричали БОГАНАТАР, БОЛГАР. Ние искаме да вярваме, че Боян е бил син на цар Симеон и брат на цар Петър. Боян отказал предложението от брат му трон, защото носел съзнание за по-отговорна мисия. Знае се, че е завършил Магнаурската школа в Константинопол и че е владеел могъщи сили, заради което е бил наричан Магесникът.

Боян изградил образцова езотерична школа. Учението му днес може да се определи като универсално, тъй като съдържа в себе си синтез на всички духовни знания.

Богомилството намерило широко разпространение в следващите три-четири века. През XIII век шестнадесет богомилски центъра водят началото си от Българската и Драговичката църква. Историята на следващите векове показва, че богомилството има не само локално, но и космично значение.

Наближаваме върха. Към енергийното поле на катерещата група може да се свърже мрежата на милионен град.

– Ти ми разказа за корените. А къде са корените на корените на богомилите?

– Нами казах – при ранните християни и при Хермес Трисмегист. Искаш ли да чуеш за Хермес и неговото учение?

– Давай в съкратен вариант!

Сега ще те шапна, ще паднеш от коня! Ще ти говоря за времето преди стотици години, а ти непрекъснато ще го свързваш с нашата Духовна школа от началото на XXI век!

„В началото бе Словото“, което гласи: „Знанието е Сила“. Всеки искал да владее Силата, за да има власт над останалите. След като овладеел тайните на божественото начало, ги запазвал само за себе си. Основна задача на всяка личност или на група от хора, които се стремели към уникалност, ставало да контролират всякакъв вид информация, която изтича към непросветените... Тези условия родили Хермес и неговото езотерично учение.

В корените на Хермесовия окултизъм се съдържа идеята, че всички неща са взаимосвързани (направи ли асоциация с увеличаващата луна, която ти използва на връх Безбог?), и това схващане изгражда основата на Александрийския синкретизъм. Разнообразните идеи, характерни за Александрийските мислители, били обединени от големата личност, наречена Хермес Трисмегист – Тройновеликия, Тот-Хермес или просто Тот, Бога на Магията.

Последователите на египетския Хермес акцентирали върху **правенето**, върху преминаването от пасивност към активност във философията и религията (все едно, че слушаш думите на Пешо...). Боговете чуват или не чуват твоята молитва, отзовават се на молбите ти, ако искат... Учението на Хермес подчертавало **активната роля** на всеки отделен индивид в промяната на света.

Едно такова разбиране на философията и религията перидиочно предизвиквало заклеяване, забрани, Инквизиция, изгаряне на книги, съдържащи тайната мъдрост. Оцелели до днес са само фрагменти от 42-та тома „Корпус Херметикум“. Първият голям пожар на Александрийската библиотека бил запален от Юлий Цезар в 48 г. пр. Хр. По-късно други завоеватели доунищожавали, предумишлено или случайно запазените свитъци – персийците, например, но също и християни, като Теодосий II през 391 г. сл. Хр.

В духовните школи, след много прежеждания, оцеляло едно-единствено по-цялостно послание, идващо от Хермес, със символното заглавие „КПД – Божествената истина“. То съдържа откритата от него божествена мъдрост. По-късно записани под формата на книга, прозренията на Хермес дават основните насоки за духовното израстване на всяка търсеща личност.

КПД била забранявана многократно. Разликата в стандартите на църквата и на „ересите“, имаи предвид богомилите през IX – XIII век, била очевадна... И така, херметизмът се превърнал във всеобхватна философия на тайните науки и тайното познание...

„И това ако е кратък вариант.“ – В мислите си чувам мърморенето на Ду.

Привършвам. Оказва се, че херметизмът е дал началото и на алхимията, и на астрологията, и на изкуството на големите предсказатели на Историята, и на тайнствените духовни средища на рицарите тамплиери, на масоните и на розенкройцерите. И на духовните школи от типа на

Марков колеж, но изброяването му в тази поредица може да предизвика в тебе всякакви мисли поради твоите предразсъдъци...

Както се казва: „Кой ми боядиса коня зелен?“

– Кой ми боядиса коня зелен? – прозвучава с тембъра и на другата половинка.

На върха сме. Пространството се огъва под натиска на хубавото време и ни позволява да видим Бяло море. Искаме да го видим – и го виждаме! Временно го отстъпваме на фантазията на Пепи, Емо и Богомил, а ние с Дучето се отпегляме, като ги предупреждаваме за 20-30 минути да не ни безпокоят („Ако представлява интерес за вас, присъединете се тихомълком, когато пожелаете...“).

На самия връх туристите са построили кошарки от камъни за предпазване от силния вятър. Този вятър тук и сега си е писал отсъствие – гебне на Самодивските езера да отнесе нечия шапка... И помага в летенето на свраките-санитари, които почистват до неузнаваемост Свещеното място....

Влизаме в една кошара...

В кошарата има овце, готови да се превърнат в овчари и господари. Чуваме познат мъжки глас, но не виждаме никого:

– Всички ние имаме усет, че нещата в света се управляват от нещо, от някого. Светът се управлява от създателите на атрибутивни системи – **атрибутори**. Въпросът е: „**Дали тебе да те... или Ти да ги...**“ – дали да се оставиш да бъдеш управляван, или ти да управляваш, ти да участваш в създаването на правилата и законите.

*Атрибуторите, конструирали атрибутивни системи,
моделират победението на субектите.
Да създаваш, да твориш е призвание,
присъщо на всеки човек.*

*Призванието не се намира – то се създава!
Човекът не се ражда – той се изгражда – постоянно!
Животът е действие, а не само знание.
Знанието не е самата действителност –
то е нейно отражение!*

Картата на местността не е самата местност.

Основната идея е, че от теб зависи светът – ти можеш да го промениш. Атрибуторът прави атрибутивна система, с която е ваксиниран срещу невежеството. Атрибутивната система се състои от общи характеристики. Тя доказва себе си със своята системност. Атрибутивна система има и шопът, но тя е много ограничена до три неща: „Да хапнеш, да пийнеш и... още нещо“.

Основният въпрос е: „Защо правя нещата така? Дали защото така го правят другите, или защото така искам аз“.

Гласът на Пешо обяснява смисъла на следващата групова медитация и ни подготвя за нея. Слушаме го като резонанс на собственото подсъзнание:

– Аз наистина се отличавам. Обичам това, което съм, и се чувствам добре със себе си. Истина е, че не съществува никой друг като мен в целия свят, не е съществувал никога преди, нито ще съществува някога отново. ИСКАХ да съм някой друг и сега знам какъв съм! По-добре е да съм аз, отколкото който и да е друг в света. Имам много предимства. Имам таланти, знания и способности. Имам дарби, за които все още не знам и откривам нови в себе си всеки ден. Пълен съм с живот. Харесва ми животът и съм щастлив, че съм жив. Аз наистина се отличавам и живея в една уникална епоха. Смя се много. Аз съм топъл, сърдечен, честен, откровен и автентичен! Аз съм всичко това и много повече! Всеки ден, по всякакъв начин ставам все по-добър и по-добър. Имам Светлината от моята природа. Притежавам Енергията на целия свят. Господар съм на живота си. Обичам се и се уважавам такъв, какъвто съм – разви-

ващ се! Приемам всичките си чувства като част от мен. Колкото повече обичам себе си, толкова повече любов имам да давам на другите. Колкото повече любов им давам, толкова повече любов получавам. Искам да заслужа това, което получавам...

Когато мисля, говоря и пиша, винаги заменям думата трябва с искам. А искам, защото е интересно.

Ще преброя от едно до пет. Когато свърши, ще излезем от алфа – изпълнени с енергия и желание за живот и знание. Ще бъдем здрави, щастливи и полезни. Едно, две, три... Енергия, Живот и Знание. Здрави, Щастливи, Полезни. Четири, пет...

– КАК СТЕ?

– ВСЕ ПО-ДОБРЕ!

Излизаме от прекрасното състояние, хванати за ръце. Бях посветил Диана в „тайната“ на обединяващото медитиране, включващо едновременната употреба на мъжката и женската мантра:

Thing – Om; Thing – Om; Thing – Om;

Или, може би още по-добре:

Ang – Om; Ang – Om; Ang – Om;

Това е мое хрумване, мое изобретение, което експериментирах първо върху себе си, а сега го оставих на нейно разположение. Ако иска... По този начин се стремя да обединя моето мъжко и нейното женско начало в едно – в безполовата Световна гуша...

Забелязваме, че приятелското семейство е любопитствало.

– Беше ли интересно за вас?

– Не слушахме през цялото време, но повечето неща разбрахме...

– Чувах се гласове... Сигурно носите касетофон и записи...

Споглеждаме се многозначително.

– Носим си даже и видеомагнитофон, но го изхвърляме

след еднократна употреба, защото много тежи... Шегувам се, разбира се. За какво са ни такива постижения на цивилизацията, след като нашата фантазия е по-богата и ценна за нас. А на вас нещо ви се е причудило или привидяло... Чули сте това, което ви се е искало да чуете...

Сега е техен ред да се спогледат многозначително...

Взимаме общо решение да направим обилен обяд (по-скоро, следобедна закуска) и да се спуснем бавно, без да бързаме, като спираме при всички езера, покрай които минаваме. Връщането, разбира се, не е по пътя на изкачването, а с обход на запад и север, с което на заслона кръгът ще се затвори.

През следващите три-четири часа в Планината лудували пет безгрижни деца на Природата. Дрънкали колкото може по-празни приказки и всякакви тълпизми. Секс-тълпизми, умни тълпизми и тълпи тълпизми:

– Шляпай, бе тикво! К'во ми са праиш на професор!

– Бутай си количката!

– Ближи си сладолега!

– Оближи ми маратонките!

Вечерта в заслона угощението било страхотно. Диана извадила домашни троянски сливи в течено състояние, като добавка към една тава със зелена салата. „Три дни яли, пили и се веселили“... И пели... даже двамата музиканти пели (фалшиво, разбира се).

АКО ТОВА ЗА ТЕБ Е ЦЕННОСТ

След като не е важно дали котката е бяла или черна, а по-важното е да върши работа – не бързай да я боядисваш. По-добре боядисай първо себе си – в зелено например, без да се лакираш. Казано с други думи – ако не можеш да смениш работата, смени отношението си към нея...

ГОСПОДАР – Безкрайно свободен индивид, творящ сам не само собствената си съдба, но и съдбата на големи групи от хора. Личност, неподвластна на времето, обладаваща не само *Силата*, но и възможността да заслужи *Безсмъртието*; субект, който *заедно* със себеподобните си дърпа невидимите нишки на марионетката, наречена човешко общество. Как става това ли? Ами просто чрез непрекъснато генериране на идеи и „спускането“ им за консумация – така се твори масово съзнание. Г. е атрибутор от най-висока класа; двете понятия най-често са синоними.

ЗНАНИЕ – Основна степен в диалектичката триада *Знание – Сила – Безсмъртие*. Синоним на *мегаинформация*. Става въпрос за **метапознание** (а не за обикновено, нерелективно знание), за знание за самото познание и разбиране, че то не е еднопластово, а (една цяла) трипластова структура. **Човекът познава не предмета, а отношението си към него.** *Просветеният* човек си дава сметка за това – Как познавам? (втори пласт), и Как контролирам процеса? (трети пласт). Най-често З. и *Силата* вървят ръка за ръка – истински мъдър е само силният, а силен – единствено мъдрият.

ИДЕНТИФИКАЦИЯ – Психологическо състояние на отъждествяване на себето с нещо друго – друго някое аз (напр. любим герой от книга), *субличност*, ситуация, емоция, мисловен конструкт и все в моя дух – породено от склонността на съзнанието да търси обекти, с които да се сравнява и чрез които да се определя – човекът търси своето място в космоса. Да, ама не е това начинът, брат ми. Не е ли по-добре да търсиш мястото на космоса около себе си? Мъдрите философи гледат своите системи от аза навън. Затова важен е процесът на **деидентификация** – намираш аз-чето си и го отделяш от всички забълбукващи го илюзорни самоличности, след което започваш да си го храниш, докато го превърнеш в мозъчен център на личността, т.е. да можеш винаги, когато поискаш, да застава в неговата позиция на **точка, заплашваща да се превърне във вселена**. Аз-ът няма идентичност, той е чиста форма,

просто форма, той е самата личност и личната самост и не приеждава нищо, но при просветените контролира всичко. Той е като избор на могъща река, той е единственият източник на свободата.

КПА – 1. физ. Коефициент на Полезно Действие; 2. Прозвище на Петър Марков, дадено му от тибетски Далай Лама. 3. Забранена в последните двадесет и два века книга, която сега четете.

МИДЕР –

МИСТИЧНО И НАУЧНО – Два основни начина на обясняване на определени феномени и идеи. Често научният език изпитва затруднения да опише разширените състояния на съзнанието, които раждат странни явления. Въобще непознатото е по-лесно обяснимо на мистичен език и така са правени много проби в организацията на *Знанието*, които чак след време се превръщат във велики открития. Затова понякога ни се струва, че не откриваме нищо ново и всичко е казано някога от някого – толкова е лесно да се мистифицираме и да станем асоциални. *И* тук се търси *средния път* – тънкото било между бездните на науката и мистиката.

ОВЦЕ – Обиден, но адекватен термин за характеризирание на преобладаващата част от човечеството, живееща в инерцията на вегетацията и **неосъзнато** подчиняваща се на чуждите правила (кошари). О. нямат **истински свои** желания и *цели*, защото винаги обслужват интересите на висшестоящите. Те се стремят единствено към задоволяване на нисшите *потребности* (по Маслоу) и въобще не си дават сметка, че съществуват висши такива – *себеизразяването* за О. е свързано с грубата физическа активност (блесва този, който е набил другия, например). Естествено, между тях има и много добри хора, които просто не изпитват *потребност* да се изиявят и да излизат от собствената си зона на комфорт. Понякога усещайки смътна неудовлетвореност от живота си, О. може да се разбунтуват, но поради своята непросветеност, обикновено захранват т.нар. **маргинални** структури или се превръщат в **аутсайдери**.

ОВЧАРИ – Хората, които „пасат“ *овците* и ги прибират в кошарите – напр. мениджърите в бизнеса, които управляват своите подчинени, прилагайки дадени правила. Те донякъде си дават сметка, че правилата не са техни, а се измислят от *господарите*, но ги следват, защото не могат да измислят по-добри. Йерархията „овце-ов-

чари-господари“ е условна, особено за осъзналите я – те имат възможност със собствени сили да се изкачат нагоре в нея, задоволявайки все по-висши потребности, или да я напуснат, реализирайки се извън йерархията на обществото (**пастири-отшелници**).

ПРЕНАСЯНЕ НА ОПИТА – В свръхсложната действителност от началото на XXI век е невъзможно човек да знае всичко. Времето на енциклопедизма отдавна е отминало безвъзвратно, защото количеството необходима *информация* нараства **експоненциално** буквално с часове – оказва се, че **всичко е свързано с всичко** в общите условия за възможността на познанието. Затова пълноценният субект има нужда от качествено нов метод за боравене с информацията, съответстващ на по-висок мащаб на мислене. Идва време, в което професиите ще бъдат сменяни неколкократно в рамките на конкретния човешки живот и единственият начин за бърза преквалификация се основава на П. – ако на един биолог му се наложи (или, което е по-вероятно, той поиска) да стане астроном например, ще е необходимо много бързо да се адекватизира, извличайки общите основания на досегашния си опит и пренасяйки и конкретизирайки ги в предстоящия. Владеенето на П. е част от **философското** усвояване на действителността, на чиято база са създадени такива *метадисциплини* като биофизика, психолингвистика, да не говорим за *ТМТ*, която се явява осмисляне на самото това усвояване. П. е първата крачка към **създаването** на генерално нови области от **енергийно-информационния комплекс**, наречен *Знание*.

4. ВРЪХ СИНАНИЦА (2516 м)

Мисли!

Реши!

Действай!

(Лозунг от агиттаблото в коридора на Колежа)

ГОСПОД

ТИ ДАВА ТОЛКОВА ЖИВОТ,

КОЛКОТО ДА ИЗПЪЛНИШ ГОЛЕМИТЕ СИ ЦЕЛИ!

Здравей, Свят – аз съм тук и ти си вече груг!

Боже, какъв мощен инструмент за разблокиране на цитиран мозък след нощна запивка...

Предварителната готовност на багажа и ранното ставане са неотменим закон на туризма – въпреки всичко! Шест и тридесет. Час за физ- и психзарядка.

Правим снимки и тръгваме на запад, успоредно на езерото и Валявишки чукар. Днес, по някое време, ще трябва да се разделим с приятелското семейство. Това може да стане още след час на Предела, ако там ние сменим посоката и тръгнем по зелената маркировка надолу, пряко към Синаница. Може да се случи и след три-четири часа, ако заедно обходим веригата от върхове до Типиците и слезем да бивакуваме на Голямото Типицко езеро... Но има вариант да останем пет-шест часа заедно, извървявайки до Бъндеришки чукар дългото планинско влечуго...

Оставам Богомил да води – до Мозговишката порта нещата са прости и ясни дори за пирински новак-юнак като него. Излишно е да казвам, че настроението е стотици степени над нулата.

– Останаха недовършени някои разговори от вчера – ще

коментираме ли?

– Само с г'еба ти! – отговарям на Дучето.

– Давай вече сериозно!

– Имам сериозни нови **угеи** за нови **уге**'оти! Олигофрените да напуснат строя – да останат само **уге**'отите!

– Първите сто години си оставах бебе. Хайде напатък!

– Написа ли ново стихотворение?

– Сънувах го и сега го дооформям. А ти?

– И аз съм почти готов. Ще ти го връча след час-два. Сега ще ти разкажа съня си от среднощ – искаш ли?

Сънувам, че Пешо ми държи конско отново... Хем е Пешо, хем не е той – сменя си лицето непрекъснато.

– Ангелей (по обръщението прилича на Иван Спасов), нали знаеш, че в Колежа се движим по средния път на Буда, по тясната пътека на билото – отляво е бездната на мистиката, а отдясно – на науката. Все едно, че се намиращ на Кончето на Пирин. Да ти припомня ли за числата и Питагор? (приема образа на Питагор).

– Давай!

– Човекът е „творческо животно“. Той непрекъснато конструира различни идеи, които са свързани с неговите потребности, интереси, страхове, желания, мечти...

Когато човек сподели своята идея с друг и тази идея се окаже полезна за хората, не е изключено тя да заживее свой живот. Т. е. хората да я подхванат и реализират в действителността дори без знанието на автора. Нещо повече – когато една идея „тръгне по света“, маса(та) хора, през които тя минава, я развиват, усъвършенстват, променят... Като в играта на „телефонче“.

И когато реализираната вече идея, било като създаден предмет или като завършено знание, случайно „се завърне“ при своя автор, нищо чудно той да не я познае. Или ако я познае и не се сети за станалото, процесът може да се мистифицира.

Както навремето се случило с Питагор. Измислил чове-

кът числата като знаци на различни множества еднакви предмети. И числата тръгнали по света... След време се върнали вече като усъвършенствана числова система на аритметиката. И Питагор полудял – повярвал в свещената същност на числата. И започнал да проповядва нова религия... (Тя и до ден днешен битува в различни разновидности и варианти – нумерология, астрология, сакрални числа и прочие).

Виждаш ли как една полезна идея може да се превърне в нова религия. Затова когато човек твори, трябва да внимава с границите на възприятие на хората, за които неговото творчество е предназначено... За да не създава нови религии...

Емо слуша особено внимателно. Настига ме и казва:

– Мисля, че преодозираш мистиката за сметка на научния подход. Истината в историята се опира на установени факти, а ти говореше вчера за историята на България по предположения.

– За мистиката може да си по принцип прав. Но за обективността на фактите... Доколко са обективни фактите, които ти използваш? Историята от онова време се е пишела от царедворци-летописци. Кои факти използваш? Тези на царедворец-византиец, или на царедворец-сърбин, българин, хазарин, татарин? Една и съща история е описвана от всеки един от тях по начин, който да се хареса на съответния цар, хан, василевс... В следващите времена същата история е творчески преписвана, обогатявана, приспособявана – обективни ли са „историческите факти“ според теб?

– Значи ли според твоята теория, че историята трябва да се пренапише?

– Значи! Още ли не си започнал? Закъсняваш! Ако друг те изпревари, ти ще преподаваш неговата история, а не той и всички останали – твоята!

– Нещо не ми допада в твоята постановка на нещата...

– Това си е твоят проблем. По този въпрос мога да ти кажа следното: когато логиката в нечи разсъждения е различна от твоята и ти не можеш или не искаш да приемеш нейното наличие, както и правото ѝ на съществуване, тогава дискусиата става „сърдечна среща между глухи“. Ако обаче се размислиш повече по въпроса, ще забележиш, че моите и твоите разбирания преследват едни и същи цели. Различават се само по начина на постигане на тези цели и по използваните средства. Потърси дълбоките основания на моя подход, на моя начин на мислене, преди да го отхвърлиш и да кажеш прибързано: „Такова животни няма“.

Емо се усмихва, но нищо не казва. Междувременно сме стигнали Мозговишката порта и аз решавам да поема водачеството. В следващите десетина минути трябва да преминем през един опасен снежник (преспа със стар сняг) и по тясна пътечка с ронливи камъни. Под нас на север остават красивите горни езера на Демянишкия циркус, които раждат река Демяница с дванадесетметровия водопад. Ние обаче тръгваме по червената маркировка на северозапад, по каменистия и ронлив склон.

Един час след напускане на заслона стигаме Пребала – поляна-кръстопът, маркиращ със стрелки четирите посоки на света – за да не се обърка светът ... Мястото е нова гледна точка към Дженгала и Иглата – от запад към изток.

Това е и традиционното място за закуска. Обявявам 30-минутна почивка. Знаем от опит, че тук мобилната връзка е добра, затова се свързвам с моите родители. Добре са, но...“...кога ще се връщате... доматите вече имат нужда от поливка...”

– Емо! Докато преживяме, ако искаш, ела да чуеш коментар на вчерашната ми беседа за богомилите. По-скоро, ще изложя начина на нейното конструиране. Направих го по предварително подготвена атрибутивна система, която Диана ме помоли да ѝ разясня по практически начин. Учим се на това в Курса.

Той се присъединява към нас и дълбоко слуша. Богомил също идва. Аз им подавам едно листче, което те прехвърлят от ръка на ръка.

– Това, което разглеждате, съдържа системността, погледеността на важните неща за богомилството, които бях планирал да ви кажа. Реших, че трябва да ви разкрия *корените* на явлението, *същността* му и *актуалността* на всичко това за нашето съвремие. Накрая реших да подсоля нещата с малко *езотерика* и *мистика*, за да добие по-пикантен вкус гозбата и в същата секунда тя вече беше готова за сервиране. Погледих основните четири атрибута вертикално и още един път – хоризонтално, след което всичко беше въпрос само на комбинаторика:

АТРИБУТИВНА СИСТЕМА НА БЕСЕДАТА ЗА БОГОМИЛСТВОТО

	КОРЕНИ	СЪЩНОСТ	АКТУАЛНОСТ	ЕЗОТЕРИКА
КОРЕНИ	КК	<u>КС</u>	КА	<u>КЕ</u>
СЪЩНОСТ	СК	<u>СС</u>	СА	СЕ
АКТУАЛНОСТ	<u>АК</u>	<u>АС</u>	АА	<u>АЕ</u>
ЕЗОТЕРИКА	ЕК	<u>ЕС</u>	ЕА	ЕЕ

Този подход означава обхождане на едно и също явление от различни гледни точки. Подчертах и използвах само най-необходимото. Започнах например с АС – актуалността на същността на тяхното учение – с това исках да ви шокирам. После поставих богомилите и богомилството в тяхното време – СС, за да изложя същността на тяхната същност. И така нататък. Комбинаторика! Много проста работа! Понеже днес, за изпробоване, ще разказваме сериозните неща като пикантни случки, вицове, анекдоти и прочие, да ви кажа откъде произхожда атрибутивната система. Надявам се, че искате да го чуем...

СПАСЯВА
МОЯ ЕДНОЪГЪЛНИК
СЪС ЗВЕЗДЕН ПРАХ
ПОКРИВАМ
ЖЪЛТИТЕ ЖЕЛАНИЯ
НА СНОБ
И ОБЛАДАВАМ
СЪНИЩА
ОГРАБВАМ
СЕБЕ СИ
И ТЕБ
ЖИВЕЯ
РАЖДАМ СЕ
ЗАЧЕВАМ
НЕЖЕН СТОИ
СЪМ

Мисля си. „Бре, колко абстрактна е станала моята материално непоклатима Диана. И каква творческа личност се е пръкнала – две стихотворения за два дни в Планината! И това ако не е страхотен КПД след двадесет години бездействие!“

Подавам това листче на Пепи и Емо и ги наблюдавам. Диана също им подава листче – с моето ново творение, а то е следното:

ВЪРНИ
СТРЕАКИТЕ НА ГОДИНИТЕ
И ЧУЙ:
СЪНЯ НА КУКУМЯВКАТА
ЦЕЛУВКАТА НА РОЗАТА С РОСАТА
И КРЯСЪКА НА ПЪСТРОЦВЕТНИ ПЕПЕРУДИ
ВЗЕМИ
ОТ ПОЛЕТА НА ПТИЦИТЕ
И ДАЙ:
НАДЕЖДАТА НА СЛЪНЦЕТО
ПРЕГРЪДКАТА НА МАЛКОТО ДЕТЕ
И ПЯСЪКА НА ПОЛУДЕЛИТЕ ЧАСОВНИЦИ

Поемаме. Катерим се бавно и синхронизирано, като опитни туристи. Отдавна не е от значение кой води групата. От около един час вървя на ку̀рука – опашката.

Известно раздвижване на духовете предизвикват опасностите около обзядването на Малкото Конче – веригата от островърхи хребети. Правим снимки. Усещам напрежение и несигурност в Диана преди да преодолее препятствието и решавам: „Вие вървете напред, а ние с Диана оставаме за десетминутна медитация“.

След медитирането преминаваме съвсем спокойно през опасните места и постепенно настигахме тримата. Забе-

лязвам, че Пепи търси контакт с мен и умишлено изоставам, за да се усамотим.

– Казвай!

– Богомил силно напире да го запишем в детската група на Марков колеж. Какво да правим?

– Не го спирайте! Помисли, колко пъти сте го възпирали: „Това не трябва да се прави така“, „Онова се прави по-иначе“, „Какво ще кажат хората“ и прочие. Той има твърде свободолюбив и независим дух, на който не трябва да се пречи, а да се насърчава. Мотивиран е до крайност!

– А таксата?

– Колкото и да е труден въпросът с финансите, това е една инвестиция в Богомил. Ще се справите с този проблем.

– Добре. Сега – друго. Тези стихотворения, есета – не са ли изхвърляне от ваша страна, удряне по гърдите и натриване на нос същевременно.

– Жалко би било, ако така възприемаш тези неща. И аз съм изненадан от нашата продуктивност, но приятно изненадан. Знаеш ли, Пепи – не е важно дали оценяваме това, което пишем, като гениално или посредствено. По-важното е, че сме отпушили тапата, че сме повярвали на своите позадремали възможности за словотворчество...

– И аз вчера и днес имах някакви такива изблицы, но ги спрях...

– Радвам се за теб, че си отпуснала душата си за творчество, но защо после си се уплашила от отворената вратичка на кафеза и не си излетяла...

Разговорът изглежда изчерпан. Пепи избързва напред, а следващият, който се присъединява към моята аутсайдерска позиция, е Богомил.

– Искам да говорим за магии и мистерии! Може ли?

– Ами, гледай „Хари Потър“ или пък „Властелинът на пръстените“ – аз не съм магьосник и не разбирам от магии...

– Да, но говориш по такъв особен начин за простите неща, че те изглеждат като магия...

– Сега ще ти говоря за други две неща, които не са магия, но са по-важни, при това непрекъснато и навсякъде ще ти вършат работа все едно са магия.

– Може ли преди това аз да питам за друго нещо?

– Давай!

– Струва ми се, че в тази атрибутивна система... все пак... има някаква мистика... някаква тайна...

– Да, така е. Щом усещаш нещо такова, значи интуицията ти още не е сломена докрай от убиеца, наречен „образователна система“ или „обществена норма“... Искаш да ти издам тайната? Да получиш ключа към нейното разгаждане? Добре...

Привиквам Дучето и в присъствието на Богомил обяснявам проблема, както и неговото разрешаване. Трябва да изиграем сценка на мнима кавга. Бързо се вживяваме: „Ти си нищо без мен. Аз съм те родил и отгледал. Станах лидер на „Подкрепа“ и ти веднага го повтори за себе си в Широка Лъка. Отидох на политически семинар в Италия – ти се лепна за мен. Заведох те насила в Колежа, а сега ти е крайно неприятно да си го признаеш. Боклук ... и т. н.“

Репликите на Дучето са още по-язвителни: тя едва ли не се разплаква (спестявам епитетите, отправени и в двете посоки, защото хартията ще се разпадне на съставните си части, ако ги поупие). Настава огромна бъркотия – всеки вика, без да слуша другия. Богомил изпада в недоумение... това шега ли е или е истина. Лицето му посивява от неприятните неща, които е принуден да слуша.

– Край на шоуто! Гадно беше, нали? Разбра ли нещо? В цялата тази мръсотия нямаше никакъв ред, никакво зачитане на другия. Не питай дали фактите са отговаряли на истината или не? Това в никой момент от кавгата не е било съществено важно. Единственото важно нещо е изблъганите мръсотии да са колкото може по-обидни и гадни... *Ти много правилно прецени, че никой участник в яростната кавга не изглежда добре отстрани...* Това е основно прави-

ло – нарушената енергия променя в негативен план отношението ти към нас, макар и да съзнаваш, че всичко е само игра. Дори тревата наоколо побехна и магнетизмът на планината тук е нарушен поне за няколко дни... От една псевдокавга... Сега ще сменя интонацията и ще говоря логично и погредено, като докладчик на важната Световна конференция по опазване на лингурската мечка в село Долно Нанагорнище...

Започвам да „чета“ научен доклад, абсолютно систематизиран и погреден, с цитатите и препратките му, както е постановил Богът на докладчиците и така нататък (слагам по един „изъм“ на всяка втора-трета дума, измислям куп нови думи и понятия, които старателно дефинирам с полупознати термини и понятия, обявявам теза, антитеза и правя синтез, говоря сложно и сериозно, намествайки очилата си).

– Стана ли магията? Разбра ли смисъла? Ако трябва да направя извод вместо теб, той е следният: не е важно какви глупости или умни неща дрънкаш – важното е да бъдат системно погредени – тогава вършат работа! Винаги печели системността на изказването или на написаното. Защото всичко на този свят е форма. Издадох ти страховна тайна, нали? Пази я само за лична консумация...

Междувременно изкачвам Голям и Малък Тупук. Напускаме пътеката, за да се движим по билото.

Това е една от онези божествени гледки в Пурин, която остава неповторима с усещането, че самият ти си Господ, който се движи в Рая. Стъпваш величествено по върха на гребена, а в подножието и отляво, и отдясно – езера, езера, езера – чиято абсолютна прозрачност показва дълната им на 10-15 метра тъмносиня дълбочина.

Виждам огромен планински орел над Голямото Тупицко езеро и го показвам на другите: „Картал, не е имало такъв огромен старинен планински орел в близките 50-60 години. Изчезнал е като вид. Откъде ли се е взел?“

– Хайде, най-после, да се занимаем с твоята Основна Цел на живота! Какъв искаш да станеш?

– Ами.. Занимавам се с информатика и ми харесва!

– Компютърджия, значи! Прекрасно! Хайде сега, прочети тези десетина реда от книжката и да видим какво ще разбереш. После ще беседваме по прочетеното...

Подавам му „Кратък фразеологичен ТеМеТечник“ на Иван Мурджев и той прочита:

ЦЕЛ – За да успееш, необходима ти е ясна Ц. на живота – няма пътен вятър за моряка, който не знае къде отива. Става въпрос за **идеализъм** – колкото по-голяма е твоята Ц., толкова по-силно ще се развиеш – за да я постигнеш, трябва да си съизмерим с нея. Тя е чудната човешка способност за надскачане на себе си, която явно е заложена генетично като **мотивация за еволюция**. Ц. е твоята **пътеводна светлина** – ако не я губиш от поглед (т.е. ако си търпелив!), тя винаги ще те изпъва с „енергия и желание за живот и Знание“. В този смисъл, **целепологането** е съществено и необходимо условие за себеизграждането на индивида като пълноценен субект, а **целестремността** – най-силният **мотиватор** – никога не може да спре набралия скорост локомотив.

Оставам му известно време за размисъл. Към нас се присъединява и Емо. Каня го да слуша и участва в разговора, тъй като темата за Основната Цел в живота е еднакво важна и за него, и за мен, и за Богомил, независимо от възрастта.

– Разбра ли основната идея, Богомиле? Сложничко е написано, но...

– Не ме подценявай!

– Добре, извинявай! Това за попътния вятър на моряка, а също и за набралия скорост локомотив...ти си морякът, ти си и локомотивът – схванал си го! Разбираш, че през целия си живот трябва да бъдеш голям идеалист и да избираш само по-голяма от теб Цел. Защото Голямата Цел те мотивира за Големи Дела... За да реализираш в дела Голямата Цел, ти е необходима Сила. Силата на див звяр, по-голяма от атомния взрив в Хиросима.

– Разбирам още, че трябва да бъда търпелив, което никак не е лесно. И също, че Голямата Цел свети като пъте-

водна звезда, която не трябва да губя от погледа си...

– Добре! И не се притеснявай, ако се налага да сменяш Голямата или по-малките си цели. По-важно е да имаш пътеводна звезда, отколкото да нямаш. Целта, каквато и да е тя, осмисля живота ти! Трябва да си емоционално обвързан с нея!

Как да постигнеш Голямата Цел? Отговорът е: „С всякакви средства, които вършат работа.“ ... Не е важно дали котката е черна или бяла – важно е да върши работа – да лови мишки. Голямата Цел е свързана с Призванието – то не се търси и намира, то се създава! Голямата Цел е свързана и с идеята да остане нещо след теб! За да постигнеш Голямата Цел, трябва често да си задаваш въпроса: „Какво искам да направя?“, а не „Какво мога да направя?“. Повечето хора вземат себе си за Цел. Трябва да превърнеш себе си от Цел в СРЕДСТВО! Голямата Цел изисква големи средства (самият Ти си залогът), налага използването на целия твой потенциал от възможности, на цялата ти жизнена Енергия.

В колежа, където и на теб, Богомиле, ти се иска да отидеш, като ръководен принцип са изведени следните основни идеи:

**МИСЛИ ГЛОБАЛНО –
ОЦЕНЯВАЙ ФУНКЦИОНАЛНО –
ДЕЙСТВАЙ ЛОКАЛНО !**

**ГОСПОД НЕ ТЕ Е СЪЗДАЛ –
ДАЛ ТИ Е ВЪЗМОЖНОСТ ДА СЕ СЪЗДАДЕШ,
САМО Е ПОСЯЛ СЕМЕТО!**

Към нас се приближава и Диана. „Разбира се, че ще продължим още час-два с тях, поне до портата над Бъндеришките езера, пък после ще видим“ – отговарям на нейния мълчалив въпрос. Няма да разпъваме палатка на никое от краищата езера нито вляво, нито вдясно под нас.

Маршируването по магистралата на билото – дълга зми-

евидна верига, наистина създава прекрасно усещане и не предизвиква необходимост от водач. Въпреки това хващам Богомил за ръка и правим няколко магистрални изпреварвания, включително на прилепили се към нашата колона чужди тела – туристи. Искам да подсиля доброто усещане от природните красоти с лидерското усещане. Друго си е да се чувстваш като лидер, независимо на колко души.

Имам още две, по-сериозни причини да бързам. Краят на планинската верига и на нашето съвместно пътешествие наближава с приближаването на хоризонта, който след около час ще хванем с ръце. А там припича необичайно силно слънце, заобиколено от две-три черни облачета. Това създава смущения и тревога – очаквам гръмотевична буря, която ще предопредели завършека на деня.

Втората сериозна причина е разговорът с Богомил – трябва да го приключим официално, тържествено, церемониално...

– Най-после ти излезе късметът, Богомиле. Накрая ще говорим за магии и мистични работи, все неща, за които толкова много напираше досега.

– Давай! – извиква той с интонация, която показва, че е усвоил в дълбочина и широчина жаргона на Колежа!

– Ще ти говоря за **позитивното мислене**. Не се разочаровай – то си е жива магия, действаща пълноценно по всяко време на твоя живот, ако я използваш ежесекундно и със 110 процента КПД! Това са съвременни заклинания-формули на днешни шамани и магьосници.

– Чел съм за позитивното мислене в твоята книга „Гладувайте правилно“. Не представлява трудност за мен да визуализирам картини и да направлявам мисли, надявам се – добре.

– Винаги може и по-добре. Тези качества ще се развиват през целия ти живот. Говорихме с теб за важността на Основната Цел на живота. Тя трябва да се реализира непрекъснато и с всякакви средства. Най-важното от тях за теб

сега е именно позитивното мислене.

– След като е толкова важно, в кои други книги мога да прочета повече за него. Посочи ми няколко.

– Ще ти кажа имената на някои автори, а не заглавия на книги. Защото книгите се пишат от хора-личности, а хубавите книги – от големи личности!

– Как да ги разпознавам?

– Питай душата си.

– И какво трябва да ми каже тя?

– Хубавата книга е мехлем за душата. Имам бялагъ... Трябва да ти доставя удоволствие...

Виждам, че неговите родители вече се приготвят за поемане в различна от нашата посока. Казвам му няколко имена на авторитетни писатели. Усещам как за секунда ги вкарва в паметта на компютъра си – и в двете нива на мозъка-айсберг.

– Да ти покажа още някои неща от медитацията?

– Давай!

Следващите десетина минути ние живеем в друга Вселена...

– Искаш ли задачи за домашно до другото лято?

– Ще се видим скоро в Колежа! – казва го многооого сериозно.

Подава ръка. Понечвам да го погяля по косата, но само го потупвам по рамото. Той се обръща и с бавни крачки се отдалечава, пораснал с няколко години...

Танг... Този път картинното видение е много по-силно, с по-ярки цветове. Струва ми се, че виждам и детайли от околността: скалата, върха, езерото... И една пещера... Всичко изглежда много познато... И малко застрашително, поради неизвестността... Послание ли е наистина... Добро или зло... Трябва да съм подготвен за всичко... Трябва да питам... който знае... Трябва да питам...

Неусетно всичко наоколо е притъмняло – предстои голяма гръмотевична буря – поне по нашия път, по нашата по-

ловина от небето. Те вероятно ще избегнат бурята – тя ще ги заобиколи. Продължават с голямо спускане към Бъндеришките езера, после – хижа „Вихрен“, хижа „Бъндерица“ и още по-надолу – към Цивилизацията...

Аз съм на стотина метра от Диана и търся усамотение. Посочвам с ръка, че ще продължа малко по склона на хребета Бъндеришки чукар, нагоре, а тя – по-добре да се спусне веднага надолу и на юг към Башлийските езера. Въпреки смрачаването и черните облаци, имаме добър визуален контакт (и нарушен от емоции мисловен). Махва с ръка, че е разбрала и не се страхува. Пътят е абсолютно непознат за нас в първите 40-50 минути, докато стигнем до пътеката в Спано поле.

Оглеждам гългата и страховита верига на Бъндеришки чукар и Дончовите караули. И тази година няма да минем през тях, за да видим дали стоят на поста си караулите на Дончо... Бяхме планирали посещението им, но... явно трябва да остане нещо и за догодина.

Движа се в подножието на Башлийски чукар (2720 м). Тръгвам нагоре, после поддържам една и съща височина. Трябва спешно да вляза в контакт с Пешо. Трябва да ми отговори на сто въпроса, свързани с тайнствения надпис...

– Тук съм! Питай...

– Какво означава това Танг...

– Нещо много важно и сериозно – ще го разбереш на място.

– Има нещо страховито и може би – опасно...

– Има го само в главата ти. Вие двамата сте повикани, но като ЕДИН.

– Двамата?! С Диана?! Като ЕДИН!!

– Имаш слух и памет на музикант. Не повтаряй, а слушай внимателно! Поканата важи за един, не за двама!

Това че сте **повикани** не означава, че няма да ви дебнат смъртни опасности. Трябва да ги преодолеете, за да станете достойни за Голямото среднощно къпане в Синанишкото езеро и другите ритуали. Важи правилото, че няма

път без изход. Търсете средния път. Осигурете си обаче преди това път за излизане от ситуацията. Ако няма друг изход – и входът може да послужи за изход – връщането назад не означава непременно загуба на битката.

Освен това, ще ви бъде позволено да видите и осъзнаете само толкова, доколкото сте пораснали, според Коефициента на Полезно Действие на усвоеното от вас двамата – ДиАнг. Разбира се, трябва да сте подsigурени с някои неща, за да избегнете усложненията... („Помислете за обратния път... – чувам да шепне в ушите ми моят приятел от Шумен Мирко Недялков, доцент по хармония, – защото те – масоните, и те – розенкройцерите“...).

Сребърното кръстче засега няма да ти трябва („Но аз съм вярващ християнин“) – не е необходимо да си създаваш за врагове същества, които може и да не приемат кръста. Сложи на врата си това парче дърво („Петолъчка – аз не съм комунист, нито магьосник“) – може да се наложи да бъдеш всичко, каквото ситуацията изисква.

И изчезва...

Слизам към Голямото Башлийско езеро и пътищата ни с Диана се сливат. Забелязвам, че и нейното сребърно кръстче на шията ѝ е заместено от примитивен гердан...

– По всичко изглежда, че не си си губила времето напразно...

– Жената е научена по-добре да пази живота, защото го и създава...

– Без моето мъжко участие ли стават тия неща?

– Вместо да спорим и да се делим на мъже и жени, по-добре би било да се съберем в ЕДНО – иначе билетът ще остане само за мен.

– Давай да се сливаме тогава...

– Едва ли има по-малко подходящо време за такива неща...

– Първо да оцелеем до там в тази гръмотевична буря...

Нещата, свързани с метеорологичното време и Планината, се променят почти внезапно – само за 10-15 минути.

Дъждът още не ни е намокрил, но ни гони по петите – бързаме, за да стигнем до централната пътека, която свързва хижа „Беговица“ с хижа „Синаница“.

Хубавото на дъжда, който те гони по петите, е, че те кара да тичаш без да усещаш тежестта на раницата. Лошата страна е, че създава напрежение. Теоретично знам, че в такъв случай трябва „да промениш отношението си към ситуацията“. Практически тук и сега, когато човек е напрегнат и мислите не идват по нормалния начин, доминира инстинктът за самосъхранение – моят, само за мен, само към мен. И още толкова за Диана... Тя тича напред.

Всяка следваща вихрушка променя осветлението към потъмно и по-злобещо мрачно. Вихърът носи талази от студена мъгла и леденостудени капки дъжд. Спираме за малко, колкото да нахлузим дъждобраните – те не искат да прилепнат по тялото, искат вятъра. Ако опънем палатка, напористото течение ще ни издуха като свирка-пищялка.

Вероятно Господ или някакъв ангел ни е пазил досега. Често, стоейки на сухо и топло в хижата, сме съчувствали на едва добрала се до нас, премръзнали и прогизнали туристи, които влизаха в нормален човешки ритъм след часове. Това на нас никога не ни се беше случвало. Ето, че участваме в този филм като действащи лица...

Сещам се, че трябва да махнем всички метални предмети от себе си, включително раниците, защото въздухът е преенаситен с електричество. Но не го правим. Светкавиците избухват с все по-голяма сила и все по-близо, някъде върху околните върхове, които вече не се виждат в мъглата.

Наближаваме гористата част на планината, където трябва да изплува от полумрака пътеката. Очаквам да се появят десетте червенопокривни скиорски къщурки на Голямо Спано поле, където да се приютим от дъжда и вятъра. Но... Следва изненада... Намираме се не в Голямо, а в Малко Спано поле...

Неправилно съм се ориентирал по картата. (Картата

не е самата местност, картата не отговаря на действителността). Едва ли е трябвало да тръгваме по непознати пътища при предстояща адска гръмотевична буря. За миг зървам спокойните лица на Пепи, Емо и Богомил – при тях, от другата страна на планината, нещата са различни...

А тук става все по-страшно. Към три часа през деня е почти нощ. Мълниците удрят все по-близо около нас и пречат на мисленето. Всяка поредна светкавица подсилва напрежението в очакване на неизбежния трясък – къде ли ще удари този път!? На всичкото отгоре – точно в такъв момент се появяват крещящи естествени нужди – но спира не няма, инстинктът не позволява.

Търсим приюта на едно по-голямо дърво и под него оставяме раниците си. Сецам се за правилото – **не стой под дърво по време на гръмотевична буря!** Преместваме се в процеп между два огромни камъка – скали, обрасли с дребни храсти. Поглеждам намокрения часовник. „Три без пет“. Но е спрял. Оттук напътък всяко време ще бъде „три без пет“. Адски тътен изплющява в ушите и замайва за миг съзнанието...

Срив на картината...

ЧАСТНО СЪОБЩЕНИЕ ЗА ЧИТАТЕЛЯ: Тази страница може да се преодолее само след творчески действия на Читателя. Това е ГРОБ...

ГРОБ за Читателя, който поради задръжки, комплекси и прочие не е имал смелостта да напише тук, на тази страница Своето Стихотворение или Своята Песен, или да нарисува Своята Картина...

ГРОБ за Задръжките и Комплексите на уважаемия Читател, ако е успял да ги преодолее и захвърли в трапа.

Изборът на заровеното в гроба е Твой! Май е време да се отървеш от комплексите, а?!

Затова Мисли, Реши, Действай!

Гръмотевицата удря и разцепва на две едно голямо гърво – там, където се намирахме преди десетина минути. Ами ако беше ударило гървото с раниците и газовете бутилки, които сега са близо до нас?... Този път ни се размина...

Дучето се притиска в презгърдките ми. Аз се завирам между гърдите ѝ. Завирането има успокояващ психологически ефект, макар и само докато трае опасността... Понякога и след това...

Бурята и гъждът от време на време намаляват своя бяс. Налага се да излезем от първосигналния „Първи свят на Попър“ и да обмислим ситуацията. Обсъждаме възбудено на глас – планираме, проектираме. Няма да останем тук да носуваме – „три без пет“ е. Време е за действие, време е за *образно мислене*...

Тръгваме по пътеката – сигурна работа! Периодичните просветвания на светкавиците ни създават *условни рефлексии*: блесне светкавица – бучка захар; гръмотевица – дренки... две блески-светкавици – две бучки захар; две гръмотевици – две дренки. С бучките захар ни дарява Дядо Господ под формата на секундни провиждания – ту на Синаница вляво, ту на Спаноголски чукар вдясно. Дренки – значи нищо, Голямо Нищо, мрак. Светът преди създаването му!

Слагаме етикети на всички върхове, които получаваме благоволение да видим осветени в бяло: Драконът, Шило-то, Котката. Даже **Безименния връх** вдясно от Синанишката порта кръщаваме, защото не е редно да стърчи самотно некръстен – „СТОИМЕН ще бъдеш!“.

Когато напуснеш някоя сушинка – гъждът се усилва. Когато се мушнеш между два големи камъка – гъждът спира. Закон на Мърфи – природен закон, значи... Отбивам се от пътеката, защото който се движи само по пътеката, отива там, където и другите са ходили, там, където пътеката предопределено ще го забведе. За да отидеш другаде, където ти искаш, трябва сам да си прокараш пъ-

тека.

„*Всичко върши работа*“ – при липса на криле, може да полетиш и по задник и пак да се намериш в по-горен свят. „(Пред)*определеният метод*“ всъщност е едно обикновено хързулване, което ми се случва. Изкатервам се на огромните камъни, които до този момент ми служеха като заслон и искам по пряк път да стигна до Дучето... И стигам след... летенене. Десетина метра, но истинско летенене. Пагам в кле-к-хросталак почти без последствия от материално естество. И с едно огромно друго последствие – *превключване на съзнанието* на подсъзнателно или може би по-скоро – на свръхсъзнателно ниво.

Потърквам ожулените си позеленели лакти и колени и достигам до съждения и умозаключения за същността на това, което правим. Тук и сега! „*Всичко е възможно*“, например да се бях пребил при падането след летенето. Но не се случи. Значи... Значи... някой или нещо ме пази. Ангел си има Ангел!...

Мистика в научното мислене?!... Защо не!

И в този момент проглеждам... Виждам края на днешния ден и една пещера. Виждам утрешния и по-следващия ден. Виждам края на пътешествието и неговия смисъл... Виждам сливането на 22 души в една душа. В ЕДНО... Виждам сливането на религии, култури и нации...

След като съм достигнал нивото на категориалното мислене, значи в мен се проявява огромният пласт от изкуство и култура, който през вековете е просветвал в мозъците и на просветените, и на по-малко просветените; сега съм при Силата на Знанието и Просвещението, Силата на Изкуството, Силата на Музиката. Тук аз съм аз.

Запявам началото на втора част от Четвърта симфония на Брамс – с тембъра на две корни. Много фалшиво, но с много патос. Слагам и „думички“ – за съавторство.

Мисълта ми продължава да тече паралелно с музиката на Брамс 20-30 минути по-късно, когато вече сме се приюти-

ли на сухо в една от десетте миниатюрни къщички-гъби (имитацията на гъба е търсена и постигната с червено боядисан ламаринен покрив на огромни бели точки). Когато човек си е уредил битието, вече може да си позволи и да философства. След отключващо съзнанието летене (макар по задник).

Намираме се вече в Голямо Спано поле. Тук, в къщурките, има следи от живот (продукти, чайга с презрели домати...), но няма хижар, няма и туристи. Нощували сме тук един път, само един-единствен път, защото силуетът на Синаница, забил се в небето на запад, действа магнетично на нас, а и на всеки, отбиващ се тук за кратка почивка. За нас Синаница е нещо като Мачу Пикчу, но по-красиво и по-тайнствено – Българска *Шамбала*!

При къщурките е хубаво, но изглежда невзрачно в сравнение с магията на Синанишкия кратер, върха, езерото и заслона. Часът все още е „три без пет“. Периодичното спиране на гъжда и разбулването на облациите ни подвежда... Тръгваме...

Следващото, неподлежащо на измерване време от „три без пет“ до ... „три без пет“, се оказва едно от най-интересните в живота ни. Безвремие, в което смъртта е толкова близо до нас, но без да ни докосва... Безвремие, което преживяваме със спокойствие, въпреки огромните дебнещи опасности...

Прекосяваме цялото Голямо Спано поле по ширина, пресичайки два буйни потока. След втория започва едночасово стръмно изкачване до Синанишката порта. Баирът е... хайде да не се плашим, бая енергия ще ни трябва, по-добре ще бъде да не я пилеем... Диана води през цялото време, подгържайки дистанция от стотина метра. Имаме добър визуален и мисловен контакт (виждам гъби край пътеката, които се опитват да ме съблазнят)...

Дъждът отново се усилва и заплусява. Превръща се в нещо средно между градушка, суграцица и сняг. Ледени пар-

чета удрят по голото ми теме, въпреки полиетилената (колко ми е необходима шапката... в този момент някоя самогиба се кипри с нея). Става студено и много тъмно – небето и земята се сливат в едно. Гръмотевиците и светкавиците утрояват мощта си – извират отвсякъде, дори изпод краката ни...

„Добре ли си... Аз съм спокоен.“

„И аз съм невероятно спокойна... Ужасен ад е наоколо... вече „наоколо“ не съществува... но съм спокойна“.

„Няма нищо по-хубаво от лошото време...“

„Да, но чак толкова хубаво...“

И тогава отново виждам много гъби. Ужасно много манатарки и започвам да се поддавам на съблазнята. Диана прави същото. Запявам, защото от мен изригва отново същата мелодия на двете корни, последвани от нисък кларинет.

Картината е достойна за четката на Салвадор Дали, но и неговата сюрреалистична фантазия не е била толкова богата: черно небе и черна земя слети в едно, млечнобели светкавици и хиляди небесни тимпани, чиито грохот моето пене преодолява. И гъби манатарки, бели гъби, изпод белите шушулки на леда, покриващ черната земя...И Брамс...

Величественият Брамс вече достига Портата. В мислите си вече виждам топлината на печката в заслона, изпарението на сменените мокри дрехи, хапването и оживените коментари с неизмъкнени туристи...

Изненада! ... Дучето!... Невероятно!... Поема път наляво по хребета, директно към Сини връх! През Момини скали... Вместо нагоду, към хижата.

Върхът, върхът преди всичко!

Какво ѝ става на Дучето?! Взема решение сама?!

Сама?!

Дучето!!

Ето това е суперизненадата на деня. Гръмотевичната буря е нищо в сравнение с това, което очите ми виждам,

но съзнанието не го побира.

Никога не се е случвало преди! И тя трябва да е прещрала някак си, без да лети по задник, като мен. Кога и как?

Падащият от небето лег спира внезапно, гръмотевиците утихват, а облаците се разсейват. Мъглите пълпят надолу по планината и слънцето се престава да се усмихне. За кратко време природата се преобразява...

Настигам Дучето и цялото ми съживено същество моли за контакт. Намираме се на планинското двухълмие Момини скали, малко преди Духовния връх.

– Браво на теб! Много браво! Вече сама вземаш важни решения. На това се научи в Марковколеж – дори и друго да не спечелиш, учебната такса се изплаща с лухви... Как се реши?

– Нещо ме теглеше в тази посока. Не знам какво е. Но знам че Силата и Енергията са в тази посока...

– Ти ли ми изпращаше звуковата картина: *Танг...*?

– И аз се съмнявах в теб за същото... Явно е извън нас, някаква притегателна сила.

– Как тълкуваш скалния нагпис?

– По стотици начини, но най-често се спирам на Танг-ра.

– Какво знаеш за Тангра, хайде да обединим знанията си...

– Според преданията, ТАНГРА е древен център на Космическия разум ... Твой ред е!

– Този център излъчва импулси за събуждане на съзнанието на човека от неговото спящо, животинско състояние, за ускоряване на еволюцията и възцаряване на Разума. Хубаво го казах, нали?!

– Неговите пратеници са световните духовни водачи на човечеството като ХРИСТОС, БУДА, МАИТРЕЯ. Затова основата на техните учения е ЕДНА...

– ...но различно приспособена към духовното и нравствено-интелектуално ниво на съзнанието на съответния народ и епоха...Царе сме двамата с теб... Хайде, сега да станем ЕДНО...

Хващам Диана за ръка и затваряме очи, без да спираме движението си към върха. Видимо – опасността да се търкулнем към пропастта вляво от нас е огромна! Невидимо – опасността става нищожна, не съществува... Потокът от мисли преминава и през двамата ни, непроменен от филтрите на единия и другия – защото вече сме ЕДНО.

Значи разделянето на християни, мюсюлмани, будисти и прочие е условно. Матрицата на всички философии и религии е една. Семето е ЕДНО, основата на познанието е ЕДНО и то се съдържа в „КПА – Тайната книга“, която всички заедно, Тук и Сега пишем!

Значи „Тайната книга“ трябва да престане да бъде тайна. Трябва да се разкрие „тайната“ на всеки, който търси Познанието. На всеки, който е готов да препредаде Знанието и Силата, дори с цената на живота си. Затова трябва да воюваме, да воюваме, да воюваме, като истински Воини на Светлината!

Танг... Този път визуалната и звуковата картина удря изпод краката ни. Странно, защо идва отдолу?... Намираме се на връх Синаница, а под краката ни има синкав мрамор, една пещера, езеро и заслон. Часът е „три без пет“ и стрелките на часовника бавно се задвижват.

– Чакаме ви. Видяхме всичко. Страшничко беше... Елате да ви стоплим, преди да започнем...

Приютяват ни в прегръдка, която мигом изсушава дрехите и стопля душата.

– Прочетохте ли главата „Надпонятийно мислене“ от книгата... (пауза... Пешо обхожда с поглед Групата, търсейки безмълвен резонанс в някои по-светнали от светналите погледи). – Днес ще философстваме... Ще помоля всеки един от вас да се включи в събеседването по темата, за да усвоите терминологията, езика и стила на философстването.

Знаете този стар виц: „Стои шопът пред жирафа и

цъка ли цъка с език... Накрая категорично отрязва: „Такова животна нема!“. Жирафите-философи се обиждат: „Все пак ни има! Всичко е възможно!“...

По мое дълбоко вътрешно убеждение, всеки човек, независимо от неговото образование и възраст, когато се опита да осмисли по някакъв начин житейския си път, когато внимателно се вгледа в другите или се заеме да си задава неудобни въпроси, започва да мисли по подобен начин, т.е. – става философ. За това не е необходим специален интелект или кой знае каква култура. Защото всъщност най-човешката дефиниция на философията е **осмисляне** (на действителността, на себе-то и живота).

Хората имат нужда от философия. Но в цивилизацията на разделението на труда те я очакват от „професионалните философи“. Философията обаче не е производство на сирене. Тя е самовъзпроизводство на личността. Професионалният философ е „консултант“. Той може да ви помогне, но не може да ви „направи“. Ако пък опита – жалко за вас.

Групата се подготвя за медитация... Дихателни упражнения, концентрация. Зазвучава планинска тибетска музика, заедно с гласа на Учителя...

– Радостно упование в бъдещето напирва в мен като един въпрос, на който непрекъснато търся нови отговори: „И оттук нататък – какво?“

Той е онова играещо непрекъснато в мен детско АЗ, което не зачита традиции, авторитети, налични принципи или познавателни навици; което човърка всичко и не се съобразява с никого и нищо, което е абсолютно безотговорно в безграничната свобода на своето любопитство и непрекъснато комбинира своите хрумвания и представи с наличното. То е сигурно, че може да измисли всичко, че може да направи всичко, че може да се справи с всичко и на всичко може да намери по-съвършена форма и проява.

Обичам това дете в мен и се надявам на него. Защото то е самата НАДЕЖДА. И то се надява на мен, защото все-

ки нов момент и всяка моя стъпка стават все по-добри и по-полезни за човечеството. И това е така. И това е правилно. И е необходимо. И нищо не може да му попречи.

Защото това е Замисълът, Съдбата и Предопределението.

– КАК СТЕ?

– ВСЕ ПО-ДОБРЕ – отговаря хорово Духовната група.

– Ти спомена Българска Шамбала, по едно време – какво означава това?

– Какво означава Българска, какво означава Шамбала, или и за двете заедно питааш?

Започваме този разговор при спускането към езерото и хижата. Можем да преминем по зелено маркираната пътека, която обикаля Сини връх в посока запад, а после поема на север. Губим възможността да видим Мечото езеро и западната ни граница с Македония и Сърбия, но пък се мушваме в пазвата на Момини скали, където бяхме преди около час. Сипеите и каменопадът не позволяват да се сгържим за ръце.

В следващите минути предпочитам мисловен обмен с Дучето. Хващаме се за ръка и събираме мислите си.

Дучето показва огромните пясъци в езерото, които вероятно са видели Адам и Ева или поне всички български царе, князе и ханове, заедно с техните искри и огньовете, пагения и върхове...

– Хайде да увеличим общата си Енергия и Сила, за да получим още Познание!

Познанието е притежание на силите, на древните жреци. Когато Ти станеш жрец, в теб ще се влее цялата тяхна истина:

че човешкият свят е в постоянна и взаимозависима връзка с общовселенския живот;

че в основата на света има едно единствено начало, висша небесна сила;

че ТАНГ-РА е единното върховно божество на твоя пра-

родител, същият БОГ НА СЛЪНЦЕТО, който египтяните наричат в молитвите си АМОН-РА;

Вековните пъстърви махат приветливо с опашки и ни канят да влезем в езерото. Ние го отминаваме, но само засега...

В заслона ни очакват хиляда приятни изненади. Първата: посрещачът на входната врата е една възбудено мяукаща котка.

– Баста! – извиквам аз и името вече е дадено!

– Баста! – извиква Дучето и името вече е дадено!

Всъщност извикваме и двамата почти едновременно, а Баста вече реагира на новото си име. Хвърля се върху ми и ме близва по лицето, още преди да сваля раницата от раменете си. После повтаря същия ритуал с Диана.

Дучето решава, че котката е гладна и очаква храна, затова изважда сирене, варени яйца и други лакомства от раницата. Но Баста не проявява интерес! Изнамира парчета кренвирш и салам от други туристи. Но Баста не се интересува! Единственото, което иска, е милувки и нежност. Показва радостта си чрез гушване в нейната пазва и... пуска гръскорезницата – яко и мощно мъркане, което положително дори огромните гладни пъстърви в езерото чуват...

Оттук нататък Баста става постоянен наш спътник, гвижеш се по петите ни, скачащ върху раменете ни или мушкащ се под завивките ни или в спалния чувал.

Другите приятни изненади са срещите с приятели и познати.

Здрависваме се с хижаря Васко. Излишно е да го представяме – него го знаят и обичат всички планинари в България. Миналата година му спретнаха преврат... печалбарски настроено семейство се опита да го измести. Хиждата побехна, заедно с туристическия ентусиазъм. Бойкотирахме новобизнесмените с всякакви средства, аз и Диана, семейството от Дупница и комай всички останали туристи. Обединената ни енергия възвърна свещеното място, където се сбъдват всички човешки желания, наречено Синаница...

Още прегръдки и радостни възклицания. Стари познати...

Тук е групата от малкото селце Варвара, разположено южно от гара Септември, за да показва на теснолинейката къде завършва равнината Тракия и къде започват селенията на митическата тракийска царица Родопа. Поздравяваме се с даскалското семейство и аз присядам до тях, за да чуя за пореден път тяхната история за костенурката, която те хранил в своята градина-двор. В издоен вариант звучи така: след порядъчна запивка в компания Даскалът развихря фантазията си и добавя няколко нули към живота на костенурката, „предавана по наследство през вековете, държана в ръце от Левски и Ботев“... Няколко дни по-късно същата история се появява на страниците на известен всекидневник, преразказана от някого. След още две-три седмици се появяват два журналисти с камера от Българската национална телевизия. Даскалът им казва истината и те офейкват...

Няма да пишем отсъствие и на групата от Пловдив. Разпознаваме се само в Планината. Групата е елитна и херметична, съставена от 10-15 предимно лекари и адвокати и една-две жени. Тази година дамите са две – Надето и още едно, изключително красиво русо създание: откъдето и да погледнеш – жена, пищна жена, разкошна жена...

През лятото на 1997, когато се срещнахме за първи път, Надето беше единствената жена в групата. Слабичко (почти без цици), около 30-годишно момиче, тя беше станала постоянен обект на мераци на загорелите 40-50-годишни мъжкарари. И лекарите, и адвокатите имали хормони, значи... Та, откраднах им Надето, след като тя пожела да направим среднощно посещение на пещерата отсреща, за която току-що бяхме научили от Васко хижаря...

„Отсреща“ се оказа едночасов преход. Така и не успяхме да стигнем до подножието на Момини скали и Синаница, където трябваше да се намира пещерата. Единственото фенерче мистериозно угасна на 20-30 метра от входа на гупката, изгасна и Луната, тъй като планината пречееше на

нейната изява. Знаех си, че трудно се прониква в Момина дупка, но трябваше да минат години, за да разбере, че „дупката“ не е дупка, а цяло влагалуце и че не е Момина...

Товага застанах зад Надето и я прегърнах, обхващайки с шепи малките възвишения, после тя мен ме прегърна, но... искра не се получи. Поскитахме час-два в мрака и храсталата, като две загубени души, не пресекли своите пътища и след разни перипетии се добрахме до заслона. Диана спеше, а хищните завистливи погледи на мъжкарите ме превърнаха в магма...

Тук и сега Диана решава да погремне (заедно с Баста!), след което ще опече манатарките, които брахме по време на гръмотевичната буря.

Моят огромен енергиен заряд поема курс наголу. Взимам его-мерки за повдигане на самочувствието: играя шах, защото зная, че ще победя, правя сеанс на две гръски, защото зная, че ще победя, играя шах-блинд, без да гледам шахматната гръска, защото зная, че ще победя и защото искам да направя впечатление на русото красиво създание... какво да се прави, не съм пенсионирал все още хормоните си... И успявам да стана център на вниманието, особено възлнуващ център на русото внимание...

– Здравей, аз съм Таня (огромни чукове удрят по голото ми теме). Искам да поговоря с един умен и привлекателен мъж („Защо аз, в твоята група има петнадесет умни, помлади и по-красиви мъже“, чувствам се подласкан...). Чувам, че се каниш да ходиш до Пещерата („Не съм казвал такова нещо, но с теб бих отишъл...“). Няма смисъл! Аз ходих и влизах – представлява една невзрачна хладна дупка. Няма и десет метра (чуковете удрят все по-силно). Ако отидеш, ще видиш моя подпис с въглен на входа: *Таня*. Но въгленът се оказва малък и не успях да довърша последната буква... (Това ли било *Танг... Танг... Танг...*)

В следващите минути провеждам оживен интелектуален разговор („Начало на всяка свалка...“). Русото създание се

оказва не само безбожно красиво, но и също толкова умно...

С всяка изминала минута обаче жизненият ми тонус спада, спада, спада. Изглежда, че спадат и хормоните... Чувствам се облизан, изцеден, изсмукан, парцал. Гаден парцал. Мръсен клозетен парцал... Това ли е Силата, която ме дърпа към Синаница... Това ли е Познанието – русо и безбожно красиво?

Спасението ми се казва Дуче, отморено Дуче с Баста в прегръдките... Почиства гъбите, намазва ги с масло и ги изпича. Добавяме към тях две-три бутилки бяло и червено вино, за радост на стомаха и ... сме готови за песни...

Купонът в тясната столова на заслона се вихри – границите между Пловдив, Варвара и София отдавна са стопени... С помощта на течни ферментирани питиета... С помощта на магията-музика...

Възпирам паметта си, не ми се иска да вярвам, че съм пъл градивната песен за Илия-кулия, или пък за онзи дълъг, дълъг и черен, много черен влак, който се композира от Бургас за София... Тази вечер не аз съм бил в Планината, дори и тя не е била в мен...

Последните ми живи спомени са от възбуждения глас на Надето, изваждащ тайни от кухнята на нейния вестник: „Миналия ден измислихме за първа страница „Мечка стръвница изяде турист в Пирин“, но за следващия брой... нищо пикантно не ни роди акълът“...

Зажаднелият за четене мозък на Надето поглъща всякакви надписи от висящите по дървените стени на заслона картони, листове и снимки. Седем-осем дни из дивата пустош предизвикват хищни интелектуални желания. Тя взима от масата омазано и окъсано парче стар вестник от месец март и го поглъща с поглед. Стар и окъсан, но нейният вестник, този, който тя прави... След секунди го захвърля.

Две заглавия от оръфания лист привличат вниманието ми. Не нося очила из планината, замествам ги с увеличителната лупа. Преглеждам набързо статиите, заинтригуван от програмиране.

Мистици помагат на руските служби: ... В НКВД ...била съсредоточена научна мисъл, която направила пробив в много области на познанието. От 1992 г. в Руската академия за гържавна служба към Кремъл съществува катедра по акмеология (наука за усъвършенстване) и психология на професионалната дейност. Там се преподава „Управление на подчинените“... разработват се нови техники на разпит... Проф. Николай Конюхов с помощта на своя методика по подробна биографична справка може да каже за човека почти всичко... Проф. Виктор Фершт ...се къне, че терорист може да бъде открит чрез рефлексивна технология: „Прави се психологически портрет, машината го анализира и дава точна диагноза къде се намира човекът и какво възнамерява да прави“. Този метод Фершт вече е изпробвал задочно върху Бен Ладен, за когото е категоричен, че не може да стои зад атентатите от 11 септември... Калужкият физик Игор Сутягин... използва нетрадиционни методи за следствие... офицерът, водещ разпитите, е специалист по НЕВРОЛИНГВИСТИЧНО ПРОГРАМИРАНЕ – прилагано при разминаване между импулсите в мозъка и импулсите при говоренето. Възможно е С КОДОВИ ФРАЗИ всеки да бъде накаран да каже това, което се иска от него...

Втората статия съдържа историята на служещия в Пентагона полковник-фантаст Джон Б. Александър, бивш командос, получил статут на гуру във военните кръгове на САЩ, ръководител на национална програма за създаване на несмъртоносно оръжие – полуфантастична военна технология – в лабораторията в Лос Аламос. През 1983 г. Александър се сприятелил с Буш-старши и го обучавал на НЕВРОЛИНГВИСТИЧНО ПРОГРАМИРАНЕ – метод, при който чрез кодови думи човек може да бъде накаран да говори това, което се иска от него.

„Ега си техниката. В Колежа предстои активно овладяване на въпросното невролингвистично програмиране... Какви ли възможности ще добием“...

Отрезвявам. Бързо отрезвявам. Диана също. И Баста също. Само с един поглед се разбираме: няма смисъл да нощваме в хижата и цяла нощ да слушаме разни хитове... мястото ни е на стотина метра на юг, на брега на езерото. Наши побратими сега са огромните пътърви. Грабваме

палатката и след десетина минути сме под нейния покрив и в спалните чували. В чувала до Дучето се присвива Баста. Пътървите, Дулата и Силата ме теглят към Дупката. Излизам от палатката. Диана излиза от палатката. Баста излиза от палатката...

ТРЪГВАМЕ!!

МОЗЪЧНА БУРЯ „ТАНГРА“

*Искайте, и ще ви се даде;
Гърсете, и ще намерите;
Хлопайте, и ще ви се отвори.*

Намираме се пред Входа на Влагалещето, в подножието на Момина скала и в близост до Сину връх – Синаница. Дупката ни посреща с мрачен хладен поглед. Усещам треперенето на Баста, приютена до гърдите ми. И аз треперя от възбуда, и Дучето трепери. Надписът пречи на мисленето... *Танг... Танг... Танг...*

Таня... Таня... Таня...

Лошо, много лошо. Трябва да се концентрираме. Трябва значително да повдигнем енергийното си ниво, а стрелката сочи под нулата. Трябва да слеем душите си в ЕДНО, за да получим Пропуска, не само за първите десет метра, но и за тайнственото безбрежие и безвремие на безкрайността. Трябва да направим активна медитация и правим, но страхът и напрежението надделяват. „Абсурд“ мисля си и това негативно мислене пречи. Мисленето на Диана е от същия порядък.

Просветва ми изведнъж! „Минус по минус“ в математиката дава „плюс“! Как да го постигнем? *как?...Как?... КАК?...*

Възловата гума несъмнено е „по“ – *умножението...* трябва някак си да се предизвика умножението... Дупка... **По...**Влагалище...

Притеглям Дучето и разкопчавам нечи копчета...

„Дуг ли си? Тук ли? Сега ли...“ „Мя-у-у-у“, напомня за своето присъствие Баста. Ключът влиза в ключалката...

– Здравей, **Дианг**, милиони човешки души и други същества те приветстват и ти се радват. Аз съм **Куратор** – уредник на библиотека на тайното знание и пътеводител за теб в следващите вълшебни часове на нашето общуване...

АКО ТОВА ЗА ТЕБ Е ЦЕННОСТ

АТРИБУТ (*според И.М.*) – По дефиниция, всеобщо свойство на действителността. Сам или в екип с други А. образува *атрибутивна система*, която е опорна точка за промяна на личностната действителност. Да атрибутираш означава да си творец на мащабни светогледни нагласи. Рядко си даваме сметка за *силата* на този *мисловен конструкт*, което лично на мен ми пречи да се разгърна като **пълноценен субект**.

АТРИБУТИВНА СИСТЕМА – Организирано множество от атрибути, с неоспорима валидност, полагащо основите на нови реалности. Всеки елемент на АС атрибутира себе си, останалите и цялата система (АС е самодостатъчна). Достатъчно е да направиш една АС и да я обявиш, и светът вече не е същият. Велики атрибутори са Платон, Христос, Хегел, Айнщайн, Фройд, *Марков*... лично моята система се състои от два атрибута – универсалност и уникалност. Ребяята, давайте делатъ АС! Смыслотворчеството е сигурен начин да се отбележиш в историята.

БРЕЙНСТОРМИНГ – Казано на роден език – мозъчна буря. Интензивен *евристичен* режим на работа в *екип* върху конкретен проблем с оглед неговото оптимално разрешаване. Резултатът най-често е главозамайващ за страничен наблюдател, особено ако не е просветен. Появяват се толкова много разрешения на проблема, че достигането до оптималното е просто въпрос на комбинаторика.

ПОЗИТИВНОСТ – *Нагласа* или начин на *мислене*, несравнимо по-успешна от така наречения „реализъм“ (човек за човека е вълк). Целият свят е **въпрос на избор** и ако избереш да живееш в лош свят, той наистина за теб е такъв – и това ако е реализъм... Мислейки позитивно, *просветеният* изгражда собствената си (а и тази на другите около него) жизнена среда на принципа на взаимната печалба и коректност. Всеки човек се стреми към **лично щастие** (и най-злите търсят доброто за себе си), но то е фалшиво, ако се получава за сметка на другите. Непросветените просто не разбират колко се ограничават в собствените си негативности, защото те им носят някаква илюзорна полза. Когато човек се освободи от тях, изведнъж животът се превръща в цветен сън – излъчвайки П., ние задоволяваме нуждата на всеки от щастие и съвсем естествено получаваме дивиденти от това. Тъкмо по тази причина П. е **отвъд доброто и злото** – тези представи винаги са свързани с принципа „печалба за мен, загуба за друг“. П. е просто по-успешният начин на взаимодействие с всичко, което ни забикаля.

ПРИЗРАЦИ НА БЕЙКЪН – Големият английски философ формулира четири вида „идоли на ума“, създаващи спънки за адекватното познание: **1. Призраци на рога** – човек осмисля света по **човешки**, т.е. познатата Вселена е **антропоморфна**; **2. Призраци на пещерата** – всички гледаме на света през тесния отвор на собствената си пещера – нашите лични нагласи, предположения, вярвания, опит; **3. Призраци на пазара** – тук се очертава проблематичността на изискването за ясна и точна комуникативност и схващането за езика като **конвенция на тълпата**, именно поради втория „идол“ – общуването, изкривено между различните „пещери“; **4. Призраци на театъра** – всяка догма (научна, философска, религиозна) е **както пиеса** – въображаеми светове има много и хората често потъват в тяхното очарование. П. са трудно изкореними, но давайки си сметка за тях, *просветеният* поглед ги фиксира отвън и е свободен или да се гмурка от време на време в океана на тяхната полувариантност, или да стане учител по плуване.

ЦЕННОСТ – Културен феномен, притежаващ особена стойност като относителна величина и генериращ цели. Ц. е пресимволизация на незадоволена *потребност*, осъзнаване на *подсъзнателен* стремеж, етикетирание на ирационален импулс или просто на някаква *информация*.

ЦЕННОСТНА СИСТЕМА – Свободно (или неосъзнато) избрана група от ценности, в която индивидът прокарва взаимовръзки – например общуването като ценност за мен е свързано със *Знанието*, *Силата*, себеизявата като други ценности. ЦС служи и като филтър за *информацията* – ако тя се вписва в системата, оценяваме я като значима, ако не – често дори не постъпва. Процесът на аксиологизация (оценностяване) е подсъзнателен и автоматичен – като всички програми, присъствали в съзнанието, докато трае тяхното изграждане, и после „свалени нагоду“ (операционализирана) – това е **пътят на еволюцията**.

5. ВРЪХ ВИХРЕН (2914 м)

*Познанието
не е спирка по пътя към живота,
а най-прекрасният начин на живот.
(П. М.)*

*„Господи, дай ми сили
да променя нещата,
които мога да променя,
дай ми търпение да понеса нещата,
които не мога да променя,
Господи, дай ми мъдрост, за да ги различавам!“*

Здравей Свят, вят, ят, ят...!

Аз съм тук, тук, ук, ук...

и ти си вече друг, руг, уг, уг...!

След преживяна гръмотевична буря, след разгромяваща мозъчна буря, трябва да си получил огромна Сила от Познанието във Влагалището, за да можеш в шест и половина сутринта пред хижата да извикаш заклинанието толкова гръмогласно, че ехото на Момини скали и на Синаница да го повтори многократно... Заклинанието се връща обратно в Света на формите и отеква отново като ехо в живота на този, който го е изрекъл...

Правим пълна обиколка на езерото. Правим дихателни упражнения с поглед към въздигащото се слънце. Медитираме. Мълчаливо и без мисловен контакт. Но с непрегизвикан духовен!

Някъде около час по-късно виждаме отделни части от пловдивската група да се измъкват към Синанишката порта, поели път към хижа „Вихрен“. Сърдечна прегръдка ме събира и разделя с Надето, а на Таня предпазливо подавам ръка (нейната шапка ужасно прилича на моята, отнесената към Самогивските езера от вятъра. Моята е!).

– Хайде побързай, Дейзи, тръзваме! – обаждат се от десетина метра Надето.

– Дейзи ли каза, Наде?! Тази руса нимфа не се ли казва Таня?

– Нямаме Таня в групата. Приискала ти се е някоя Таня... Хайде, чао, още веднъж, до другото лято!

Светкавица посред бял ден ме удря по главата. Много електричество събрах в последните часове, няма да плащам цяла зима сметки за тока... Не бих могъл да зная, че в скоро време светкавицата ще ме повтори, за по-сигурно, двоен дукиш да хване. Е, за днес и една светкавица ми стига...

Виждам как „Таня“–Дейзи посинява, пожълтява и накрая почервява. Физиономията ѝ се стопява, сменя десет демонски образа... Шапката се обръща енергично и потегля по пътеката към коритото на чешмата, шляпайки с копито. Чешмяната вода в коритото разфасова Чародейката на две части, изливайки я в две посоки: на северозапад към Света на формулите (във външната тоалетна) и на югоизток – към селенията на Незримото (при пъстървите в езерото)...

Има неща в живота, които трябва бързо да се забравят, да се хвърлят през рамо, в интерес на по-важните неща. Бързо прещракваме копчето на по-важната и по-съществена телевизионна пиеса. Ние участваме в друга опера и в друга ария...

Днешният ден е предопределен за почивка. Оцеляването след две бури го налага. Трябва да се уталожат нещата, трябва време, за да се преживеят и осмислят в съзнанието. Трябва да се продължи напред с нови сили.

Оставането още едно денонощие на заслон „Синаница“ се разбира от само себе си. Често сме го правили тук и само тук – дори по четири-пет дни почивка сме си позволявали.

Решавам да се усамотя в палатката на брега на езерото за ускоряване на творческия процес. Баста тръгва по петите ми ...като кученце... Няма отърване от нейното упорито преследване.

– Готов ли си да обсъдим вчерашните събития? – пита

Дучето, надничайки в палатката.

– Не още... Нека да ги оставим да пренощуват и да отлежат.

– Но бихме могли да продължим за твоя спор с Пешо за гладуването...

– Това да – може! Все още не съм излязъл от „Гладувайте правилно“...

– Ти каза, че си се окопитил по изобретателен начин след тежкия спор...

– Така беше. Тогава бях на петия ден от гладуването. Знаеш, че към петия-шестия ден се проявява първата и най-голямата ацидозна криза. Като добавим към нея неочакваната интервенция на Пешо, можеш да си представиш критичната ситуация, в която бях изпаднал. Всичко ми се люлееше от нерви и напрежение.

Тогава внезапно ми хрумна едно упражнение за концентрация: затворих очи, събрах срещуположно дланите на двете ръце, палец срещу палец и така нататък и силно ги притиснах на височината на гърдите си. Стоях така около една минута...

– През цялото време Пешо и Гери загрижено те наблюдаваха...

– Забелязах... по-скоро, виждах ги със затворени очи... Усетих също, че Лия е силно смутена и недоволна...

– Лия почти веднага изрази недоволството си пред всички, без да те назовава по име...

– Това беше вторият психологически удар в продължение на десетина минути. Но той въобще не ме засегна, защото вече бях в Зоната. Бях успял да се „излекувам“ чрез измисленото от мен магическо средство.

Изведнъж осъзнах правотата в думите на Пешо. Винаги съм подозирал тази истина. Винаги! В този момент я прозрях и възприех като част от моята същност, отхвърляйки на бунището научните ми постижения от отминалите 30-40 години като стари ненужни грехи. Дори не изпитвах

съжаление за това. Напротив – усещах прилив на енергия, освобождаване от стари окови!

– В следващите часове ти беше в страхотна форма. Възхищавах ти се...

– Малко са миговете в живота ми, когато съм усещал, че всичко разбирам, че всичко владее и всичко ми се подчинява. Така се чувствах!

– В междучасието те заобиколиха младите, студентките...

– Да кажем, от любопитство, подсилено от авторитета на Професора...

– Но ти бързо ги пренасочи към мен и моя опит в гладуването... вероятно, за да се разберем по женски...

– Така е. Същевременно не исках да образувам втори център в Марковколеж. Всички са там с други цели, за други идеи си дават парите. Освен това потърсих Лия...

– Какво ѝ каза?

– Каквото чувствам. Казах ѝ, че съжалявам, защото съм я подразнил с поведението си. Не съм затворил очи от пренебрежение към останалите, а поради жизненоважна необходимост. Казах ѝ, че я обичам! Толкова, колкото всеки един друг от Групата. Тя разбра и ми подаде ръка с усмивка!

– Тя ти подари огромен бял минерал. Защо?

– Лия е магьосница по призвание... геолог по професия. Може би е искала да покаже, че наистина ме е разбрала и ми е простила. Може би интуитивно е усетила, че минералът ще има особено предназначение, ще ми носи вдъхновение. И наистина е така: концентрирам се върху него преди началото на всяко писане и при временно разсейване на мислите.

– Представяш ли си как щеше да изглежда Духовната Група без Лия – след първия модул тя е имала намерение да напусне...

– Не искам да си представя. Духовната Група нямаше да бъде същата... Чувствам я като сестра. Вероятно сме били нещо такова в някой отминал живот...

– В същия ден, в деня на спора с Пешо, ти се обяви за Сми-

рен ученик на Велика Школа...

– Още в първото междучасие! Следващата седмица се извиних на групата за досадния спор...

– Което не ти попречи да продължиш гладуването до „невъзможното“ 62!

– И твоите 42 гладувани дни са впечатляващи!

– Нали не беше самоцелна демонстрация?

– По-скоро – експеримент: съчетаване на „невъзможно“ дълго гладуване със заниманията в Марковколеж, пътувания и прочее. При теб плюс пътувания на „стоп“ 100 километра всяка седмица. Ще влезеш в историята на Колежа...

– Ще влезем в историята на Колежа с конфликтите, които често създаваме! Изглежда съм конфликтна личност – ти също... Често създаваме проблеми на другите от Групата...

Разговорът замира. Гледаме пътървите, езерото, скалите. Толкова много неща се случиха в последното денонощие...

– Знаеш ли, имам по-добра идея за днешния ден... – казва Дучето.

– Знам...

– Какво?

– Да останем още пет-шест часа, след което да продължим към връх Вихрен... И да ноцуваме или на Георгийските, или на Влахините езера! – отговарям усмихнат.

– До няколко часа сигурно ще привършиш с писането...

– И мога да продължа на езерата. Добре! Ашлагисваш днешния ден с добри идеи.

Няколко часа по-късно с Дучето и Баста стягаме багажа. Нови презгърджи. Снимки на юг, снимки на запад, снимки с Васко хижаря, снимки без Васко, снимки на пътърви с езеро, снимки на връх Синаница... Браво на нас!

– Дивото зове! Назад към природата!

– Никакво назад – никога назад, само напред! Напред към природата!

Потегляме към най-големия връх – **Безсмъртие**, чието по-скромно име за момента е просто Вихрен... Естестве-

но, потегляме не по официалната маркирана пътека на югоизток към Синанишката порта. (...който ходи по официална пътека, стига до официални места. А ние отиваме към наши, съкровено наши места). Стотина метра след чешмата, на поляната с камъни, завиваме наляво и на север, заобикаляйки Безимен връх („СТОИМЕН си вече!“). За да хванем нещо като пътечка право нагоре към стръмнината. Която изглежда непревземаема. Но не и за нас!

Катерим бавно и трудно, със спирка на всеки десет крачки. Изпитваме пълно заговорство в общата душа, за малко раздвоена (разтроена – ако броим и Баста, главата на която стърчи над моята раница), но вече завинаги свързана в ЕДНО...

Книгата... Книгата... Книгата... бучи в главата ми...

– Искаш ли да споделим преживяното вчера по време на мозъчната буря? – питам аз, след като вече сме на върха.

Уравновесяваме дишането си на полянката до малката еврейска шапчица (клек, изглеждащ от заслона като шапчица, опряна в небосвода).

– Искам, но нека първо да медитираме. Какво е най-ценното, което се е запечатило завинаги в паметта ти?

– Сливането ни...

– Мръсник!

– Нямам предвид пред Пещерата, а духовното сливане в ЕДНО. Тръпнех от радост, когато ни възприеха и нарекоха с името Дианг...

– Бих се радвала нощес да можеше да заснемем всичко с видеокамера или поне с нашия фотоапарат. Хайде тук и сега да си направим снимки преди медитацията.

Снимаме се на фона на осветените от яркото слънце сини скали. Снимаме тъмносиньото Синанишко езеро и кафеникавия ламаринен покрив на заслона. Повтаряме същите кадри натурално, без човешко присъствие.

Хващаме се за ръце и потъваме в медитация. Летенето на две слети (и светли) души прави чудеса... Заедно с Баста

(очевидно и тя медитира), три души, слети в ЕДНО.

Връщаме кадрите от нощното преживяване, назад, за да ги „пуснем“ отново. Кое е първо, кое после, едва ли има значение за самото време. Но за нас има значение...

МОЗЪЧНА БУРЯ „ТАНГРА“ – продължение

Искайте, и ще ви се даде;

Търсете, и ще намерите;

Хлопайте, и ще ви се отвори.

– Аз съм **Курапор** – уредник на библиотека на тайното знание и пътеводител за теб в следващите вълшебни часове на нашето общуване...

Представител съм на **Единния Космически Разум – на върха на пирамидата на твоето познание за световите, в които пребиваваш**. Върхът, който във вашия човешки свят интегрира Безсмъртието.

Какво виждам? Пред мен – Дианг – стои мъж, облечен в бели дрехи и излъчващ бяла светлина. В следващите минути изглежда като негър с къдрава коса, после като японец с присвити очи, като индианец или като представител на бялата раса. Доброжелателната бяла светлина се запазва при всяка негова трансформация. Усещам, че нагажда образа си според възприятията ми и накрая го стабилизира на прабългарин от Далечния изток – със събран на конска опашка кичур от коси и възраст около 30 години (това е образът, който е силно мое желание)...

– Представител съм и на ТАНГРА – аз съм ТАНГРА, така както и ти си ТАНГРА, когато изразяваш висотите на Тангра-мисленето в себе си, чрез себе си, за себе си и за цялото човечество. За теб аз съм Гид, Гуру, Жокер, Духовен Учител и всичко останало, което може да си помислиш и което може да ти бъде помощник. Питай, питай ме за всичко и във всеки момент, когато имаш нужда от помощ. Трябва да

знаеш какво да питаш, как да го формулираш. Отговорът зависи от твоя въпрос.

Намираме се на върха на една голяма пирамида, заобиколенни от стотици и хиляди по-малки разноцветни пирамиди. Чувствам се странно двуполов, в едно тяло но с два потока на мисли – мъжки и женски едновременно.

– Тази роба, с която съм облечен, е много удобна, но ми трябва време, за да свикна – казва мъжката половинка.

– Твоята женска половинка ще те адаптира сравнително бързо. Освен това, при различните ситуации мигновено ще можеш да сменяш облеклото, едно – за Екватора, друго – за Полюса.

– Бих желал да приютя Баста в джоб като на кенгуру...

– Извикай „Искам“!

– Искам!

– Имаш го! Твоето триединство сега се нарича Ангди-абас!

Баста бързо се мушва в торбата.

– Други искания или въпроси имаш ли?

– Да, имам! Ти човек ли си?

– И да, и не. Възприемай ме такъв, какъвто ме виждаш, какъвто ти ме конструираш и желаеш в мислите си. Според тях се променям...

– А какво си всъщност?

– Концентрирана информация, идваща от мрежа, разпростряна във всички Светове и Галактики на Космоса.

– Къде конкретно в Шамбала се намираме?

– В преддверието, вътре в **Кръга** и пред **Вратата**...

– Продължавай нататък, ако обичаш.

Хоризонтът се стеснява до една огромна зала, прозрачната сфера на която е достатъчно голяма, за да покрие нашата пирамида. Хилядите по-малки пирамиди смаляват размерите си и се превръщат във въртящи се многостенни триъгълни монитори. На всеки екран се вижда представител на различна Вселена или на различна цивилизация.

Рангът на по-висшестоящите се изразява в по-високо разположен по-голям екран. От значение са също цветовете и ароматите...

– Продължавам. Трябва да искаш, трябва да търсиш и трябва да хлопаш. За да ти се даде, за да намериш и за да ти се отвори, е необходимо да проявиш много знания, умения и съобразителност. Слушай гласа на разума, но не забравяй и чувствата, и интуицията – интегрирай ги в себе си. Нека в тебе говори гласът на Детето, на Жената и на Мъжа. И на Животното – доколкото и Баста ще участва.

Ти си тук, за да получиш познание от всички висши светове. То обаче не се дава даром, а се взима. Заслужава се! Ще заслужиш определена част от него – богатство, което не се измерва с парични знаци. Знанията, Енергията и Силата са значително по-ценен ресурс, ако ги контролираш и разпределяш правилно. Този ресурс се измерва по всяко време – можеш да получаваш информация за неговото количество и качество.

Цялото съществуване на Куратора излъчва спокойствие и добронамереност.

– **Правилата на играта** за постигане на Познанието тук и сега са следните:

По всяко време можеш да се разтроиш на Ангел, Диана и Баста – тогава рискът ще поеме само единият, но и придобитите знания ще останат основно за него.

По всяко време можеш да повикаш на помощ Духовната Група от колежа.

Дали ще имаш гръзновение да рискуваш своя Народ, или хората и животните от твоята Планета или живите същества от цялата Вселена? Те ще рискуват заедно с теб, ако твоята кауза съвпада с висотата на техния морал, ако отговаря на Замисъла, ако твоята вибрация е синхронна с тази на Генералния Замисъл ...

– В противен случай? – въпросът прозвучава в октава, с женски и мъжки тембър едновременно, придружен от ко-

мешко мъркане.

– В противен случай или ти ще отложиш тяхното благо-
действие, или те ще те пожертват безмилостно. Ти за
тях си предпазен бушон. Същевременно си Богоизбраният,
Носителят на Новото, на Доброто, на Прекрасното! Ще
разполагаш с определено количество **ресурси**, които ще
ти дават възможност да увеличаваш своето и тяхното
Знание, Енергия и Сила.

Ако нямаш други въпроси, можем да започваме...

Кимвам с глава...

– Първа задача: Преместваме те във Висакунд – свещено-
то място, където се материализират всички идеи, жела-
ния, мечти. Прояви се като Господ!

„Диана, мисля, че трябва да обединим мечтите, желания-
та и идеите си в обща визуализация. Ще действаме само
ние двамата. Започни ти!“

„Аз визуализирам голям Световен Духовен Учебен Цен-
тър, разположен около Поповото езеро, в който заедно и
поотделно сме Гуру. Покрит е от невидима защитна сфе-
ра. Виждаш го ясно, нали?“

„Чудесно! Превъзходен е! Къде го разполагаш във време-
то?“

„След около 100-150 години!“

„Толкова много ли ще живеем?“

„Толкова малко ли ще живеем?! Господ ти дава толкова
живот, колкото да изпълниш големите си цели.“

„Толкова малко ли ще живеят идеите и мечтите ни. Те
трябва да са по-големи от нас, да ни надживеят.“

„Те са вечни, както аз и ти в заедност, Дианг.“

– Имаш още десет минути, за да построиш Духовния
център!

„Диана, аз отделно от теб се разполагам в средата на
многомилионен модерен град, построен в долината между
Пирин, Рила и Родопи – малките градчета Разлог, Банско и
Добринище са съхранени като исторически музеи в сърце-

то на мегаполиса...“

„Чудесно, ти си невидимият компютър, който управля-
ва Духовния център. Този, който строиш между Дженга-
ла, Сиврия и Полежан. Трябва да имаме свободата и на от-
делен, и на съвместен живот – правото на всеки да избира.
Но когато пожелаем, ще бъдем заедно – като Дианг.“

„Ние сме Гуру, но и нас ни учат, нали?“

„Разбира се, познанието не е спирка по пътя към живота,
а най-прекрасният начин на живот!“

„Хайде да запълним Мястото с всичко необходимо – ду-
ховна енергия, разум, емоции. И необходимите сгради и съ-
оръжения...“

„Построявам първо параклиса – на върха на Дженгала... В
подножието му е Оздравителният център за хора и жи-
вотни – замък с кули и подвижни мостове...добавяй и ти...“

„Построявам основната учебна сграда на острова-кали-
мавка на Поповото езеро...“

„Всички останали по-малки сгради за живеене построя-
вам около Самогивските езера...“

„Медитацията си правим обикновено на връх Дженгала...“

„До върха се изкачваме по пътека, обляна от бяла свет-
лина...“

„...един лъч от небето осветява като с мощен прожек-
тор Дженгала и параклиса с най-силната бяла светлина...“

„...катерим се бавно и спокойно, с твърда уверена стъп-
ка. Можем да прелетим до Свещения връх, но изкачването
му трябва да се преодолее бавно, спокойно и на етапи...“

„Научавам се да се радвам на катеренето, въпреки труд-
ностите, въпреки задъхването...“

„...мислите ни са положителни и прекрасни, радваме се на
всичко наоколо...“

– Десетте минути изтекоха. Искаш ли допълнително
време?

– Искам още пет минути!

„...Панорамата от върховете, циркуси и езера с поточета е

прекрасна, защото ние, Аз и Ти поотделно, както и заедно – Дианг, често ги променяме... премествае езерата, създаваме нови...“

„...изучавам в детайли новопостроените от нас езера, потоци, водопади и им се радвам...“

„... създавам диви животни, стада и овчари...“

„...чувам звука на чановите и хлопките...“

„...разпръсквам мириса на борова смола...“

„...вече го усещам...“

„...посявам всякакви гъби, за да има какво да берем...“

„... и Слънчогледи, за да радват очите на нашите гости...“

„Прибираме се в Учебния център с летене...Основната сграда е оборудвана с компютри, телескопи и уреди за телепортиране... Летим...насищаме местността с лъчиста светлина и с положителна енергия...“

„Правя себе си Нов Човек...“

„Правим Нов Господ...“

„Правим Нови Хора...“

„Правя Нов Свят...“

– Дианг, видяхме реализирани вашите съвместни мечти и желания. Вселенският съвет оценява нивото на вашите разбирания и усещания.

Съберете се отново в ЕДНО!

Ангдиабас, внимавай! Втора задача: Пред теб ще се появяват като на парад фигури на всякакви същества, животни, идеи, ситуации, избор на реалности – **погреди ги**, прояви се като атрибутор, създай хармоничен свят Тук и Сега!

– Мога ли да ги насладвам едно в друго в триизмерно пространство?

– Можеш, разбира се!

– Искам в такъв случай фигура на тетраедър – АЗ, БОГ, СВЯТ, ЧОВЕК! Нека за тетраедър ми служи връх Дженгала в естествена големина с двадесетметрови букви – по една дума на всяка страна!

– Имаш го!

– Започваме! Готов съм!

„Трябва да започнем с овладяването на АЗ-а.“

„Кой съм аз?...“

„Ти се определи като Смирени ученик на Велика школа, а аз – като търсец човек...“

„Дианг е Търсеца личност, все още чирак-ученик...“

„Чирак-магьосник, на една крачка от знанията на Мага...“

„Да, след като завършваме курса по „Самопознание и Себеизграждане“. Маг значи магистър, майстор, шофьор на магистрала, човек, владеещ магията на Живота...“

„Дефинирам: магия е изкуството или науката за предизвикване настъпването на промяна в съответствие с волята...“

„И аз дефинирам: магия означава да се случи това, което аз искам да се случи. Пусках джоб като на кенгуру и тетраедър – имам ги!...“

– За да направиш промяната, освен разбиране и осмисляне, се иска и действие, Дианг, време е за екшън!

„Ангдиабас е маг, действащ маг, защото иска да е такъв!...“

„След като идентифицирахме АЗ-а, време е да го поставим в пространството, в тетраедъра...“

„...Взимам тази гигантска **костенурка**, която минава покрай мен и я поставям в идеалния център на тетраедъра като **ТОЧКА**...“

„**Космическата Костенурка** е символ на Тангра – тя определя представите на древните българи за устройството и движението на Вселената...“

„Превърнатата в **ТОЧКА**, тя е символ на Собствения АЗ на Дианг, този АЗ, който обгръщаме във всякакви личностни обвивки...“

„...Точката съответства на позицията за наблюдение и представлява непроявеното в моя уникален личен свят, и в твоя уникален личен свят, и в уникалния свят на Дианг...“

„...Точката, от която трябва да отправим поглед към света...“

„...Ами поставям тогава едно огромно стометрово ОКО на просветено същество – също в средата на пирамидата-Дженгал, върху Точката, но в друго измерение...“

„Това ОКО излъчва само доброжелателност...“

„...Добавям ЛЪЧ, който да свърже Окоето с обекта на желанието – с моята Основна цел на живота...“

„...Лъчът показва Волята в действие, тъй като моят личен свят е творение на Волята ми...“

„...Все пак, трябва ни и КРЪСТ, но не само в християнски смисъл, а и като символ на защитата, подобно на Пентакъла, подобно на Кръга...“

„...Кръгът, в който сме поставени Тук и Сега – с ограничена проява на Силата ни, но и защитени от чужда Сила...“

„...Искам в центъра да поставим и нашите две фигури – на мъж и жена, подали ръка един на друг...“

„... като в емблемата на Марков колеж...“

„... добавям Детето с маска на котката Бастет между фигурите на Мъжа и Жената...“

„Мър, мър, мърррр!“

– Ангдиабас, обърни внимание на идеалния равнобедрен **триъгълник**, от който е съставена страната на тетраедъра АЗ. Това ще бъде третата задача:

„**Триъгълникът** е най-здравият елемент в архитектурната конструкция – устойчив и вечен...“

„... дефинира второто измерение на пространството...“

„... изразява съвършенството на Непроявеното...“

„...изразява Силата, която влиза и която примирява противоположностите...“

„...Неговата троичност символизира завършеността на нивото на Духа, изразено чрез ТАН – вселена, НАК – човек, Ра – бог...“

„... или Отец-Син-Свети Дух – в християнството...“

– Приемаш ли разбирането, че насоченият с върха нагоре триъгълник символизира фалос, а насоченият надолу – триъгълника на Венера?

„Смятам, че едно такова тълкуване е възможно, но по принцип е ограничено, според мен...“

„...защото Тук няма горе и долу – триъгълникът може да се върти така, че всяка страна да бъде основа, както и всяка негова точка да бъде връх...“

„...значи всичко води началото си от първата ТОЧКА...“

„...в Божественото триединство Мъж, Жена и Дете са равнопоставени...“

„...Дете или Хермафродит... при нас това е Баста, като представител на Животното, а и на Детето.“

„Мя-у-у“ – напомня за своето присъствие Баста, явно доволна от равнопоставеността си. Не зная дали го чух с ушите си или с вътрешния слух, както и не съм сигурен дали наистина бе озвучено от Баста или съм го чул от нейните вътрешни мисли...

„...затова Тук и Сега пиша книга, в която сливането на Женския и Мъжкия принцип в ЕДНО е подчертано...“

„...а равнопоставеността на Детето?...“

„Вероятно Детският принцип трябва да започне да взема превес, за да създава движение и развитие, процесуалност... Пълната равнопоставеност на страните на триъгълника създава убийствено равновесие, статика...“

„Значи моята роля на Маг е на движещата Сила. Предиизвикана, развита и направлявана... Защото триъгълникът е преди всичко проявление на Силата...“

„...приемам по-малко активна роля – като Инструмент на Светлината, подобно на Исус, Майка Тереза... Махатма Ганди...“

– Ангдиабас, получавам знак на доволство от отговорите и знак за прекратяването им. Преди отговора на следващия въпрос получавате голяма бонификация от ресурси...

– Исках да поставя в света на АЗ-а много животни и растения, много светлина и топлина, много любов... Да внеса в моя свят много аромати...

– Ще имаш тази възможност по-нататък...

– ...да добавя и орел, и коне, като на прабългарите...
– Ще имаш тази възможност по-нататък...
– Исках на върха на тетраедъра да поставя разтворена книга (Моята книга – КПД, с тайното познание) заедно с изгряващо Слънце, разположено по средата, защото какво е Светът без Знанието...

– Ще имаш тази възможност по-нататък...
– Исках да изляза извън света на АЗ-а...
– Ще имаш тази възможност по-нататък... Ангуиабас, за изпълнението на следващата задача е необходимо да покажеш физически умения, съобразителност и организираност. Имаш 20 минути, за да преплуваш в среднощна доба Синанишкото езеро, да изкачиш връх Синаница откъм отвесната стена и трето...

Още преди да чуе, котката скача от джоба, с бърз бяг профучава през изхода на Пещерата и с лекота започва катеренето към връх Синаница. Скалата е силно ронлива. Забелязват се цветно маркирани траверси на алпинистки изкачвания, които обаче в последните тридесет години никой не се е осмелявал да повтори. Браво, Бас! Виждам нейното пъргаво катерене с вътрешното си зрение, докато всичко останало фокусирам към думите на Куратора...

– ...последното действие изисква логическо осмисляне на триединството юмрук – отворена длан – два изпънати пръста.

„Ще допълня Екипа с Лора – тя е подвижна енциклопедия...“

„Дуче, аз ще преплувам езерото, а ти организирай Екипа. Ще бързам да се върна...“

– Искам сноп от Светлина да ме хвърли в Синанишкото езеро!

Плувам, облечен само в небесни одежди, тоест – гол... Луната се е скрила зад връх Синаница – черното извън и вътре в моята душа ражда чудовища. От мирните вековни приятели-пътстърви моят страх материализира свирепи

бели и черни акули с червени кръвясали очи... Явно не са закусвали, а аз очевидно ставам за ядене. Захвам висящия на шията ми пентакъл като защитно средство. Ускорявам плуването, което ускорява сърцебиенето и страха – водата почервява от кръв...

После решавам да намаля темпото и да се концентрирам. Акулите се превръщат в доброжелателни делфини, които ми помагат в плуването...

Излизам на брега до хижата и хуквам обратно към Пещерата по тясната крайбрежна пътечка. Небесните ми одежди очевидно са привлекателна гледка за юдите-русалки – ускам ме обратно в езерото... Демони от двата пола демонстрират умения от Кама-Сутра – оплетени в стотици пози. Тяжна си работа, но всяка двойка ме дърпа към себе си, ускам ме, за да добавят към себе си свежа енергия...

А аз, АЗ какво ускам?

– Искам да прелетя до Пещерата!

– Лети, щом искаш. Винаги си можел да летиш, но не си го пожелавал достатъчно силно, достатъчно настоятелно и достатъчно продължително... Литвай, какво чакаш...

Политам...Дуче, идвам... Влизаме в Пещерата заедно с котката (тя триумфално размахва опашка и се пъха в торбата-кенгуру).

Дучето докладва:

– С Лора стигнахме до следния извод: юмрукът означава яйце, отворената длан символизира крилете на птица, а двата изпънати пръста показват езика на змията. Значи, яйцето затваря птицата, змията изяжда яйцето, а птицата поглъща змията.

– Видя се принципно владеене на Знанията! Така че, това е достатъчно! Ангуиабас, сигурно знаеш много неща за древнотракийския Орфей?

– Познавам Орфей като древен певец-музикант и като мъдър човек. В едната си ръка носел лирата си, а в другата – кошница със свитъци, книги. Знаем неговото мото: **Опоз-**

най себе си и ще познаеш Вселената.

– Каква е връзката между учението на Орфей и Шамбала – духовното място, в което се намираме сега?

– Учението на Орфей е идентично с това на Шамбала. То дава уникални знания от Космоса за законите, свързани с Космоса и за тяхното значение за развитието на флората, фауната и човека.

Учението на Орфей е запазено и до днес в Тибет, а Шамбала е негов център от дълбока древност. Включва идеите за Нова Ера, въоръжена с мощните сили на космическата енергия.

– Сега чуи нещо и от мен. Пещерата под връх Синаница е също такъв център – Шамбала. Ако приемеш Тибет за център, то Синаница е едно от неговите разклонения, до което може да се достигне по земен или подземен път. Синаница също може да се третира като Генерален център, също толкова, колкото и Тибет.

Ангел-Диана-Баста, добре се справи! Вече имаш силата и правото да минеш през Вратата, за да установиш контакт със същности от астралния, менталния и духовния свят. Оттук нататък от теб се изисква възприемане и осмисляне на концепцията за **Безкрайността, Пустотата и Несъществуващото** – извън ограничената представа за Време, Пространство и Материя...

Драстичен срив на картината прекъсва медитацията ни – част от Пловдивската група се е залутала по нашите пътеки...

Часовникът отново е спрял на „три без пет“... Светът се стреми да смеси всичко в ЕДНО, противно на нашето разфасовано триединство.

Само Баста изглежда доволна от бруталното прекъсване: тя триумфално размахва опашка и се пъха в торбата-кенгуру, от където показва вчерашната си усмивка...

Изпразнен, изсмукан, зомбиран, Нищо, Голямо нищо, Глу-

пак... Така се чувствам на хълма с еврейската шапчица в „три без пет“, върнат в реалността от нещо като Пловдивска група, в слънчев ден, предшестван от гръмотевична и мозъчна буря.

Очевидно така се чувства и Диана. Бързо взимам уокмена от нейната раница и изолирам Света от Собственото Аз. Няма ме...

Внезапно поемам към застиналото време ... нагоре, на изток, изкачвам връх Безимен в посока към Синанишката порта. Със слушалки на уши по-скоро усещам, отколкото чувам как Диана бълва жупел и змии, но ми е все едно. Гърбом ѝ посочвам с ръка, че може да продължи в каквато си иска посока... Забелязвам, че след известна вътрешна съпротива ме следва на 100-150 метра по баира към грозния връх, който се опитахме да преименуваме на Стоимен.

По хребета скоро стигаме до временно пренебрегваната порта между връх (Без)Имен и връх Георгийца. За последен път се обръщаме назад към връх Синаница-Висакунг. Оставаме по една сълза на портата.

Книгата... Книгата... Книгата... отново същата фикс-идея превзема главата ми... Опитвам се да изчистя натрапливата мисъл. Трябва да я изчистя! Трябва да осъществя сливане помежду ни... Искам и успявам!

Потегляме към Георгийца, движейки се в подножието на върха и поддържайки без изкачване едно ниво. Синхронът между трима ни отново е идеален, мисловната връзка е възстановена и е перфектна.

Достигаме подножието на Георгийца, след което ни предстои спускане към езерата. Оттук се разкрива величествена гледка към върхове-титани с височина над 2800 метра: Вихрен, Кутело I и Кутело II, Бански суходол, Баюви дупки и прословутото Конче между тях... Изглежда на един хвърлей камък, а всъщност подножието се достига за около два часа и се обхожда за десетина часа!

Диана сяда на един камък и галейки в скута си Баста, за-

рейва поглед в безкрая...

– Нали няма да те подразни, ако ти кажа, че в този момент си мисля за смъртта?! – казва Дучето...

Жадно поглъща с очи пейзажа и не е настроена негативно – излъчва някакво особено силно божествено преклонение пред природата, някакво неописуемо умиление и тихо крещяща радост. Усещам я...

– Мисля, че те разбирам!

– Искам, когато умра, да бъда кремирана и остатъците – САРИСАС, да бъдат пръснати по тези високи върхове...

– САРИСАС? Какво е това?

– Нима не знаеш? Това е неорганичната съставка, която остава след кремиране...

– ... и която будистите смятат за символ на светостта на живота, сетих се! Сега ще започнем да спорим кой кого ще кремира...

– Няма да спорим, защото следва стръмно спускане, а знаеш, че то не е от любимите ми неща в живота. Така че, остава ми да концентрирам вниманието си върху всяка своя крачка!...

Спускането към езерата за мен обаче е истинско удоволствие, въпреки ронливата тясна пътечка. За водач се самозначава Баста: двадесет-тридесет метра пред нас внимателно опипва с четири крачета възможните низходящи глисанди.

Всички останали скали наоколо са гранитни, а странно – само снагата на Георгийца е от мрамор. И то от бял мрамор, не син, какъвто беше на Синаница. По пътя събираме красиви камъни, които Диана внимателно сортира. През следващата зима те ще материализират спомени и ще предизвикват въздишки...

Двадесетина минути по-късно сме на брега на последното, най-голямото Георгийско езеро. То си има истинска „морска“ плажна ивица... Като никое друго езеро из Пирина...

Знаеш за какво може да служат плажът и езерото, нали?

За плуване и... още нещо. После пак плуване и повтаряне на другото нещо...

„...и се преобрази: лицата им светнаха като Слънце, а дрехите им станаха бели като Светлина... вече пречистени, оставаше само да полетят...“

И това ще стане!

Отново идеи избуяват в главата ми като гъби. Отново едно Добро Нещо бърза да настигне друго Добро Нещо, бърза да изравни книжното време с реалното. За един час се усамотявам и пиша Книгата...

Книгата... Книгата... Книгата...

После събираме багажа (Баста сама се настанява в раницата) и потегляме на североизток към Влахини езера през Влахин превал. След около час сме на брега на най-високото и най-голямото Влахино езеро, край което е предопределено да пренощуваме. Разпъваме палатката и Диана приготвя топла вечеря на газовия котлон.

Намираме се в подножието на връх Вихрен. Утре е последният ден – ден за атака на върха!

– Добре дошли в Рая! – извиквам на планините с гласова постановка на оперен певец.

За първи път ще нощуваме в подножието на Вихрен. За първи път видяхме залеза и усетихме нежеланието на деня да напусне върховете-гиганти. За първи път от такова високо място наблюдаваме раждането на звездите по небосклона.

Седим пред палатката с кръстосани крака: Баста в скута на Диана, а двете – в моя скут. Семейна игулия – само гъркорезницата на Баста смущава фантастичното беззвучие на планините пред нас.

– Предлагам вече да лягаме и да сънуваме един и същи сън. И да намерим различни средства за изчегъртване на катрана, но да го махнем от себе си, в края на краищата.

„Мяу-у“ – обажда се Баста, което може да означава: „Няма ли да ме оставите да спя без да сънувам“.

– По какво ще разберем, че сме успели в пречистването...

– пита Дучето.

– Много е просто: „...по делата ще ги познаете...“ Утре всичко в нас трябва да свети и да блести със собствена светлина.

– Ако в нещо не сме успели докрай, вероятно ще получим и други възможности, други изпитания...

– Не се съмнявай в това, животът е пред нас... щастливият живот, този на споделената радост!

– Лека нощ!

– Лека нощ и успешни сънища! Според правилата на магическото изкуство, в такъв случай се използват халюциногенни средства. Ще извадиш ли от кутията китките с росен...

– Не! Не мога да рискувам със средства, които предварително не съм експериментирала. Не искам да провалим тази толкова важна нощ...

– Има още едно, при това изпитано магическо средство за контролиране на съзнанието – активният секс преди сънищата!

– Лека нощ!

Здравей, Свят – аз съм тук и ти си вече друг!

Денят ще бъде велик – пророкува сутринта! И по-светъл, и по-чист!

Няма нищо по-хубаво от слънчевото време!

Good Day Sunshine

Good Day Sunshine

Good Day Sunshine

– Вихрен ни очаква – хайде да тръгваме.

Бавно събираме багажа с пропито от планина усещане. Палатката с нежелание напуска свободните планински простори. Баста, египетската царица, неохотно скача в раницата на мястото си. Това е – в човешкия свят има само усет за безкрайност – няма безкрайни неща. В тебе, о, душа моя, меря времето... Душата е онова вечно „сега“, което поне малко ни доближава до вечността, до безкрайността...

Напускаме езерото и катерим към платото. Там, в подножието на връх Вихрен, монтираме за последен път палатката, за да приберем раниците с газовите бутилки, Баста и книгата „КПД“ (Книгата... Книгата... Книгата...), книгата-товар, която тежи вече цял тон. Искаме да сме свободни във всякакъв смисъл, искаме да се чувстваме като свободно плуващ розов облак в небесата...

ДУШО МОЯ,
ОСВОБОДЕНА ПТИЦА,
РАЗТВОРИ КРИЛЕ!
ПОЛЕТИ, ПОЛЕТИ!

На върха сме. На най-високия връх, този със златно фосфоресциращ надпис Единен Космически Разум. Ударите на сърцето се връщат в темно модерато, дишането се нормализира. Мислите ни са изцяло под контрол, енергийното

ни поле се разраства. Усещането, че не сме сами рязко и изведнъж повдига енергийното ни равнище. В блясъка на слънчевите лъчи първо забелязваме един огромен силует – Учителя! Постепенно започваме да виждаме още много фигури, насядали около него на земята – Нашата Група!

– Идвайте съвсем навреме! Сега вече можем да започнем!
Светлана и Ники ни освобождават място до себе си.

Вие търсихте Бог на всички планински върхове. И го намерихте в себе си. Открихте, че Бог, това си ТИ. Разбрахте, че върхът Безсмъртие – това си ТИ! Осъзнахте, че най-доброто зрително поле към света се разкрива от **собствения връх** – това си ТИ!

Време е за рекапитулация. Какво всъщност правихме дотук всички заедно? Описахме мисленето и неговото развитие. Оpozнавахме Го и Го развивахме. Самоопознавахме се и се себеизграждахме. От такива, каквито бяхме – към такива, каквито искаме да бъдем. А това вече е **философията на успеха**.

Философия, която ни позволява да се чувстваме комфортно в познанието, защото разполагаме с метамисленето. Философия, която ни дава възможност да преобразуваме действителността във всевъзможни посоки. Нещо повече – да създаваме нова действителност. Всъщност – да правим историята... Философия, която ни изпълва с увереност, оптимизъм, енергия и самочувствие.

Животът постепенно се превърна в цветен сън, в низ от безкрайни празници, в огромна изследователска авантюра, при която ние сме откриватели и архитекти на един нов свят – света в нас, света на нашето АЗ, света на безкрайната свобода, но и на ГОЛЯМАТА ОТГОВОРНОСТ... Обладяхте едно мощно оръжие – това оръжие е умението да променяш не само себе си, но и другите.

ПРИЯТЕЛЮ, сигурен ли си, че заслужаваш това, което получаваш? Сигурен ли си, че заслужаваш **Знанието и Силата**? Защото, ако ГИ заслужаваш, след тях идва **Безсмъртието**.

Но ако не си достоен за тях, наказанието е сурово...

Ако се уплашиш от Свободата и спреш дотук, пак ще спечелиш. Защото ще си свободен поне от завистта към хората, които продължават по **Пътя**. Ще знаеш какви са техните правомощия и отговорности, ще ги следваш с доверие и почит, ще се радваш на спокоен живот, сигурност и лично щастие.

Ако обаче решиш да продължиш, пригответи се за дълъг път. Защото това беше само началото... Тежният инертен маховик на всекидневното ти съзнание сега само се раздвижи. Но ако искаш да набере скорост, ще трябва да ГО прищорваш **непрекъснато** оттук нататък.

Как? С мислене. И С ОСМИСЛАНО ДЕЙСТВИЕ!

Продължава Гери:

– На тази медитация ще чуете само познати неща. Няма да е ново и желанието ви за летене. Време е да го направиш, Джонатан.*

Започваме с дихателни упражнения... .

Гласът ѝ резонира в съзнанието ни като ехо на собствените ни мисли:

Вибрира в мен и онова чувство за АЗ, което непрекъснато търси максималното удоволствие и радост от и във всяко нещо; което иска да харесва всичко, което прави, мисля или научавам; което непрекъснато иска от мен **ДА ИСКАМ**, да се радвам, да преживявам всеки миг и образ като неповторими частици от буйния поток на живота. Това е моето позитивно мислене, което непрекъснато гони от главата ми лошите мисли, недостойните желания и мръсните намерения. То е моето неутолимо любопитство да прониквам във всяка тайна и същност на нещата, да узнавам всичко дос-

* Класически персонаж – олицетворение на човешкия стремеж към полет и духовно извисяване от знаменитата книга на Ричард Бах „Джонатан Ливингстън Чайката“, излязла на български в серия „Познай себе си“ на ИК „Кубеа“ – Бел. рег.

тъпно, да конструирам недостъпното и да търся тяхното взаимно проникване.

То е онова мое АЗ, което обича всички и всичко, то е самата ЛЮБОВ – огромна, всеобхватна и всеопрощаваща. И аз го обичам, и то ме обича и се радва на всеки мой успех, защото всеки нов момент и всяка моя стъпка стават все по-добри и по-ползени за човечеството. И това е така. И това е правилно. И е необходимо. И нищо не може да му попречи. Защото това е Замисълът, Съдбата и Предопределението.

Е, ДЖОНАТАН, КАКВО ЧАКАШ...

Аз съм Дианг и искам да летя – първо на крилете на Картама, а после... после може би сам с моите паралелни светове, по-скоро в екип с още двадесет светнали душички-свраки, които познават средното пространство в хоризонтална посока, летим, летим, летим...насищаме местността с лъчиста светлина и с положителна енергия... – към Самодивския Великден, проникваме в откликващата Вселена, заедно с Танг, Карл Юнг, Куратора, в синхронност с разните баячки, врачки, лечителки, баснарки, магесници и вещи(ци), маршируващи около входа на пещерата влагалище... летим като задружно ято, от което само по-смелите се опитват да образуват триади и диади и бързо се завръщат на крилете на Планинския орел с разперени криле, символ на висшата небесна сила, създател на общовселенския живот и на хармонията във Вселената; летим заедно, без да се плашим от мозъчна или гръмотевична буря, за да търсим птичката на щастие, за да чуем крясъка на пеперудите – мистични, езотерични и духовни, за да открием щастие като споделена радост, за да излезем от деветте звездички с помощта на метамисловен конструкт и да станем деца на природата и воини на Светлината, за да погълнем аромата на росена, ригана, мащерката и другите миризливи треви и билки, които възбуждат все по-настърбените самодиви, за да станем съвършени, за да станем зидари, за да открием остров Крит и Васил Беленски, за да се научим как да изчегъртаме катрана от душите си със сънища, не само с молитви и медитация,

но и със слънчогледи-саморасляци, за да се заразим с любовта към Пирин за цял живот, като с урама – болестта на самодивите, за да видим Добринище и Динко заедно с Безбог, на който стояха двадесет и двама богове, повярвали, че Аз-ът е Пътят, и Истината, и Животът... приели първичното християнство и станали богомили на XXI век, прекрачили в следващото хилядолетие с теснолинейка, с газови бутилки и фенери реещи се над Кралев двор, Момин двор, Дженгала, Момини скали, после точно над основната цел на живота си, облагани от позитивно мислене и от пясъка на полуделите часовници, точно над Тангра, най-древния център на Космическия разум, маршируващи по магистралата на Типиците и Малкото Конче, търсещи всичкостта в заедността си навръх Русалската седмица и на Спасовден извън света на продуктивното общуване, за да срещнат нередната смърт на Иван Спасов, Асен и Краси, за да чуят мантрата „Такоф те е праил, такоф те е излекувал!“, Because the sky is blue, за да разберат, че гладуването е богоугодно дело, че всички ние сме физически аналог на една абстракция, че вместо по задник, по-добре е да полетиш на крилете на своята мисъл, че си зависим от пренасянето на опита, който създава Читателят на КПД, рисуващ магически двуизмерни картини, вместо да полети с Марко Доброконни, който учи, че в теб е всичко, въпросът е да го хванеш и да го управляваш, Читателят, който иска да се провикне с глас на оперен певец: „Здравей, Свят, Аз съм тук и ти си вече друг“, защото не иска повече да бъде саморасляк, защото не иска да е овца или овчар, а да бъде господар на съдбата си, защото не иска вече „да го...“, а иска той „...да ги...“, защото започва да разбира, че от него зависи светът, че той може да го променя, защото разбира, че светът се управлява от атрибутори и той може да бъде един от тях, стига да иска, стига да си повярва, защото разбира, че Господ му дава толкова живот, колкото да изпълни големите си цели, защото разбира, че „каквото посееш, това и ще пожънеш“, защото чува как тибетската-българска музика се слива в синхрон с Четвърта симфония на Брамс, защото иска да разбере думите на Орфей: „В сърцето-крепост с меч не можеш да се добереш – там песента про-

никва...“, защото не иска цветовете на неговото вътрешно виждане да избледняват, защото иска да чете и препрочита Книгата... Книгата... Книгата..., защото иска да чува съня на кукумявката и целувката на розата с росата, защото вижда, че Ние сме цялата Вселена, защото иска да се срещне очи в очи с Крали Марко и да види в неговите Огледала, че $1 + 1 = 11$ за хиляда просветлени колежани, завършени последователи на философията на успеха, защото иска да владее невролингвистичното програмиране, надпоятийното мислене, защото иска да постигне Познанието, защото иска да бъде Инструмент на Светлината, защото иска да живее ВСЕ ПО-ДОБРЕ!

Това, което се случи в следващите два-три часа, приличаше много повече на фантастичен филм, отколкото току-що изживяното летене...

Спускаме се по златисто обагрения конус на Вихрен в почти безтегловно състояние и леко замаяни. Изведнъж, на около 200 метра от палатката се чува гръм...гръм от ясно небе и палатката пламва... Хуквам с все сила, пресичайки напреко серпантините и пренебрегвайки опасността от падане. От всички околни върхове и сякаш от небето в ушите ми звучат мощни гласове:

„Книгата... Книгата... Книгата...“

„Спаси Котката...“

„Спаси Книгата... Книгата...“

„Котката...“

„Книгата...“

Имам усещането, че времето отново е спряло на „три без пет“ и че разстоянието се увеличава, вместо да намалява. Когато най-после стигам на десетина метра от палатката – ПАДАМ... Политам по очи, пропълзвам последните метри с низходящо древнотракийско гласанго. С разперени ръце и заорал нос в камънаците – като знак, като символ, като триножник от прабългарското знаме...

Спомням си, че успях да сложа нещо в пазвата си. Спом-

ням си, че една горяща черна книга излетя от отвора на палатката и опърли върха на носа ми и веждите. Вече в полусъзнание усетих, че някой ме дърпа за краката, за да ме отстрани от разгорелия се огън... Толкова със спомените...

Когато идвам на себе си, виждам навесеното над мен лице на Диана. Нямам сили да говоря, нямам сили и за мисловен контакт. Ставам. Взимам отворената полуизгоряла черна книга и виждам:

„...изведнъж го огря светлина от небето;

и като падна на земята, чу глас...

Господ му рече: Стани и влез в града;

и ще ти се каже какво трябва да правиш.“

(Деян. 9:3-6)

Не обичам да ми се казва какво трябва да правя, особено когато току-що „светлината от небето“ под формата на Господ-светкавица е унищожила цялата ни налична собственост. Раните и ожулванията сега са изтръпнали – ще ме болят утре. Това изглежда безкрайно далеч. Проблемът е, че сега нямаме дори пари за път... Всъщност, ще се справим и без пари – Диана е Царицата на автостопа! Колко е хубаво, когато си останал без пукнат лев, да си имаш другарче с петнадесетгодишен опит в автостопа!

Странно – това чувство на нямаме започва много да ми харесва. Да можеш да нямам и грехи на гърба си...

– Какво успя да спасиш? – пита Дучето

– Каквото е най-ценно, разбира се!

– Книгата?!

– По-добре чуй! – казвам и притискам ръце към гърдите си...

– Мър-р-ррр! – Чува се радостен звук и от пазвата ми се подава муцунката на Баста с днешна усмивка!

– А ти какво успя да спасиш!

– Само Библията. КПД изгоря, но спасих останки от нея – САРИСАС!

– ...неорганичната съставка, която остава след кремиране...

– ... и която будистите смятат за символ на светостта на живота.

– Все нещо е останало...

– Само прах и пепел... Не ти ли е тъжно?!

– Тъжно? Не! Всъщност, малко – да! По-важното е, че спасих Баста. Книгата мога да напиша още веднъж. Не само че мога, но съм убеден, че ще стане по-хубава! Живота на компаниата не мога да възстановя. Добре, че Баста спасих...

– Това явно е твоят поправителен изпит. Иначе, ти не можеше да се отървеш от фикс идеята „Книгата... Книгата... Книгата...“

– Ще я напиша отново, спокойно и без приприяност!

Прегръщам Диана и Баста. Потегляме към хижа „Вихрен“.

Някъде по средата на пътя подритвам нещо и го отминавам. Но нещото ме възпира и иска да се върна. Десет лева!

Показвам я на Диана.

– Как си обясняваш появата на тази банкнота в момент на най-голяма наша нужда?

– Отговорът се съдържа може би в синхронността.

Слизаме в хижата и Диана веднага намира транспорт до Банско. Има време дори да хванем теснолинейката към Пловдив. Имаме пари дори да си позволим един сандвич!

Отбивам се в магазинче близо до гарата. На пътя ми застават три малки циганчета. Нищо не казват, но в очите им прочитам глад, голям глад – не гладуване, а измъчено недоляждане. Добре познавам това състояние.

Купувам сандвич и отново срещам циганчетата. Импулсивно им го подавам и те се нахвърлят като невиждали храна от седмици. Връщам се обратно в магазина...

Дучето ме пресреща на входа на гарата:

– Да побързаме – има няколко минути до влака!

– Знаеш ли, като че ли размислих. Не е ли по-добре да пътуваме директно за София. На стоп. Ти си Царицата на автостопа, а аз трябва да се уча от теб!

Тя бързо разбира ситуацията – отново нямаме пари! Ус-

михва се и ме прегръща. „Мър-ррр“ обажда се доволно героият на деня. Тръгваме към шосето и Диана влиза в основната си за момента роля. А моята последна роля е да чета Библията, седнал на един крайпътен камък. Нямам очила, нямам лупа – и затова прочитам:

„...А ти, Ангеле, напиши отново Книгата, защото дойде времето, когато мнозина ще я изследват, и Знанието за нея ще се умножава...“